

СКОТ МАРИАНИ

ИЗГУБЕНАТА РЕЛИКВА

Някои тайни трябва да останат погребани...

Обсидиан

СКОТ МАРИАНИ ИЗГУБЕНАТА РЕЛИКВА

Превод: Владимир Германов

chitanka.info

Някои тайни трябва да останат погребани...

Скот Мариани

Авторът на „Ръкописът на Фулканели“,

„Конспирацията «Моцарт»“

и „Пророчеството“

ИЗГУБЕНАТА РЕЛИКВА

Бен Хоуп е в Италия на гости на стар приятел. Случайна среща отвежда бившия майор от британските специални части в известна галерия близо до Рим, където за минути се разиграва истинска драма. Маскирани убийци са готови на всичко, за да се сдобият с открита наскоро творба на Гоя. А Бен е изправен пред най-опасната си мисия досега — да спаси заложниците и да отблъсне похитителите.

След кръвопролитие то пресата го възхвалява като герой, но... не за дълго. Несправедливо обвинен за убийството на италиански политик, Бен се превръща в беглец, преследван от полицията в цяла Европа. В един свят, в който нищо не е каквото изглежда, той трябва да стигне до организаторите на конспирация с невероятни размери. В нейната основа е тайната на изгубената „Черна Медуза“ — една история за обречена любов и смърт от времето на последния руски цар. Сега Бен се бори не само за справедливост, но и за собствената си свобода. Ще му помогне ли амбициозната Дарси Кейн, изпратена от правителството да го залови?

Чудесен трилъър! Задължително четиво за почитателите на Лий Чайлд и Дейвид Балдачи.

На Ноа Люкман

ПРОЛОГ

Италия

Октомври 1986 г.

Възрастната жена беше сама онази нощ, както беше живяла толкова много години в къщата си край Чезена. Прекара вечерта в ателието си, както толкова много други вечери — заобиколена от ценните си картини и красиви вещи, за да довърши картината, която смяташе за най-добрата, която бе създала.

И тя щеше да бъде последната.

Беше малко след десет и възрастната жена тъкмо мислеше да си ляга, когато чу шум от счупени стъкла и шест въоръжени мъже нахълтаха в къщата ѝ. Сграбчиха я грубо, блъснаха я на един стол, насочиха пистолети към главата ѝ. Водачът им беше едър, груб мъж, чийто нос беше чупен повече от един път. Беше с костюм, а косата му беше ниско подстригана.

За последен път беше чувала акцент като неговия преди много години. Тогава беше млада и красива.

— Къде е? — крещеше той отново и отново, а лицето му беше толкова близо до нейното, че тя осезаемо чувстваше силата на гнева му, когато му отговаряше, че не знае и че не е при нея. *И че никога не го бе виждала.*

Тогава я пуснаха и тя се свлече задъхана на пода. Докато лежеше, разтреперана от ужас, с длани върху разтуптяното си сърце, шестимата мъже претърсиха къщата ѝ с бяс, какъвто не беше виждала през своите седемдесет и осем години.

Докато мъжете разберат, че няма да намерят онова, за което са дошли, сърцето на старицата не издържа и тя издъхна.

Онова, което мъжете намериха, бе стар дневник, който тя беше държала близо до себе си повече от шест десетилетия. Водачът запрелиства трескаво страниците, очите му пробягаха по избелелите редове, изписани с елегантния почерк на старицата.

Дългото му търсене едва сега започваше.

1

Западна Грузия

250 километра от руската граница

В наши дни

Топъл септемврийски ветреца разклащаше леко дърветата в планинската клисура. Въздухът ухаеше на бор, а далечните снежни върхове блестяха на късното следобедно слънце. Женският рис беше слязъл от гората, за да утоли жаждата си на потока, без да изпуска от очи малките, които играеха и се боричкаха във високата трева на брега.

Когато се наведе към студената вода, тялото ѝ изведнъж се стегна и острите ѝ сетива я предупредиха за чуждо присъствие. Майката наостри уши заради внезапния непознат шум, който се усилваше тревожно бързо. Отдръпна се от водата, а малките, доловили тревогата ѝ, се струпяха зад нея.

Ужасяващият рев ги връхлетя след миг. Котките хукнаха към гората, когато две огромни сенки преминаха бясно над клисурата. Тогава, също толкова внезапно, както се бяха появили, чудовищата изчезнаха.

Днес на лов бяха излезли по-опасни хищници от големите котки.

На четири километра отвъд гората, на скалисто възвишение, стоеше самотна стара каменна постройка. Преди сто години, а може би двеста, би могла да е дом на местен овчар. Но онова време отдавна бе отминало и никой не беше живял в нея от много години. Отдавна там не бе стъпвал човешки крак — до тази сутрин.

В малката постройка без прозорци беше хладно и усойно. Единствената мебелировка вътре бяха три стола, поставени на известно разстояние един от друг и здраво заковани за дъските на пода. Трима души седяха на столовете мълчаливо. Познаваха се добре, но от известно време нямаше какво повече да си кажат — а и бездруго нямаше особен смисъл да разговарят. Дори и да бяха успели да се

освободят от въжетата, с които бяха завързани за столовете, и да свалят качулките, които похитителите бяха нахлузили върху главите им, те знаеха, че вратата е солидна и залостена с верига. Никой не можеше да мръдне от там.

Така че те просто чакаха, всеки сам с мислите си в покоя, който идва с истинското примирение с неизбежността на съдбата. В съзнанието и на тримата се нижеха едни и същи мисли. Тъжни мисли за съпруги и приятелки, които нямаше да видят никога повече. Спомени за добри времена. Всеки от тях си даваше сметка, че бе имал добър шанс. Макар и да им горчеше сега, и тримата знаеха, че този миг в крайна сметка щеше да дойде. Знаеха с кого си имат работа. В света, който бяха избрали за себе си толкова отдавна, нещата бяха такива.

Сега само се молеха всичко да приключи бързо.

Двата бойни хеликоптера Ка-50 „Черна акула“ бързо приближаваха целта си. Зад лъскавите шлемове пилотите спокойно отчитаха показанията на уредите и подготвяха за стрелба въоръжението под корпуса на машините. Лазерните устройства за засичане на мишени попаднаха на каменната постройка на разстояние два километра и я показаха на мониторите. Беше достатъчно голяма, за да могат да преброят брънките на веригата, подсигуряваща катинара, с който бе заключена вратата. Пилотите активираха ракетите и се приготвиха за стрелба.

Нямаше команда от базата. Това означаваше, че операцията е в ход.

Пилотите натиснаха бутоните и почувстваха вибрациите в машините си, когато ракетите им полетяха едновременно. Малко покъси от три метра, с тегло четирийсет и пет килограма, противотанковите ракети „Вихър“ летяха със скорост шестстотин метра в секунда. Пилотите ги проследиха с очи, докато се насочваха към целта със смъртоносна точност. Минаха три безкрайни секунди, докато четирите димни следи пронизваха въздуха към дърветата долу. Удариха бързо една след друга и бойните глави детонираха с ослепително бял огън. Постройката за миг се превърна в летящи отломки.

Пилотите се насочиха към разрушената цел и активираха страничните 30-милиметрови оръдия. Нямаше никаква нужда от това, но шефът гледаше. Беше им казал, че иска да изглежда сериозно, а когато той искаше демонстрация на огнева мощ, нямаше как да не я получи. Оръдията посипаха земята с дъжд от снаряди. Роторите раздухаха облаците дим, когато хеликоптерите увиснаха над опустошеното място. Там, където беше каменната постройка, сега имаше нещо като разорана нива.

Със спускането на нощта онова, което бе останало от тримата мъже, щеше да бъде заличено от дивите животни.

2

Мъжът, който наблюдаваше зад затъмнените бронирани стъкла на хъмвито, свали бинокъла и се усмихна доволно, когато видя издигащите се във въздуха кълба дим. Проследи с поглед полета на хеликоптерите към секретната им база и присви очи заради слънцето. Там щяха да са добре скрити от бившите им собственици.

Името му беше Григорий Шиков. Наричаха го „Царя“. Беше на седемдесет и четири години, с посивяла коса, корав и безмилостен. В продължение на половин столетие етиката на бизнеса му се определяше от практически съображения. Обичаше нещата да са прости и да няма нерешени проблеми. Три такива проблема току-що бяха заличени. Нищо друго не очакваше онези, които се опитваха да навредят на интересите на Григорий Шиков.

Той се обърна към задната седалка, където седеше човек с камера.

— Записа ли го?

— Записах всичко, шефе.

Шиков кимна. Клиентите му не бяха хора, които можеше да разочарова — но дори и те нямаше как да не се впечатлят. Той беше наясно, че те ще използват новите си играчки както намерят за добре, щом сделката бъде сключена и стоката смени собственика си. Преговорите бяха в заключителната си фаза. Всичко изглеждаше добре.

— Да тръгваме — нареди Шиков на шофьора.

В този момент телефонът в джоба му зажука и той посегна да го извади. Настояваше да сменя телефоните си през няколко дни, но сегашният го дразнеше. Беше твърде малък и дебелите му пръсти не се справяха с дребните бутони. Отговори със сумтене. Рядко говореше по телефона — съобщаваха му каквото трябваше да знае и той слушаше. Едно от многото неща, с които беше известен, беше бъдещото страх мълчание. Както и че никога не спеше. Че не трепваше. Не се колебаеше. Че без никакви съжаления и извинения се бе изкачил на

върха на най-трудния бизнес на планетата и се бе задържал там. Бяха го предизвиквали много пъти. Но не познаваше поражение. Не го бяха хващали.

Шиков очакваше друго обаждане и се канеше да прекъсне линията веднага, но не го направи. Обаждаше се Юрий Майски — един от най-близките му сътрудници. Освен това той беше негов племенник, а Шиков държеше на семейството си — или каквото беше останало от него след смъртта на жена му преди три години.

Изслуша Майски и усети как пулсът му се ускорява.

— Сигурен ли си? — избоботи той.

Въпросът не беше случаен. Майски много добре си даваше сметка, че шефът му не си губи времето с празни приказки. Когато отговори, гласът му потрепери едва доловимо.

— Напълно. Според контакта ни то ще бъде там, без съмнение. Съвсем сигурно е.

Възрастният мъж помълча няколко секунди. Свали телефона от ухото си, докато асимилираше неочакваната новина.

Най-накрая се появи. След толкова години чакане.

После отново заговори съвсем спокойно.

— Къде е синът ми?

— Не знам — отвърна Майски след секунда.

Верният отговор гласеше, че Анатолий би могъл да бъде открит на едно от три места — или пиян на борда на яхтата си, или да проиграва в казиното парите на баща си, или да се държи като свиня в леглото на някоя амбициозна красавица. Беше по-умно да излъже.

— Намери го. Кажу му, че имам работа за него — изсумтя Шиков.

3

Италия

Шест дни по-късно

Бен Хоуп погледна грубо начертаната карта върху арматурното табло и вкара джипа през портала. Пътят напред се виеше през опърлена от слънцето долина. Не виждаше къщата, но предполагаше, че е на около километър от другата страна на възвишението.

Не се беше съмнявал, че старият Бунзи Маккълук ще избере достатъчно непристъпно място, и беше доволен, че благоразумно бе наел солидния мицубиши шогун, за да дойде до тук. Беше свалил стъклата на всички прозорци, тъй като следобедът дори и в хълмиста местност като Кампо Басо бе много горещ. Огледа пейзажа наоколо, докато машината се тресеше и друсаше по неравния каменист път.

Зад група дървета се показва малката фермерска къща. До голяма степен се покриваше с очакванията му — обикновена, спретната варосана постройка, с дървена веранда и червени керемиди. Зад къщата се виждаха добре поддържани помощни постройки, а зад тях се простираха ниви. В далечината слънцето блестеше по покривите на дълга редица оранжерии.

Бен спря, изключи двигателя и слезе от прашния шогун. Пилците, които ровеха из двора, се пръснаха, когато дотича един доберман, за да провери посетителя. Някъде отзад Бен чу женски глас, който повика кучето. То се спря пред него за миг, изгледа го, вероятно реши, че не представлява заплаха, и се върна към къщата.

Входната врата се отвори и на верандата се появи висок мъж по джинси и широка риза цвят каки. Погледът му се спря на Бен и на мустакатото му лице се появи усмивка.

— Здравсти, Бунзи — поздрави Бен и се пренесе близо седемнайсет години назад, когато се срещнаха за първи път.

В деня, когато един млад войник се яви в Хирфорд заедно с още стотина новобранци, надяващи се да носят така желаната значка с крилатия кинжал на най-елитното подразделение на британската

армия. Сержантът от Глазгоу беше един от смръщените, навъсени офицери, чиято работа беше да прекарат новобранците през невъобразим ад. Когато процесът на подбор беше преминал през най-тежките си фази и Бен бе останал един от осмината уморени, покрити с белези оцелели, този груб мъчител с гранитно лице вече беше станал негов наставник и приятел за цял живот. Шотландецът присъстваше, засмян като горд баща, когато Бен получи значката си. И също беше край него, спокоен и уравновесен, когато Бен преживя първата си сериозна битка.

Служиха заедно три години, след което Бунзи се оттегли, за да довърши службата си като инструктор на новобранци. Бен болезнено преживя липсата му.

След още четири години, вече майор от британските специални части в Афганистан, Бен чу невероятните слухове — че лудият шотландец Маккълук съвсем превъртял. Мозъкът му се размекнал, открил любовта, напуснал армията и се заселил в Южна Италия, където доял кози и отглеждал посеви. Звучеше странно.

Сега обаче, когато видя стария си приятел да слиза по стъпалата на къщата, със сърдечна усмивка на загорялото лице, Бен разбра какво е накарало Бунзи да дойде тук.

Външно годините не го бяха променили много. Вече би трябвало да е на петдесет и осем или девет, с прошарена коса, но все още жилав и слаб, загрубял от работа мъж, който цял живот бе правил нещата по трудния начин. Все пак нещо в него беше поомекнало. Сега стоманеносивите му очи бяха добили диамантен блясък.

— Ужасно се радвам, че те виждам, Бен.

— Изглеждаш добре, Бунзи. Виждам, че си щастлив тук.

— Трудно е да повярваш, че старият негодник най-накрая е намерил блаженството, нали?

— Някога да съм те наричал стар негодник?

Усмивката на Бунзи се разшири още повече.

— Какво те води насам, Бен? Толкова далече? По телефона не ми каза кой знае какво.

Бен кимна. Разговорът наистина трябваше да е на четири очи.

— Хайде, ела да се скрием от слънцето.

Вътре къщата беше също толкова обикновена, колкото и отвън, но много уютна. Бунзи го въведе в дневната. Отвори се врата и влезе

италианка със силен слънчев загар. Стигаше само до гърдите на Бунзи, който я прегърна през раменете и я притисна към себе си. Усмивката ѝ беше широка и щедра, както и фигурата ѝ. Къдравата черна коса, почти без сиви нишки, падаше по раменете ѝ.

— Това е жена ми Мирела — представи я Бунзи и я погледна влюбено.

Бен протегна ръка.

— *Piacere, signora.*

— И на мен ми е приятно — отговори Мирела на развален английски. — Наричай ме Мирела. И трябва да упражнявам английския си, защото Арчибалд ми говори само на италиански, откакто го научи.

Арчибалд!? През всичките години, които бяха прослужили заедно в армията, Бен никога не го бе питал за истинското му име. Хвърли кос поглед към Бунзи, който пък погледна с ужас жена си и се ухили още повече, почти прихна.

— С Арчибалд имате прекрасен дом — отбеляза Бен.

Бунзи скоро овладя положението. Когато Мирела се оттегли в кухнята, за да приготви вечерята, той мушна в ръката на Бен бутилка изстудена бира „Перони“ и го разведе из имота.

— Трийсет и шест декара — каза Бунзи гордо и посочи с жест земята наоколо. — Когато го взех, беше само пущинак и камъни. Не е като другите ферми, но се справяме. В оранжерии отглеждам босилек, а останалото са домати.

Бен не разбираше от земеделие. Сви рамене и го изгледа с недоумение.

— Само босилек и домати?

— Това е малкият ни бизнес. Мирела готви фантастично. Нямах представа какъв доматен сос и песто с босилек прави по някакви тайни рецепти, синко. Аз отглеждам продуктите, тя ги приготвя и ги бутилираме. Веднъж седмично обикалям с вана местните ресторанти. Кампо Басо, целия район. Няма да станем милионери, но пък погледни това място. Тук е раят, мой човек.

Бен се огледа. Трудно му бе да не се съгласи. Погледът му се плъзна по равната редица оранжерии и стигна до наскоро изкопан в земята правоъгълник, ограден с въже. На ръчна количка беше

подпряна лопата, отстрани бяха складирани алуминиеви рамки, стъкла и торби цимент. Имаше и малка бетонобъркачка.

— Нова оранжерия — обясни Бунзи и глътна малко бира. — Проклетите лехи все не стигат. Трябва да я довърша.

— Искаш ли да ти помогна? Да не губим време.

Наложи се да го убеждава доста, но Бунзи най-накрая отиде да донесе още една лопата и бира, за да се разхлаждат, докато работят. Бен не го изчака да се върне. Запретна ръкави, взе лопатата и започна да копае.

Денят превалише и оранжерията постепенно започна да добива форма. Бунзи заговори за старото време.

— Помниш ли, когато Коул едва не нацапа гащите в лодката? — Засмя се и съедини два модула от рамката.

Легендарният епизод, разказван безброй пъти оттогава, се беше случил по време на зимно учение в Шотландия малко след като Бен бе постъпил в специалните десантни части. С Бунзи и още двама, Коул и Роусън, се намираха в средата на обвито в мъгла шотландско езеро, когато извънбордовият двигател на лодката им замря. Докато лодката се носеше по течението през непрогледните мъгли, Бунзи реши да стресне момчетата с безкрайни истории за странните, ужасни същества, които се спотайват в дълбините на езерата. Коул се наведе над двигателя в опит да го запали и извика ядосано на Бунзи да млъкне. И тогава точно пред лицето му от водата изскочи черно туловище. Коул се стресна и едва не падна от лодката. „Чудовището“ се оказа обикновен тюлен.

Бен, Бунзи и Роусън, закоравели бойци от специалните десантни части, въоръжени до зъби и обучени да убиват, дотолкова премаляха от смях, че едва успяха да стигнат до брега с гребане.

Човек носи подобни истории в сърцето си. Не като мрачните спомени за убити приятели, опустошени бойни зони, ужасите и безсмислието на войната. Нещата, които никой не иска да си спомня.

— Е, за какво искаше да говориш с мен? — попита Бунзи, когато Бен за пореден път напълни количката с бетон. — Не си дошъл до тук, за да копаеш, нали?

— Мирела изглежда чудесна жена — отбеляза Бен, избягвайки отговора на въпроса.

— Любов от пръв поглед, Бен, ако вярваш в такива неща. Бях в Неапол, уж да прекарам уикенда далеч от новобранците, покрай които киснеш в кал до топките всеки ден. Седнах в едно малко ресторантче и започнах да се тъпча със спагети като за последно. Тъкмо се чудех как изкарах толкова години на макарони и кетчуп, когато от кухнята изскочи някакъв мъж, който пицеше, сякаш го гонеха глутница кучета. След него излетя тиган и едва не ми откъсна ухото.

— Стига бе! — изкиска се Бен.

— Вдигнах поглед — продължи Бунзи с възхищение — и я видях с престилката да стои на вратата на кухнята. Не бях виждал толкова бясна жена. Казах си: Бунзи, *това* е, което търсиш. След три дни се сгодихме и пуснах рапорт за напускане на армията. Оженихме се в края на същия месец. Оттогава не съм стъпвал на Острова. И не ми липсва, никак.

— Разбирам защо. Намерил си чудесно място, Бунзи.

— Нали?

— Мирела как свикна с живота в провинцията след Неапол? Не се ли чувства изолирана тук?

Бунзи разстла пресния бетон на пода на оранжерията с лопатата си.

— Когато видя мястото за пръв път, малко се разтревожи. Мислеше, че ще ни нападат крадци и други разбойници. Нейни приятели били ограбени в Риция. — Бунзи го погледна и се засмя. — С мен няма от какво да се страхува, Бен. Аз съм спокоен човек, ако разбираш какво ти казвам.

Бен разбираше и нямаше нужда да пита.

— А ти? — попита Бунзи.

— Какво аз?

— Ами установи ли се?

— Известно време живях в Ирландия. Сега съм във Франция.

— Имаш ли жена?

Бен се поколеба. Лицето, което се мярна пред очите му, беше на жена на име Брук. Задържа за един дълъг миг образа ѝ в съзнанието си — със сърдечната усмивка, кестенявите къдрици, смеха ѝ. Като че ли усещаше парфюма ѝ и допира на ръцете си до кожата ѝ.

— Да, имам жена — отвърна той и млъкна.

После Бунзи отново попита:

— Е, няма ли най-накрая да ми кажеш за какво дойде чак до тук?

— Вече няма значение.

— Бен, ти си ми като син. Не ме карай да взема лопатата и с бой да извадя думите от устата ти.

Бен сви рамене.

— Добре. Дойдох, за да ти предложа работа.

4

Грузия

В кабинета на Григорий Шиков не можеше да влезе всеки. За някои това беше привилегия. За други обаче привикването в луксозното имение и ескортът от мъжличиви мъже в тъмни костюми не предвещаваха нищо добро.

Стаята с тъмна ламперия беше пълна със съкровищата, които Шиков усърдно бе събирал в продължение на повече от четирийсет години. В огромния старинен шкаф зад него стоеше великолепен бюст от лапис лазули на Фридрих Велики. На скрин в стил рококо, инкрустиран с позлатен бронз, изработен от Андре-Шарл Бул, беше поставен глобус, някога принадлежал на Адолф Хитлер. Обаче не друго, а огромната колекция от предмети от имперска Русия от периода между 1721 и 1917 г., свидетелстваше за пристрастността на Шиков към онова, което той с гордост смяташе за златна ера на родината му, и му беше спечелила прякора „Царя“. Подхождаше му идеално.

От всички исторически предмети в кабинета най-впечатляваща и стряскаща беше безупречно запазената картечница „Максим“, модел 1910 г., с водно охлаждане, с оригиналния ѝ колесар. Заемаше ъгъла на кабинета и беше насочена право към онзи, който седеше пред масивното му бюро. Втренченото око на картечницата и присвитите очи на побелелия мафиотски бос можеха да извадят всеки от равновесие.

С изключение на Анатолий, единствения син на Шиков, който сега се протягаше на плюшения стол, докато баща му, облегал лакти на бюрото, му обясняваше какво трябва да свърши. Третиият присъстващ беше Юрий Майски, племенникът на Шиков. Стоеше край бюрото с ръце зад гърба и слушаше чичо си мъжличиво. Четирийсет и седем годишен, дребен и жилав, Майски тайно приписваше оредяващата си коса и бръчките по челото си на напрежението от

работата за Шиков и организацията му през по-голямата част от живота си. Обичаше чичо си, но и се страхуваше от него.

Нямаше много хора, от които Майски се страхуваше повече. Един от тях беше синът на шефа. Когато старецът погледнеше Анатолий, виждаше единствено любимия си единствен син, неговата радост и гордост. А Майски виждаше трийсет и четири годишен психопат с руса коса, вързана на конска опашка. Лицето му беше издължено, слабо, изсечено като с длето, очите бяха живи и опасни. Майски беше убеден, че Анатолий Шиков е клинично луд, но не смееше да сподели това с никого.

Шиков долавяше напрежението на племенника си. Даваше си сметка, че повечето му сътрудници живеят в страх от Анатолий и го ненавиждат. Това го караше още повече да се гордее с единствения си син, макар че никога не го показваше. Външно се държеше грубо и властно.

— Слушаш ли ме какво ти говоря? — прекъсна обясненията си Шиков.

— Аха.

— Пил ли си?

— Разбира се, че не — излъга Анатолий. За разлика от него Царя мразеше алкохола. Анатолий се размърда на стола и погледна надолу, за да се наслади на ръчната изработка на последната си покупка — ботуши от крокодилска кожа, които цял ден се опитваше да покаже, като придърпваше крачола на джинсите си „Армани“. Дори и Анатолий обаче не смееше да качи крака на бюрото на баща си. — Слушам те, продължавай.

Анатолий беше изпълнявал доста поръчки на баща си и му беше приятно да го прави. Чувстваше се привилегирован да е ценен член на семейната фирма. С приятелчето си Спартак Гурко веднъж бяха изтезавали един нещастник в продължение на седемнайсет дни, за да изтръгнат от него имената на предателите в организацията им. Друг път Анатолий окува един доносник с вериги за четири кола, забити в земята, след което запали цигара, а Спартак заби кирка в гръдната му кост. Когато се захванеше за работа, Спартак нямаше равен.

Анатолий обичаше работата си. Никога не задаваше въпроси за бизнеса на баща си, отчасти защото никой не задаваше въпроси на Царя за бизнеса му и отчасти защото това изобщо не го интересуваше.

Единствените въпроси, които обикновено задаваше, бяха: „Мога ли да го притежавам?“, „Мога ли да го чукам?“ и „Мога ли да го убия?“. Ако отговорът на който и да било от тях беше „не“, той бързо губеше интерес.

Новата задача обаче изглеждаше интересна.

— Според източниците ни въпросното произведение на изкуството непременно ще е част от изложбата — обади се Майски.

— А аз го искам — натърти дрезгаво Шиков. — И ще го имам.

Купчината листа пред него представляваха описание на системата за сигурност на галерията, изготвено от един от експертите, на които плащаха — корумпиран инженер от Москва, който бе използвал свои хора в Милано, за да получи нужната информация. Седемнайсетте страници съдържаха техническите данни на правената по поръчка и инсталирана наскоро алармена система. Отделно бяха приложени снимки на датчиците, снимани с телеобектив от различни ракурси само няколко дни преди това.

От години Анатолий не беше чувал стареца да говори толкова много. Докато го слушаше с половин ухо, той разгледа снимките. В долния им край беше отпечатано местоположението на галерията в Италия. Тя се намиреше в разширение на по-стара сграда. С модерна архитектура, която допаднаше на артистичните среди. Сградата беше построена наскоро. На една снимка се виждаха задната част на галерията и недовършените строителни работи по терена — купчини пръст и декоративен фонтан, построен наполовина.

Италия, помисли си Анатолий. Много добре. Не беше ходил там, макар че имаше две ферарита — червено и бяло, а и по-голямата част от гардероба му също беше оттам. Дори говореше малко италиански — момичетата си падаха по това. Да, нямаше нищо против Италия. Анатолий ценеше изкуството — стига да изобразява гола женска плът.

За жалост онова, което толкова отчаяно искаше баща му, не беше нищо подобно. Анатолий погледна гланцовия отпечатък, откъснат от брошурата на изложбата. Някаква рисунка на коленичил мъж, който се моли. Кой ли би искал да я притежава? Изглежда, наистина струваше куп пари, колкото и да бе странно.

— Не ме слушаш, момче.

— Каза, че алармената система е гадна.

Майски се прокашля и се намеси:

— Това е меко казано. Сигналната охранителна система на периметъра е последна дума на техниката. Ако преминеш през нея, сградата е пълна с камери, които наблюдават от всички възможни ъгли. Вътрешността на галерията непрекъснато се сканира с инфрачервени датчици за движение, които хващат и хлебарка. Всичко това е автоматизирано и единственият начин да се дезактивира алармената система е да се вкарат три кода, които се пазят под ключ на три различни места. Освен това кодовете се генерират отново всеки ден от компютър на случаен принцип, така че комбинацията непрекъснато се променя. Всяко непозволено навлизане в пространството задейства алармата и изпраща моментално сигнал в полицията.

— Изглежда невъзможно — каза Анатолий.

— Нищо не е невъзможно, момче! — Шиков грабна един от листовите пред себе си и му го подхвърли.

Анатолий го хвана. На листа бяха написани три имена — италиански и непознати. Де Крешенцо, Корсини, Силвестри. До всяко име имаше адрес и малка снимка. Де Крешенцо беше сух човек с оредяваща черна коса. Корсини беше дебел. Силвестри приличаше на надуто конте, влюбено в себе си.

— Кой са тези?

— Тримата, които държат кодовете за достъп — обясни Майски.

— Ето го и плана — продължи Шиков. — Утре вечер е официалното откриване на галерията. Само с покани. Местни важни клечки, критици и други знаменитости, към трийсет и пет души. И тримата пазачи на кодовете ще са там. Екипът ти ще ги изчака да си тръгнат и ще ги проследи до домовете им. В три сутринта ще ги измъкнете от леглата едновременно, ще ги откарате в галерията и ще ги принудите да вкарат кодовете. Как ще го направите, си е ваша работа, но искам да останат живи.

— Точно така. А после влизаме и прибираме онова, за което сме отишли.

Майски чакаше знак, че младият нехранимайко ще подходи и към тази задача по обичайния си безразсъден начин. *Ето, започна се,* помисли си.

— Не е толкова просто — възрази той. — Тъй като собствениците биха дезактивирали алармената система само при извънредни случаи като пожар, земетресение или друга потенциална

заплаха за ценностите в галерията, тя притежава функция, която сигнализира в полицията дори и ако се вкарат кодовете. Тя не е софтуерна и не може да се неутрализира дистанционно по никакъв начин. Използва се високочестотен обхват по оптичен кабел, като има и резервен вариант чрез мобилен телефон, ако кабелите не функционират. Значи, преди да влезете, трябва да прекъснете тези кабели. После ще използвате това.

Той посочи някакво устройство на масичката отстрани. Анатолий го бе видял, но не знаеше какво е. Черна кутия, дълга около двајсетина сантиметра, за която бяха свързани четири антени.

— Това е осемнайсетватов свръхмошен цифров заглушител за мобилни телефони — обясни Майски. — Работи във всички държави и блокира сигнала в радиус от сто и двајсет метра. Когато включите устройството, полицията изобщо няма да разбере какво става.

— И ако някой от тримата реши да се прави на умен и да изпрати сигнал за тревога, който да пусне тихата аларма, ще си загуби времето — добави Шиков.

— Значи тогава мога да ги гръмна.

— Не и докато не вземеш картината — намеси се Майски, мобилизирай цялото си търпение. — След като влезеш, трябва да се справиш и с вторичната охранителна система. Всеки опит да бъде докосната която и да е картина активира допълнителна система...

— И какво от това? След като телефонните линии са прекъснати...

— Задейства се автоматична система, която спуска защитни щори пред картините. Те издържат на куршуми, кислород и всякакви режещи инструменти. Освен това блокират възможността нарушителят да излезе и го хващат като плъх в капан, докато не дойде полицията да го измъкне. За това нещо няма код. Паднат ли щорите, връщане назад няма.

— Слушаш ли внимателно, Анатолий? — попита Шиков и се вгледа в сина си над бюрото.

Анатолий сви рамене, сякаш за да каже, че за него тези неща са детска игра.

— Добре. Иди и събери четирима от най-добрите си хора. Мисля си за Туркин, Риков, Петрович...

— И Гурко — прекъсна го Анатолий.

О, не! — помисли си Майски и сърцето му се сви. — Не Гурко! Най-близкият приятел на Анатолий, белязаното копеле, позорно изхвърлено от специалните части на руската армия за това, че пребил почти до смърт офицер с приклада на пушката си. Гангстер от онези, които позоряха професията, и един от малкото, от които Майски се страхуваше повече, отколкото от шефа си.

— Разполагаш с два часа — каза Шиков. — После тръгваш за Италия. Ще се срещнеш с приятелите ни на място.

— Колко души са?

— Десет. Осем вътре, двама вън.

Анатолий кимна.

— Оръжие?

— Всичко, което ти трябва.

Усмихна се. Баща му беше точен в това отношение.

Когато излезе от стаята след още няколко минути, Шиков събра пръснатите листове и ги мушна в едно чекмедже. Щеше да ги изгори по-късно. Майски заобиколи бюрото и се намръщи. Имаше много неща, които му се искаше да каже.

„Сигурен ли си, че можеш да повериш задачата на Анатолий? Той е див и безотговорен, а приятелите му до един са манияци, особено Спартак Гурко. Как може да си толкова сляп, чичо?“ Разумът обаче надделя и той не каза нищо.

Юрий Майски не беше единственият, който запази мислите си за себе си. Докато се отдалечаваше от имението и подхвърляше безгрижно ключовете от ферарито, Анатолий вече си мислеше, че планът на баща му е прекалено сложен и скучен.

Самият той имаше други идеи. Да, щеше да се позабавлява.

5

— Работа? — повтори Бунзи и повдигна вежди.

Слънцето започваше да се спуска зад хълмовете и хвърля червени и пурпурни отблясъци над хоризонта. Бен кимна. Както беше клекнал върху фундамента на новата оранжерия, измъкна от джоба си запалката си „Зипо“ и пакет „Голоаз“, каквито пушеше винаги.

— Тези неща ще те убият — отбеляза Бунзи.

— Ако нещо друго не ги изпревари. Искаш ли една?

— Да, защо не. Хвърли ми ги.

Бунзи прескочи празната количка, обърна я и седна на нея, за да запали.

— Там, където живея, във Франция, имам бизнес — обясни Бен. — В провинцията сме, на място, което не се различава особено от това тук. Само че не правим сос песто. Занимаваме се с обучение за спасяване на отвлечени.

Бен продължи да говори, а Бунзи слушаше съсредоточено.

През седемте години, откакто Бен беше напуснал армията, негова специалност беше да открива и спасява жертви на отвличания, най-често деца. Беше нарекъл себе си „консултант по кризисни ситуации“ — неясен евфемизъм за човек, който решаваше проблеми, които не бяха по силите на нормалните правоохранителни агенции. Работата му го бе отвеждала на много страховити места. Методите му винаги бяха кротки, но пък постигаше резултати, с каквито малцина в бранша можеха да се похвалят.

Крайната цел винаги беше да помага на изпадналите в беда. След много успехи и немалко провали беше загърбил опасностите на активните операции и бе насочил усилията си към предаване на уменията и опита си на други. Така пак помагаше на безпомощните жертви на безмилостни престъпници по целия свят, но сега го правеше зад бюрото и без оръжие.

Базата, която беше организирал, се намиреше в Нормандия и се наричаше „Льо Вал“. Работата им се увеличаваше с всеки изминал

месец. Полицейски служби, военни подразделения, специалисти по преговори с похитители, застрахователи, бодигардове идваха, за да преминат курсовете на обучение, които Бен водеше заедно с помощника си Джеф Декър, също бивш офицер, и още няколко колеги. Д-р Брук Марсел, наполовина францужойка, наполовина англичанка, експерт психолог, която работеше в Лондон, беше негов консултант и четеше редовни лекции по психология на отвличането. Преди около три месеца обаче деловите им отношения прераснаха в лични.

Бен едва ли би могъл да иска повече по отношение успеха на бизнеса. „Льо Вал“ носеше добри доходи, запълваше много сериозна ниша и беше безопасен.

Имаше обаче проблем. Започна като лек дискомфорт, като дразнещ сърбеж. През дългото горещо лято се засили, докато накрая той не можеше да спи през нощта.

Нямаше представа защо се чувства така и откъде се взеха демоните, които го влудяваха. Единственото, което съзнаваше с плашеща сигурност, бе, че животът, който си бе създал във Франция, вече не бе онова, което искаше.

Беше решил да изповяда тайната си първо пред Бунзи Маккълук и макар че с дни не мислеше за нищо друго, не беше никак лесно да го направи. Когато описа с какво точно се занимават в „Льо Вал“, той си пое въздух и заговори по същество.

— Работата е там, че сериозно се замислям да изоставя този бизнес — призна той. — Не казвам, че искам да го продам. Просто искам да се махна от там и да оставя всичко в ръцете на Джеф. Той може да управлява бизнеса с помощта на другите и Брук. И с твоя помощ. Ако проявяваш интерес.

Бунзи дръпна от цигарата. Мълчеше. Беше присвил очите си до цепнатини срещу залязващото слънце.

— Ти си най-добрият инструктор, когото познавам — добави Бен. — Не мога да си помисля на кого друг бих поверил втората позиция там.

— А ти? — попита Бунзи. — Ти какво смяташ да правиш?

Бен се замисли за момент.

— Не знам. Не съм сигурен какво искам. Трябва ми малко време, за да реша.

— Всеки трябва да се установи някъде, Бен. Всички го правим.

— Не знам дали съм от онези, които се установяват. Бог ми е свидетел, че съм се опитвал. Не се получава.

— Никога не си бил щастлив, освен ако не ти пари под задника. — Бунзи се ухили, после стана сериозен. — А тази Брук? Какво стана с нея? Имам чувството, че има нещо между вас.

Бен сведе поглед.

— И аз мислех така — отвърна той. — Понякога обаче не съм толкова сигурен. От известно време тя се държи, сякаш... — Млъкна и прехапа устни.

— Какво?

Бен въздъхна.

— Слушай, не искам да те обременявам с личните си проблеми. Какво ще кажеш за предложението ми? Интересува ли те?

Бунзи не отговори, а замислено смачка фаска в дъното на обърнатата количка.

Бен вече знаеше отговора. Беше го разбрал в мига, в който дойде тук, така че можеше и да не зададе въпроса. Изобщо не се изненада, когато след около минута размисъл Бунзи поклати глава.

— Поласкан съм, че ме каниш...

— Но отказваш?

— Така трябва. Съжалявам, Бен.

— Не казвай нищо повече, приятелю.

— На мое място ти би ли изоставил това тук?

— Не, ако съм с всичкия си. — Бен стана и се изтупа от прахта.

— Не се сърдиш, нали? — попита угрижено Бунзи.

— Не говори глупости. Радвам се за теб.

— Нали ще останеш за вечеря? Ще прекараш нощта при нас, нали?

— Разбира се.

Бунзи се оказа прав за готварските умения на Мирела. Вечерята беше обикновено блюдо от талиатели със сос песто с босилек, с настърган пармезан и полято с местно вино. Беше много далеч от изисканите блюда в баровските ресторанти, но Бен едва ли някога беше опитвал нещо по-вкусно. Изяде огромно количество с истинска наслада под одобрителния поглед на майстор готвача. Останаха до

късно около дъбовата маса в малката трапезария и той почти успя да забрави тревожните мисли, които го измъчваха напоследък. Бунзи разказваше истории, наливаше вино, а свежият нощен въздух и цвъртенето на цикадите нахлуваха през отворените прозорци. Когато Бен настоя да им помогне да приберат масата, минаваше един часът. После Мирела му показа стаята за гости.

Той се събуди много преди разсъмване. Чувстваше се неспокоен, имаше нужда от движение. Измъкна се тихо и тича около час, като спря само за да се полюбува на изгрева. После се върна в къщата, взе душ и се облече — дънкова риза и тениска, с надпис: „ТАЙРЕЛ. Генетични репликанти“. Подарък от Брук. Тя много обичаше филма „Блейд Рънър“. Той не го бе гледал.

Закуската бе сервирана в кухнята — бъркани яйца и препечени филийки. Мирела не обърна внимание на протестите на Бен, че е погълнал храна за цяла седмица.

— Не се сърдиш, нали? — попита отново Бунзи, докато се мръщеше над чаша горещо кафе.

— Не, Арчибалд — отговори Бен.

— Добре. А сега накъде? Предполагам, ще се върнеш във Франция?

Бен поклати глава.

— Утре следобед имам резервиран полет от Рим за Лондон.

— По работа?

— Дълга история.

Бунзи и Мирела излязоха да го изпратят. Той се качи на шогуна, огледа за последен път райското кътче, което двамата си бяха създали, и подкара по черния път към шосето.

6

Бен се насочи на юг-югозапад. Изгряващото слънце беше зад гърба му. Движеше се към Неапол с намерение да се отклони към западното крайбрежие на Италия. Там щеше да поеме по крайбрежния път и след десетки градчета и селца да стигне до Рим. За човек, който през целия си живот бе действал на бегом, винаги с прецизно изготвен план, винаги в надпревара с часовника, сега той се чувстваше странно да е така свободен. Странно, но и добре дошло, защото за пръв път не гореше от нетърпение да отиде при Брук в Лондон. Само преди месец щеше да бърза като луд.

Кое се бе променило? Докато шофираше, търсеше отговора на този въпрос. За стотен път прехвърли в съзнанието си последните им разговори, нещата, които биха могли да я разстроят, нещо, което би могъл да е объркал. Не откриваше нито една причина. Не бяха се карали. Нито се бяха отчуждили. Нямаше никаква причина всичко помежду им да не е безупречно. Почти три месеца щастлива, чудесна любовна връзка.

Е, кое се бе объркало? Какво я тревожеше напоследък? Струваше му се, че тя се отдръпва от него. Бе видимо умислена, но без да му казва какво я измъчва. Съвсем до неотдавна те използваша всяка възможност да са заедно — или той пътуваше до Лондон, или тя до „Льо Вал“. Изведнъж обаче тя като че ли изгуби интерес да напуска дома си в Ричмънд и дори отмени две лекции по психология на отвличането, които трябваше да изнесе пред клиентите му. Стана трудно да се свързва с нея по телефона, а когато успяваше, гласът ѝ звучеше странно. Имаше чувството, че тя крие нещо от него.

Не знаеше какво очаква да постигне с това изненадващо посещение при нея в Лондон. Да изяснят отношенията си? Да я предизвика? Да ѝ каже колко много държи на нея и да поиска и тя да бъде искрена с него?

Може би проблемът не бе в нея. Може би вината бе в него самия. Беше дошъл в Италия, за да търси изход от ситуацията в „Льо Вал“. Не

търсеше ли начин да се измъкне от стабилността, която бе постигнал с толкова усилия? Може би Брук беше доловила нещо в него, някаква промяна, нежелание за обвързване? Тази мисъл беше болезнена. Питаше се отново и отново дали има нещо вярно в това.

Едно парижко ченге на име Люк Симон веднъж му каза нещо, което нямаше да забрави: „Мъжете като нас са лош избор за жените. Ние сме вълци единаци. Искаме да ги обичаме, но само ги нараняваме. И те си отиват...“.

Бен избираше второстепенните пътища, опитваше се да поддържа постоянна скорост, но се разсейваше и колата непрекъснато ускоряваше. Въздухът от отворените прозорци развяваше косата му. Намери радиостанция, която предаваше джаз — в унисон с настроението му.

За няколко часа, докато стигна до западното крайбрежие, през напечените от слънцето хълмове на областта Кампания, Бен успя да се поуспокои. Беше ранен следобед, когато зърна за пръв път синевата на Тиренско море, осеяно с лодки и яхти. Продължи още малко по виещия се път, след което намери старинно рибарско селце северно от Мондрагоне, неосквернено от туристи. Там спря. Провери телефона си, за да види дали няма съобщения от Брук. Нямаше.

След малко намери ресторант с изглед към морето — тихо семейно заведение с малки маси с карирани покривки и домашни ястия, които можеха да съперничат на приготвеното от Мирела. Виното го изкушаваше, но изпи само половин чаша, след което отново пое на път.

Обикновено никой нямаше да знае или да се интересува къде отива ванът. Беше обикновен мерцедес ван, мръснобял, очукан и раздрънкан, с избелял надпис отстрани. Един от десетките, които идваха и си отиваха всеки ден, без никой да им обърне внимание. Нямаше нищо особено нито в шофьора, нито в двамата мъже на седалката до него. Казваха се Бепе, Мауро и Кармин и работеха в малка фирма край Анцио за доставка на градински материали и инструменти. Последната им задача днес беше да откарат партида декоративни плочи и бордюри в академия „Джордани“ — художественото училище край града.

Малко след четири следобед подкараха по тесен селски път, който беше пуст, ако не се броеше черното ауди Q7 зад тях. Беше се залепило преди няколко километра. Бепе поглеждаше страничното огледало и се мръщеше — не му беше приятно джипът да е толкова близо. Маури пушеше и се наслаждаваше на спокойствието, преди да си сложи ръкавиците за работа и да разтовари тежките плочи отзад. Кармин, който седеше до прозореца, както обикновено зяпаше безучастно.

Без предупреждение от разклона трийсетина метра напред изскочи пикап и Бепе насочи вниманието си към него. Удари рязко спирачка. Мауро не очакваше и залитна напред. Изпусна цигарата си.

— Кучи...

Пикапът препречи пътя и изведнъж спря. Нямаше откъде да го заобиколи. Беше нисък нисан уориър с петима души вътре. Бепе натисна клаксона, за да му освободят пътя, но шофьорът с безизразната физиономия не реагира. Стъклото му беше свалено и от него висеше ръка, по-дебела от бейзболна бухалка. Този тип беше инвестирал поне десетилетие сериозни усилия във вдигане на тежести във фитнеса. Широката му челюст свидетелстваше за употребата на стероиди. Очите му бяха скрити зад огледални слънчеви очила. Беше спокоен и гледаше право към вана.

— Какво правят тези? — учуди се Мауро.

— Махни се от пътя, кретен!

Бепе размахна юмрук и изруга през отворения прозорец. Това не предизвика никаква реакция. Той отвори вратата и изскочи от кабината. Кармин и Мауро се спогледаха и го последваха. Вратите на пикапа се отвориха бавно и двамата от предната седалка слязоха. Шофьорът стърчеше цяла глава над мъжа до него. Мауро запрегльща нервно, когато приближиха.

— Ей, идиот, не виждаш ли, че си запушил пътя? — извика Бепе.

Кармин и Мауро се приготвиха да го подкрепят, докато двамата продължаваха да се приближават. Шофьорски бяс по италиански. Не им беше за пръв път. Обаче не само ръстът на едрия тип ги безпокоеше. Тревога будеше пълното спокойствие на другите трима в пикапа. Те дори не мигнаха и през цялото време бяха абсолютно невъзмутими.

Когато приближи, Бепе се поколеба.

— Ще махнеш ли пикапа от пътя, или какво? — Може би преговорите биха били по-полезни от агресивността.

Едрият само се усмихна и неочаквано изригна водопад от псувни. Бепе се олюля, като че ли го удариха по лицето. Последва буря от ругатни в двете посоки, докато групите напредваха една към друга.

Тримата италианци бяха дотолкова погълнати от заплахите и ругатните, че напълно забравиха за черния джип ауди отзад. Не бяха забелязали, че и в него има пет души, двама отпред и трима отзад. И никой не видя, когато предните врати се отвориха.

Зад волана на джипа седеше Спартак Гурко. До него на предната седалка седеше Анатолий Шиков. Черепът на Гурко беше прясно избръснат. Докато Анатолий обичаше да е елегантен, Гурко не полагаше такива усилия. Нямахше смисъл да го прави при огромния белег, който обезобразяваше лявата страна на лицето му от слепоочието до челюстта. Получен от граната по време на войната в Чечения, белегът изкривяваше края на веждата и устата му така, че той изглеждаше по-изнервен, отколкото беше почти винаги.

Засега Анатолий беше доволен от плана си. Беше доста по-изобретателен от този на баща му. Идеята да накара един от италианските им сътрудници да се обади и да поръча още материали за художествената галерия му беше дошла по време на полета.

Естествено, италианците мислеха, че всичко е съгласувано с баща му, и не задаваха никакви въпроси.

Така щеше да е доста по-забавно.

Добре, старецът може би щеше да се ядоса, че е променил една-две незначителни подробности от плана, но това щеше да е без значение, след като получеше каквото иска. Нали и баща му бе вършил доста налудничави неща в миналото? Анатолий познаваше много добре легендата за най-коравия кучи син, живял някога. Той искаше единствено да е достоен за него, нищо повече. И в същото време да се забавлява.

Анатолий се усмихваше леко, докато с Гурко незабелязано приближаваха спорещите италианци в гръб. Той кимна на шофьора на пикапа. Казваше се Роко Маси и беше един от хората им тук. Анатолий не беше съвсем сигурен, но си мислеше, че шефът на Маси е приятел на баща му. Имената на останалите бяха Беломо, Гароне, Сканети и Карачоло. Анатолий не можеше да ги запомни. Все пак им имаше доверие, макар и не колкото на своите хора. Гурко, разбира се, после Риков, Петрович, Туркин. Само Петрович говореше прилично италиански. Риков като че ли не говореше нищо. Анатолий обаче не ги беше подбрал заради езиковите им умения. Това бяха най-закоравелите, зли, гадни типове, които можеха да се намерят в Русия. Освен стареца, разбира се.

Анатолий мушна ръка под якето си и измъкна автоматичен пистолет с дълъг заглушител. Без да спре и за миг, вдигна оръжието и пръсна главата на Бепе от упор.

На открито заглушеният изстрел прозвуча като пляскане с ръце.

Бепе се свлече на колене и падна на гърдите си.

Преди Мауро да успее да реагира, Спартак Гурко извади пистолет от кобура под якето си, а Роко Маси измъкна своя от колана си отзад. Куршумът на Гурко улучи Кармин между очите. Мауро беше прострелян в гърдите. Кармин умря веднага и тялото му падна върху Бепе. Кръвта им се смеси на пътя.

Мауро не умря веднага. С агонизиращо пъшкане запълзя към вана, като че ли там го чакаше някакво чудодейно спасение. Роко Маси се канеше да го довърши, но Анатолий поклати глава и направи рязък жест.

— Остави на мен.

Италианският му беше примитивен, но предупреждението в гласа му беше повече от ясно.

Той пристъпи до умиращия и го преобърна с върха на скъпия си ботуш от крокодилска кожа. Вторачи се в него за миг, докато кръвта бликаше от раната на гърдите му, после вдигна десния си крак, усмихна се и заби подметката си в гърлото на Мауро. Смачка трахеята му, все едно беше хлебарка. От устата на Мауро бликна кръв, после очите му се обърнаха нагоре и той умря.

На пътя все още нямаше жива душа. Останалите мъже слязоха от двете коли и бързо разчистиха трупове. Италианците и руснаците почти не разговаряха помежду си, но действаха заедно ефективно и енергично. Сложиха трупове в найлонови чували и ги качиха в пикапа, хвърлиха пръст върху локвите кръв на пътя и за по-малко от две минути от убийствата не остана никаква следа. Прехвърлиха четири пълни сака от аудито във вана, Анатолий и Гурко се качиха отзад заедно с Риков, Туркин и Сканети. Роко Маси седна зад волана, а до него се настаниха Беломо и Гароне. Карачоло и Петрович се качиха в нисана и джипа. Затръшнаха вратите и кавалкадата потегли.

Точно седем минути след като засякоха вана, той отново се движеше към местоназначението си. Щяха да спрат по пътя за последен инструктаж, за да е сигурно, че всички знаят какво точно трябва да направят, и да почакаат, докато настъпи моментът да действат.

8

Бен Хоуп обичаше плажовете. Не онези, които от май до септември са пълни с изгорели от слънцето тела, каквито има навсякъде из Европа, а усамотените, безлюдни места, където човек можеше да поседи и да остане насаме с мислите си. След обяда той направи дълга разходка по брега с обувките си в ръка. Остави вълните да се плискат в босите му крака. Засенчи очи с длан и погледна през залива Гаета — най-близката суша на запад беше Сардиния.

После се върна при колата, изчисти пясъка от краката си и продължи по крайбрежното шосе.

Наближаваше шест вечерта и слънцето се снишаваше към хоризонта, когато Бен влезе в живописно селце на няколко километра от град Априлия. Беше уморен от шофирането и може би беше време да спре, да остави колата някъде и да потърси тих уютен хотел. Последното, което искаше, беше да пристигне в Рим прекалено рано и да търпи шума и убийствената горещина, без да има друго занимание, освен да чака полета си утре следобед и да си блъска главата какво да прави с Брук и с живота си.

Тези мисли занимаваха Бен, когато една черна котка изскочи пред него на пътя от страничен вход, скрит зад жив плет.

След котката се втурна дете.

Бен стовари крак върху спирачката. Гумите на шогуна се плъзнаха по прашния асфалт и колата спря на около два метра от детето.

Беше момче, може би девет-десетгодишно. Стоеше като заковано на пътя, вперило изплашен поглед в страховитата квадратна предница на джипа. Бен отвори вратата, изскочи и се спусна към детето.

Котката спря за миг на отсрещния тротоар и после се шмугна в храстите.

— Майка ти не те ли е учила да внимаващ, като излизаш на улицата? — скара се Бен на детето на италиански. — Можех да те сгазя!

Момчето наведе виновно глава и заби поглед в краката си. Косата му беше дълга, пясъчноруса, очите му бяха сини, а лицето — доста побледо, отколкото преди минута. Изглеждаше наистина изплашено. Бен го съжали и приклекна до него, за да не му изглежда толкова голям и страшен.

— Как се казваш? — попита с по-мек тон.

Момчето не отговори веднага, после вдигна нервно поглед от земята и каза:

— Джани.

— Твоя ли беше черната котка, която избяга, Джани?

Детето кимна.

— Наблизо ли живееш?

Беше доста спретнато облечено, за да е дошло отдалеч, и си личеше, че не е някакво улично гаменче.

Джани посочи към дърветата, от другата страна на пътя.

— Вашите у дома ли са?

Джани не отговори. Явно виждаше накъде отиват нещата и се страхуваше да не си изпати. Очите му се насълзиха, той подсмръкна, после пак. Долната му устна едва забележимо потрепваше.

— Никой няма да ти се кара — увери го Бен. — Обещавам ти.

Той се изправи и се огледа. Наоколо нямаше жива душа. Бяха в покрайнините на селото. Домът на детето вероятно беше зад горичката.

— Мисля, че трябва да намерим майка ти — добави той след малко и отведе момчето до бордюра. — Стой тук и не мърдай никъде.

Скочи в джипа и го паркира край пътя. Остави коженото си яке на седалката — беше твърде горещо.

— Да тръгваме — подкани той момчето и го улови за ръка. Заклучи джипа с дистанционното и тръгнаха.

Изминаха стотина метра по пътя и едва тогава Бен видя голямото внушително имение зад дърветата в далечината, сгущено като че ли в свой собствен парк зад каменна стена. Зад старата част на къщата се показваше свръхмодерна пристройка, огромна конструкция от стъкло и стомана, която изглеждаше завършена съвсем наскоро, тъй като наоколо все още имаше следи от строителните работи.

Наоколо не се виждаха никакви други къщи.

— Това ли е вашата къща? — попита Бен.

Джани мълчеше.

— Не си от приказливите, нали? — подхвърли Бен и поклати глава. — Добре. Няма значение.

Продължиха още няколко метра надолу по пътя и стигнаха до завой и портал в стената. Беше отворен, а през гората към усамотената сграда се виеше частен път.

По броя на колите, паркирани отпред, и двамата мъже в черни костюми, които седяха край живия плет, Бен разбра, че това не е резиденция. Като че ли вътре се провеждаше някакво светско мероприятие.

— Тук ли трябва да сме? — попита той детето.

Джани кимна едва забележимо, явно примирен с наказанието, което го очакваше.

Бен поведе момчето към сградата. Когато приближиха, видя, че отпред се разхождат хора, които се поздравяват, усмихват се и бърлят помежду си. По нищо не личеше за какво са се събрали. Бен приближаваше вратата, все още хванал момчето за ръка, когато един от двамата мъже се отдели от плета и се запъти към него. Късо подстригана коса, крокодилска физиономия, безизразни очи като копчета, скръстени на корема ръце, евтин изпомачкан костюм — типична горилла пазач. Бен се бе справял с милиони такива.

— Може ли да видя поканата ви, господине?

— Нямам покана — отговори Бен и отвърна на ледения му поглед. — Намерих момчето на пътя и мисля, че родителите му са вътре.

— Това е частна изложба и не е отворена за посещения. Никой не може да влезе без покана — изрецитира мъжът.

— Не ме интересува изложбата. — Бен не се опита да скрие раздразнението си. — Не чу ли какво ти казах току-що? Трябва да предам момчето на родителите му и няма да си тръгна, докато не го направя. Или ме пусни, или влез вътре и ги намери. Все ми е едно.

Приблужи се мустакатият колега на горилата.

— Мога ли да помогна?

Бен го изгледа от горе до долу. Не беше толкова типичен като колегата си, но все пак Бен реши, че е по-добре да играе на сигурно.

— Кой е шефът тук?

— Сеньор Корсини.

— Тогава искам да говоря със сеньор Корсини.

— Той е вътре. И е зает.

Бен беше готов да ги прати по дяволите, когато откъм сградата долетя женски глас, който надвика шума. Тълпата се раздели и пропусна някаква жена. Беше на около трийсет, облечена с ярка жълта рокля. На рамото ѝ висеше дамска чанта със златна верижка. Бен веднага долови приликата ѝ с Джани — същите сини очи и същата пясъчноруса коса, прибрана на кок. Тя дотича и разпери ръце.

— Така се изплаших! Къде изчезна!? — Вдигна очи към Бен. — Господине, вие ли го намерихте?

— Да. И ако го бях намерил секунда по-късно, сега щеше да е под колелата на колата ми — отговори Бен.

Жената изгледа момчето ядосано и попита:

— Истина ли е, Джани?

— Да, мамо.

— Какво ти казах за пресичането на улиците?

— Знам, мамо.

— Почакай да кажа на баща ти — скара му се тя, а раменете на момчето увиснаха още повече, сякаш най-лошите му страхове се бяха сбъднали.

Беше загазил. Бен обаче видя, че майка му е по-скоро радостна, отколкото ядосана. Обърна се към него, изпълнена с благодарност и настоя да влезе вътре, за да изпие чаша вино.

— Моля ви, това е най-малкото, което мога да направя за вас.

Бен ѝ благодари, погледна първата горила и отговори натъртено:

— Нямам покана.

— Глупости! — възрази жената. Извади картонена покана от чантата си и я размаха пред охраната. — Поканата на съпруга ми. За двама души. Но той не се знае дали ще дойде. Господинът е с мен.

Бен се поколеба за момент, после сви рамене. *Какво толкова, по дяволите?* — помисли си. — *Все едно, няма къде да отида в момента.* Освен това чашата вино му се стори добра идея. Не всеки ден му се случваше пред колата му да изскочи дете и страничните ефекти на шока все още не бяха отшумели.

— Е, щом настоявате — прие той с усмивка, промуши се странично между горилите и се насочи към вратата.

Ричмънд, Лондон

Тревата гъделичкаше коленете на Брук, докато, наведена над цветната леха, тя внимателно поливаше амаранта. Обичаше каскадните червени цветове на това растение, което беше отгледала от малко стръкче, но което искаше много грижи и не беше съвсем пригодно за почвата в малката ѝ градинка в Ричмънд.

Съботата, дори да е хубав есенен следобед като този, обикновено не беше свободен ден за Брук. Трябваше да се погрижи за хиляди други неща, които знаеше, че е изоставила, включително боядисването на кухнята в апартамента ѝ на приземния етаж на викторианската тухлена къща. Но времето, прекарано в градината, я отпускате, а в момента се нуждаеше именно от това.

Тя се изправи, махна някакви стръкчета трева от голите си колене и се загледа в цветята. Замисли се отново, както многократно, почти натрапчиво напоследък, за събитието отпреди месец, което бе причинило всичките ѝ проблеми.

Поканата на Фийби да празнува петата годишнина от брака ѝ беше чудесна възможност да види сестра си, с която бяха толкова близки. Напоследък се виждаха рядко, тъй като Брук беше или твърде заета с лондонските си клиенти, или беше във Франция. Или пък Фийби и съпругът ѝ Маршъл бяха на поредната екзотична ваканция, която един инвестиционен банкер и инструкторка по Пилатес на знаменитостите можеха да си позволят. Ски в Аспен, гмуркане край Бермуда, пръскане на пари в хотели и ресторанти из целия свят, стига да бяха смятани за модерни от супербогатите. Семейството наскоро се бе преместило в най-новата си придобивка — безумно скъпа къща, имитация на „Тюдор“, с осем спални, в Хампстед, която Брук не беше виждала до вечерта на партито.

Внушителната къща гъмжеше от хора. В единия ъгъл на огромна зала свиреше традиционен джаз оркестър, хората танцуваха, пиеха шампанско. Брук не забеляза сред гостите да има някой, който да не е

борсов играч, известен адвокат, banker милиардер или пиар гуру. Тя искаше единствено да прекара малко време насаме със сестра си, но Фийби беше заета със задълженията си на домакиня и двете едва успяха да разменят няколко думи, преди шампанското да замае Брук. Тя реши да отиде в кухнята, за да пийне вода.

Както можеше да се очаква, кухнята беше огромна. Скъпи дървени плотове и всички съществуващи кухненски уреди въпреки факта, че Фийби и Маршъл се хранеха навън почти всяка вечер. Но да се открие нещо толкова просто като чаша за вода се оказа сериозен проблем. Докато търсеше в поредния шкаф, тя чу вратата на кухнята да се отваря. Обърна се и видя Маршъл. Усмиваше ѝ се. Затвори вратата, за да изолира шума от партито и оркестъра. Приблужи се и се подпря на плота, без да сваля очи от нея. Стори ѝ се, че е твърде близо, но тогава не помисли повече за това.

— Търсех чаша за вода.

Той посочи.

— Ето там. А в хладилника има минерална вода — добави той, когато тя извади чаша и тръгна към чешмата, за да я напълни.

— Хубаво парти — каза тя, отиде до хладилника и извади студената вода. Отпи малко, после погледна към Маршъл и видя, че се е приближил още малко. Дали не си въобразяваше?

— Радвам се, че успя да дойдеш — каза той. — Доста време не сме те виждали, Брук. Още ли пътуваш до Франция, за да преподаваш на онова място... как се казваше?

— „Льо Вал“ — кимна тя. — По-често, отколкото преди.

Усмивката на Маршъл леко помръкна.

— Предполагам, още се срещаш с онзи войник?

— Бен не е войник.

— Както и да е. Радвам се, че те виждам отново, Брук — повтори той. — Тази вечер нямаше да е същата без теб.

— Не бъди глупав. Тази вечер е за теб и Фийби. Наистина се радвам за двама ви.

— Казах го сериозно.

— Благодаря. Много мило от твоя страна.

Продължиха да разговарят още малко. Брук забеляза, че лицето на Маршъл е леко зачервено. Отдаде го на шампанското. Докато изведнъж той не доби мрачен вид и не изостави празните приказки.

— Наистина го казах сериозно — изтърси той. — Нямах търпение да те видя отново. Не можех да мисля за нищо друго през последните няколко седмици. По-точно, за *някой* друг — натърти той многозначително.

— Маршъл? Пиян ли си? Не бива да говориш така.

— Ожених се не за сестрата, за която трябваше. Сега си давам сметка за това.

— Май пиенето ти е дошло много. Нека ти направя кафе.

— Не съм пиян! — възрази той и се приближи още повече към нея. Принуди я да отстъпи. — Мисля за теб през цялото време. Не мога да се концентрирам върху работата си. Не мога да спя нощем. Обичам те, Брук.

Напрежението в гласа му я плашеше. Тъкмо отвори уста, за да му изкрещи да престане и да се махне, когато вратата на кухнята се отвори и влезе Фийби. Маршъл моментално се отдръпна от Брук и се облегна на ръба на масата. Опитваше се да се държи нормално.

Фийби сякаш не забеляза нищо.

— Ето къде сте — каза тя весело. — Чудех се къде изчезнахте.

— Дойдох за глътка вода — обясни Брук.

Сърцето ѝ биеше учестено, държеше чашата, сякаш за да представи доказателство. Защо, по дяволите, се чувстваше така, сякаш трябваше да се оправдава? Ядосваше се на себе си, но още повече на Маршъл, задето я бе поставил в тази ситуация. Фактът, че бе прикрила всичко така добре, я караше да се чувства като съучастник.

Маршъл излезе веднага, защото изведнъж реши, че трябва да се погрижи за гостите. Брук преглъщаше с усилие, докато говореше със сестра си, все едно че нищо не се бе случило. След още двацет минути тя се извини и се прибра вкъщи объркана и разстроена.

Една сутрин през седмицата след партито Брук се прибираше с колата си от работа, когато ѝ се обади Фийби развълнувана и настоя да се видят същия ден. Срецнаха се в кафене на „Пикадили“. Брук веднага разбра, че нещо не е наред. Сестра ѝ изведнъж ѝ се стори доста по-възрастна за нейните трийсет и осем години, изпита и измъчена. След като изяде повече еклери от обикновено, тя най-накрая изплю камъчето:

— Маршъл има любовница.

— *Какво?*

— Сигурна съм.

— Защо си сигурна?

— Престана да ми обръща каквото и да било внимание. Прибира се късно. Станал е раздразнителен и неспокоен.

Боже! Брук изтръпна.

— Работата му е напрегната, Фийби. Може да има проблеми. Това не означава непременно, че...

— Има и друго — прекъсна я Фийби. — Купил е бижу. Намерих квитанцията в джоба му. От „Тифани“. Три хилядарки. За кого е, а?

— Може би иска да те изненада.

— Седмица след годишнината ни? Коледа още е далеч, а рожденият ми ден е след седем месеца. Не е за мен, Брук. Знам. — Фийби се разплака. — Няма да го понеса, ако ме изостави! Ще умра!

Брук направи всичко по силите си, за да увери сестра си, че всичко е наред. И че всичко скоро ще се оправи.

Искаше ѝ се да убие Маршъл.

И тогава, две нощи по-късно, дойде първото телефонно обаждане.

— Аз съм. Сама ли си?

— Разбира се, че съм сама. Живея сама. Три през нощта е. Маршъл, отивай да спиш.

— Не мога.

— Дочуване.

Единайсет, дванайсет, тринайсет пъти той се опита да ѝ се обади онази нощ и не я остави да мигне до сутринта. Следващата вечер дойде чуването на вратата, което тя очакваше. На прага стоеше Маршъл и искаше да знае защо тя не вдига телефона. Разтревожена, че може да направи сцена, тя го пусна да влезе.

И направи голяма грешка.

— Виждам как ми говориш, как ме гледаш, как се смееш, когато разказвам нещо... Знам, че ме харесваш. Признай го. Имаш чувства към мен.

Тя усети алкохол в дъха му.

— Преминаваш границата, Маршъл! — извика тя. — Няма да допусна да причиниш това на Фийби!

— Аз ли ѝ го причинявам? Всичко е заради теб! — Бръкна в джоба си и извади малко пакетче. — Виж... да не се караме. Нося ти

подарък.

Брук го изглежда с ужас — знаеше какво е.

— Не го искам.

— От „Тифани“ е.

— Дай го на Фийби. Сестра ми. Твоята съпруга, забрави ли?

— Между мен и Фийби всичко е свършено.

— Не и според нея. Би трябвало да се срамуваш от себе си.

— Но...

— Слушай, Маршъл... Държиш се с мен напълно ирационално.

Ясно ми е, че преживяваш някаква криза, и си мисля, че трябва да потърсиш помощ от психотерапевт. Мога да ти дам телефонните номера на няколко души...

— Да, луд съм — изсумтя той. — По теб. — Протегна ръка и я докосна по лицето.

Брук се дръпна рязко.

— Престани. Мисля, че вече трябва да си тръгваш.

— Не мога. Обичам те.

— Това е нелепо, Маршъл!

— О... да... Ти обичаш онзи... Войника.

— Бен. Той не е... — Нямахме смисъл да го поправа. — Да, така

е.

Маршъл се зачерви.

— Как можеш да имаш нормална връзка с човек, който живее в друга страна? Ето *това* е нелепо.

— Няма да е за дълго, защото смятам да се преместя при него. Не че това изобщо те засяга!

— Да не те е поканил? Обзалагам се, че не е.

— Върви си, Маршъл.

Най-накрая, с много заплахи и усилия тя успя да изгони зет си от дома си и да заключи вратата. Той остана вън, където сумтя и се моли известно време, после се качи в бентлитото, паркирано до отсрещния тротоар.

През следващите седмици Брук се чувстваше объркана, ядосана, дори виновна. Под претекст, че иска да прекарват повече време заедно, тя се среща с Фийби няколко пъти в града на кафе, но никога в нейната къща или в своя апартамент. Чувстваше се добре, че може да

подкрепи и окуражи сестра си, когато тя имаше нужда от нея. От друга страна, се чувстваше все по-зле и по-зле, защото криеше истината.

Междувременно опитите на Маршъл продължаваха. Тя изпитваше ужас дори да проверява електронната си поща и съобщенията в мобилния си телефон от страх да не са от него и избягваше да вдига и домашния си телефон. Няколко пъти се обади Бен — питаше я как е и защо не се обажда. Оправданията й звучаха, меко казано, странно и неубедително. Гледаше да говори малко, за да не изпусне нещо. За миг през поредната безсънна нощ се замисли дали да не му каже за Маршъл, но много бързо изостави идеята.

Бен щеше да се качи на първия полет за Лондон, за да избие глупостите от главата на Маршъл.

Не че Маршъл не го заслужаваше, а заради грозната каша, която щеше да последва. Обвинения в хулиганство. Полиция. Обяснения. Бен щеше да има неприятности, а Фийби щеше да бъде съсипана.

Никога.

Сега, в хубавия топъл есенен ден, сред цветята си, Брук се чувстваше защитена.

Какво да правя?

10

Бен влезе в елегантната стара къща и видя, че вътре действително има частна изложба. Фоайето беше пълно с поставки с плакати, брошури и наръчници, посветени на експонатите вътре. Огледа присъстващите и преброи около трийсет и пет души. Освен една-две възрастни двойки повечето гости бяха на около четирийсет, със старателно поддържан артистичен вид. С изключение на един-двама бохеми, всички бяха добре облечени и понеже бяха италианци, сякаш водеха помежду си мълчалива война кой да изглежда по-шик. С джинсите и дънковата си риза Бен се чувстваше не на място. Вероятно победител щеше да бъде мъж с квадратна челюст и блейзър на „Валентино“, който явно разпределяше времето си между поддържане на слънчевия си загар и изучаване на филмите на Робърт Редфорд. Господин Елегант. Бен се усмихна вътрешно и поклати глава.

След Джани най-младото същество в помещението беше намусена тийнейджърка с дълга, къдрава руса коса, която правеше всичко възможно да се дистанцира от родителите си и да покаже, че би предпочела да е където и да е другаде.

— Донатела Страда — представи се майката на момчето и протегна ръка.

— Бен Хоуп.

Пое дланта ѝ. Беше слаба и нежна. Донатела беше дребна, миниатюрна, почти ефирна. Допадаше му пронизателната интелигентност в погледа ѝ. Не долавяше претенциозността, която виждаше навсякъде около себе си.

— Англичанин сте. Говорите италиански добре.

— Половин ирландец — отговори той. — Пътувал съм доста, това е.

— Е, синьор Хоуп, искам да ви благодаря още веднъж. Наблизо ли живеете?

— Само минавам. Какво е това място?

— Академия „Джордани“ — отговори тя. — Една от най-добрите и авторитетни художествени школи в района. Откриват съвсем ново изложбено крило на сградата, което беше завършено наскоро.

— Модерната сграда. Видях я от пътя.

Жената се усмихна.

— Модерното чудовище като че ли е по-точно.

— Защо чудовище? Хубава е. И новите сгради могат да бъдат хубави.

— А цените ли изкуството, синьор Хоуп?

— Донякъде. Доколкото изобщо разбирам от изкуство. Не съм сигурен дали предпочитам овце във формалдехид или неоправени легла и мръсно бельо... или това е прекалено еснафско?

Донатела оцени шегата му.

— Не и според мен. Тук няма нищо такова. Никакви фокуси, рекламни трикове или измами. Само чисто изкуство. Собствениците са събрали чудесна експозиция на произведения от всички времена, които са заели от различни галерии по целия свят.

— Значи заради това е охраната — отбеляза Бен. Беше мярнал стъклените очи на камерите, които дебнеха от дискретни ъгълчета.

— О, да... Усмихнете се, снимат ви! Охранителната система, изглежда, е последна дума на техниката. Нормално е галериите да го изискват, щом по стените ще висят стотици милиони евро.

— Да смятам ли, че сте част от артистичния свят наоколо? — попита Бен, докато я следваше към мястото, където проверяваха поканите на гостите и ги пускаха през двойна стъклена врата към новото крило на сградата.

— Съпругът ми Фабио. Той е един от най-добрите реставратори на картини и антики в региона. Аз съм само любител. Кое е добре, защото покрай него ходя на всички изложби.

— Той тук ли е?

— Трябваше да е тук. Обади се обаче и каза, че може и да не успее да дойде. Фирмата му реставрира стара църква край Рим и имат някакви проблеми. Ще се разочарова, ако не успее да дойде. И ще съжалява, че не е успял да ви благодари лично.

— Няма за какво толкова да ми благодари — възрази Бен.

Донатела показа поканата си, обясни на жената зад бюрото, че Бен е неин гост, и ги въведеха през сводестата врата към остъклен

коридор. В края му излязоха в ярко осветеното просторно ултрамодерно ново изложбено крило на академия „Джордани“. Подът беше от лъскав бял камък, червени пътеки се виеха около експонатите. Аранжирани по автори и периоди, картините бяха поставени зад антирефлексни стъкла. Някои от гостите вече разглеждаха картините и разговаряха. Прииждаха все повече хора и след малко тихият говор изпълни помещението. Повечето изглеждаха впечатлени от новото крило, макар че имаше и недоволни.

— Ужасно! — мърмореше на съпруга си кльощава белокоса дама в синя рокля. Той беше на около деветдесет и ходеше с бастун.

— Може би не е чак толкова отвратително, колкото пирамидата пред Лувъра, но въпреки това е грозно.

— Намирам концепцията за... органично свързана, а ти? — обърна се един от бохемите към жената, която беше с него. — Искам да кажа, че е толкова... как се казва...

Той шляпаше из галерията със сандали и рошавата му коса и брада предизвикваха повече недоволство, отколкото архитектурата на сградата. Почитателят на Редфорд не му обръщаше никакво внимание.

— Е, какво ще кажете, синьор Хоуп? — попита Донатела.

— Както вече споменах, не разбирам много от изкуство — отвърна Бен.

Той обаче разбираше достатъчно, за да си даде сметка защо галериите по света са били толкова придирчиви, преди да заемат картините си на тази галерия. На платната по стените имаше подписи, от които на всеки колекционер можеше да му се завие свят. Пикасо, Шагал, Моне.

— Има и Да Винчи — каза гласно той и повдигна вежди.

— О, да — усмихна се Донатела. — Има картини от всички велики художници. Идеята бе да открият центъра с истинско събитие. Фабио ми каза, че са искали да изложат и Делакроа, но не е имало достатъчно място. — Докосна ръката на Бен и кимна към другия край на галерията, където стоеше мъж над четирийсет в безупречен син копrienен костюм. — Това е Алдо Силвестри, един от собствениците. А виждате ли онзи, който е до картината на Пикасо?

— Ниският дебелак ли?

— Сигурна съм, че ще се зарадва, ако чуе това. Луиджи Корсини е съдружник на Силвестри. Парите обаче осигурява граф Пиетро де

Крешенцо. Без неговото влияние галерията нямаше да е факт. Нямаше да има и изложба на такова ниво.

Донатела го посочи. Наближаваше шейсет, висок и слаб, пригладена с гел коса... Можеше да мине за погребален агент, ако не беше стилната папийонка. Стоеше с група хора в един ъгъл с чаша вино в ръка.

— Де Крешенцо е една от най-старите аристократични фамилии в региона, с много пъстра история — добави Донатела.

— Познавате ли ги?

Тя кимна.

— Преди време графът финансира няколко проекта на Фабио.

Де Крешенцо сякаш долови, че говорят за него. Усмихна се на Донатела, извини се на събеседниците си и се приближи. Тя му обясни, че Фабио ще закъснее, и представи Бен.

— Да си говорим на „ти“ — предложи графът и стисна ръката на Бен. — Използвам титлата си само за да отворям врати и да впечатлявам надути политици и бордове на музеи. Значи въпреки чудесния италиански не си от тук?

— Само минавам — отговори Бен.

— Турист? Ще останеш ли поне няколко дни в Италия?

— Не, за жалост. Утре летя за Лондон.

Де Крешенцо потрепери.

— Полет! Не мога да си помисля, че ще се кача на самолет! Ирационално е, знам.

— Създали сте впечатляваща галерия — отбеляза Бен.

Де Крешенцо се усмихна широко и показа два реда неравни сивкави зъби.

— Благодаря, благодаря. Голямо щастие е, че успяхме да съберем такава великолепна експозиция с картини на фантастични художници.

— Фамилия Де Крешенцо винаги ли е подкрепяла изкуствата? — попита Бен, съзнавайки, че възможностите му да води разговор на културни теми са ограничени.

— О, не. Дядо ми, граф Родинго де Крешенцо, беше груб и тираничен човек, който презираше културата с цялата си душа, както и артистичния талант на първата си жена Габриела. Семейството ни дължи на нея артистичното си наследство. След като направил всичко възможно да потисне таланта ѝ, дядо ми всъщност му дал нужния

тласък, като я прогонил от дома им през хиляда деветстотин двацет и пета и я оставил без никакви средства. След като се отървала от контрола му, тя станала богата и известна. Рисувала под моминското си име Габриела Джордани.

Бен кимна и се усмихна учтиво, донякъде изненадан от драматичния разказ на Де Крешенцо за миналото на семейството му. Изведнъж си даде сметка, че графът очаква реакцията му при споменаването на Габриела Джордани. Сви рамене извинително.

— Както казах на Донатела, познанията ми за изкуството са доста ограничени. Боя се, че не познавам творбите на Габриела Джордани.

Де Крешенцо се смръщи и поклати глава.

— Родинго и Габриела нямали деца. Баща ми се родил едва от втория брак на Родинго с жена с невероятна красота. Иначе щях да имам честта да съм свързан не само по име, но и по кръв с една от най-завършените и почитани италиански художнички на двацети век.

Той посочи ентузиазирано зад себе си към един ъгъл от изложбата. Бен проследи жеста му с поглед.

— И тази ли? — попита той и кимна към маслен портрет на хубав мъж на около трийсет с червено кадифено сако с висока яка.

— Имаш око за стил, Бен — отбеляза Де Крешенцо. — Да, това също е Джордани.

Бен се приближи до картината и я разгледа внимателно. Мъжът от портрета излъчваше аристократизъм, но не надменност или арогантност. Художничката беше доловила някакво смирение и благородство у модела си. На табелката отдолу пишеше само „Лео“, с година — 1925-а. Бен се зачуди кой е Лео.

— Една от многото й ценни работи, които сме изложили тук — обясни Де Крешенцо. — Включително и едно невероятно неотдавнашно откритие — добави той много тихо и почтително, сякаш говореше за мощи на Исус Христос. — При последната реставрация на семейния ми дом, Палацо де Крешенцо — разбира се, той е прекалено голям, за да се живее в него — работниците попаднаха на тайна стаичка, в която, както изглежда, младата и ужасно нещастна графиня е рисувала тайно от мъжа си, който й забранявал да рисува. Открихме няколко неизвестни нейни работи, които сега се показват за първи път. — Де Крешенцо се развълнува още повече и добави: — Най-

сензационното е, че сред нейните творби намерихме и няколко на други майстори — включително и великолепна миниатюра, въглен, на Гоя, която се смяташе за изгубена.

Бен погледна натам, където му сочеше графът, и видя малка графика, изобразяваща мъж, коленичил за молитва, вероятно в монашеска килия.

Бен долови, че Де Крешенцо го гледа в очакване на компетентен коментар, но той само му кимна утвърдително и се опита да не мисли за чашата вино, която Донатела му беше обещала. Устоя на изкушението да погледне часовника си.

— Естествено, в сравнение с някои други творби, изложени тук, тази графика не е особено скъпа — продължи графът, — но аз открих академията през хиляда деветстотин осемдесет и седма, за да отбележа тъжната кончина на Габриела Джордани предишната година, и не мога да изразя с думи колко много се вълнувам, че мога да ознаменувам откриването на нашия нов изложбен център с експозиция на личната ѝ колекция. За мен тази изложба е много специална тъкмо заради това.

— Много се радвам — кимна Бен. — Поздравления.

— Сигурно вече много ти се пие вино — прошепна Донатела, когато оставиха графа да се занимава с гостите си.

— Не знам какво те кара да мислиш така — отвърна Бен. *Що за птица е тази жена?* — добави наум.

Донатела се усмихна лукаво.

— Насам — поведе го тя през тълпата към далечния край на галерията, където имаше две врати.

Едната беше затворена и на нея пишеше „Частна зона“. Другата беше отворена и водеше към зала, в която имаше дълга маса, отрупана със скъпи хапки и напитки. Чашите бяха кристални, бялото вино се охлаждаше в лед, а червеното беше отворено предварително, за да се темперира. Всичко беше безупречно. Донатела взе чаша бяло вино, а Бен си наля скъпо кианти и веднага се почувства доста по-добре.

Джани получи позволение да обиколи изложбената зала, без да се отдалечава и срещу обещание да се държи прилично. Далеч от бърбренето на гостите, Бен и Донатела продължиха да разговарят. Тя беше приветлива, мила, и усмивката не слизаше от лицето ѝ. Бен се чувстваше приятно отпуснат в компанията ѝ. Тя му разказа за църквата, която реставрира съпругът ѝ, и се поинтересува с какво се

занимава Бен. Той отдавна се беше научил да отговаря на подобни въпроси, така че да не звучи уклончиво, но и без да навлиза в подробности за предмета на обучение в „Льо Вал“. Тя беше посещавала този край на Франция преди няколко години и го попита дали случайно домът му не е някъде край Мон Сен Мишел. Бен отговори утвърдително.

Докато разговаряха, никой от двамата не забеляза белия ван мерцедес, който спря отпред, нито мъжете, които изскочиха от него.

11

Ванът се появи на алеята и спря в двора на академия „Джордани“ точно в 6:45 ч. вечерта. Стъклото се плъзна надолу, когато двамата мъже от охраната приближиха намръщени. Джини, мустакатият, пръв забеляза смущаващите размери на шофьора, който се надвеси от прозореца, за да говори с тях. Видя смешните отражения — своето и на шефа си Бурати, в огледалните му слънчеви очила. Скръсти ръце на гърдите си, за да изглежда по-заплашително, и остави Бурати да говори.

— Май сте объркали мястото, момчета — каза Бурати.

Шофьорът доби озадачен вид и поклати глава.

— Нали това е академия „Джордани“? Има доставка за вас.

— Никой не ми е казал.

Едрият извади жълт напечатан лист от джоба на ризата си.

— Виж сам.

Бурати го огледа внимателно. Поръчката изглеждаше достоверна.

— Имаме проблем. В момента тук се открива изложба.

— Е, и?

— Не виждаш ли, че вътре има гости? Не мога да позволя хора с работно облекло да се мотаят пред прозорците. Ще трябва да дойдете утре.

— Няма начин, приятел. Чак другия месец. Претоварени сме с работа.

— Ще видим дали е така, като поговоря с шефа ви.

— Аз съм шефът.

Бурати прехапа устни и се замисли. Ако върнеше доставката, щеше да има неприятности.

— Добре — каза той накрая. — Обаче действайте бързо. Искам да разтоварите и вана ви да го няма след пет минути.

— Добре.

Бурати им махна да влизат и ванът заобиколи сградата отстрани по покритата с чакъл алея и спря пред новото крило. Дизеловият

двигател потрепери и спря.

Роко Маси отвори вратата си и скочи долу. След него слязоха Беломо и Гароне. Никой не каза нито дума. През високите прозорци се виждаха хората в залата, които се разхождаха наоколо и разглеждаха картини. Разговаряха, сочеха, неколцина стояха встрани и отпиваха вино. Самодоволни тъпаци. Твърде заети със себе си, за да забележат нещо. Роко се ухили. След пет минути нещата за тези добри хора щяха да изглеждат доста различно.

Двамата охранители ги гледаха от портала. Роко им кимна да дойдат и те закрачиха по чакъла. Самоувереността им намаляваше с всяка крачка. Роко беше с една глава по-висок и от двамата, а черната му тениска очертаваше всеки мускул. Беломо и Гароне наблюдаваха мълчаливо, облегнати на вана.

— Какво има? — попита Бурати.

— Промяна в плана, момчета — отговори Роко. — Ако искате да изчезнем след пет минути, ще трябва да ни помогнете да разтоварим.

— Какво?

— Ако сме петима, ще стане бързо. — Роко посочи парче разкопана земя, останала от строителните работи. — Ей там. Става ли?

— Майтапиш се.

— Не. Носим много неща. Виж сам.

Роко им посочи задницата на вана, където нямаше да се виждат откъм залата.

Бурати полагаше сериозни усилия да прилича на професионалист, но не успяваше.

— Слушай, приятел, ти върши своята работа, ние ще вършим нашата. Не ни плащат, за да разтоварваме материали за градината.

— Аха — обади се Джини. — На какви ти приличаме?

— На двама задници — невъзмутимо ги изгледа Роко и отвори рязко вратите на вана.

Първото нещо, което Джини видя вътре, беше последното, което видя на този свят. Спартак Гурко беше приклеknал до самата врата и го следеше с поглед. Джини го погледна, после видя странния нож в ръката му. Беше насочен към гърдите на Джини, но не помръдваше. Тогава се чу чаткане и острието излетя като ракета. Острото като бръснач желязо се заби моментално в гърдите му, срязва ребро и прониза сърцето му. Той умря, преди да се свлече на земята.

Бурати отстъпи изненадано назад, после изпусна хриптяща въздишка, защото Беломо заби бойна кама в гърба му. Падна върху Джини.

Спартак Гурко изскочи от вана. Ръкохватката на ножа все още беше в ръката му, но от там, където би трябвало да е острието, стърчеше дълга стоманена пружина. Трофей от службата в специалните части. Разрита труповете и извади острието на ножа от гърдите на Джини. Мушна го в металната ножница и с усилие го притисна на мястото му, докато щракне. После го закачи на колана си. След него от вана изскочиха Анатолий Шиков и тримата руснаци, стиснали големи брезентови мешки. Силните им ръце сграбчиха Джини и Бурати за коланите и яките и ги хвърлиха във вана.

Декоративните плочи и бордюрите се търкаляха в канавка на километри от там.

Анатолий затвори вратите, вдигна ръкава на якето си и погледна циферблата на блестящия „Таг Хоер“. Точно навреме. Радиото изпраща. Той го грабна. Чу гласа на Петрович някъде от другата страна на гората, на около километър.

— Можете да действате — каза Петрович на руски.

— Справихте ли се с кабелите?

— Напълно.

— Добре. Двамата с... как се казваше... чакайте.

— Карачоло, шефе. Разбрах. Ще се видим, когато приключите.

Анатолий изключи радиото. Дръпна ципа на обикновен черен сак, извади отвътре заглушителя за мобилни телефони, който му беше дал баща му, активира го и го пусна на предната седалка. С това всякакви комуникации към или от академия „Джордани“ бяха блокирани. В сака беше и тапицираното куфарче, изработено по размерите на графиката на Гоя. Анатолий го взе и праметна ремъка през рамо. Осмината мъже прекосиха алеята и спряха пред входа на старата сграда, за да отворят мешките. Първо извадиха черните скиорски маски — стандартни, армейски, с три дупки. Роко не обичаше да сваля очилата си, но нямаше как. Свали ги неохотно и ги мушна в джоба си. После се появиха черни кожени ръкавици и накрая оръжията. Пет свръхкомпактни 9-милиметрови автоматични пистолета „Щаер“ с пълнители по двайсет куршума. Анатолий грабна един както дете сграбчва нова играчка, а Роко взе един от двата щурмови автомата

AR-15, оборудвани с 40-милиметрови подцевни гранатомети. Гурко взе другия. Последна бе късоцевната 12-калиброва самозареждаща се пушка „Ремингтън“ със сгъващ се приклад. Биваше я за разбиване на брави и, общо взето, за унищожаване на всичко от близко разстояние. Попадна при Гароне.

Разполагаха с достатъчно огнева мощ, за да спрат цял полк.

След като всички бяха готови, погледнаха Анатолий в очакване. Трябваше да даде знак. Той обичаше този момент.

12

Бен не можеше да разговаря безкрайно за живопис, но се оказа, че с Донатела обичат музиката на Барток и обсъждаха новата обща тема, когато дойде Джани и каза, че е жаден. Докато тя отиде до масата, за да му налее чаша сок, Бен се приближи до прозореца, за да огледа моравата и гората, която заобикаляше академията от всички страни. Видя, че отвън се е появил ван мерседес. Беше доста мръсен. Който и да го беше оставил там, докато разговаряха с Донатела, беше изчезнал.

Бен не се замисли повече за него, докато отпиваше от чашата си, заобиколен от хората и разговорите им. Залата за коктейла се пълнеше все повече, наливаше се вино, хапките изчезваха бързо от чиниите. Намусената тийнейджърка пухтеше отчаяно в един ъгъл всеки път, когато родителите ѝ се доближиха на по-малко от метър до нея. Бен чу как Донатела обяснява нещо на сина си и реши, че сега е моментът да се извини и да си тръгне. Тази жена беше очарователна компания, хлапето ѝ беше симпатично и Бен не съжаляваше, че бе останал с тях, но вече беше време да се върне към своите проблеми.

Точно тогава някой го бутна отзад.

— О, много съжалявам, извинете ме.

Бен се обърна и видя господин Елегант, фена на Робърт Редфорд, с половин сандвич в едната ръка и другата половина полусдъвкана в устата му. Бен почувства влага на гърдите си. Погледна надолу и видя голямо червено петно върху дънковата си риза. Беше разлял виното си.

— Благодаря за което — каза Бен. Ризата му беше подгизнала.

— Толкова съжалявам — повтори господин Елегант.

— Всичко е наред, няма проблем.

Донатела дойде при него край прозореца. Мръщеше се на тънкия мобилен телефон в ръката си.

— Опитях се да се свържа с Фабио, за да разбера дали идва насам, но телефонът ми не работи.

— Батерията?

— Заредена е — отговори тя озадачена. — Има и идеално покритие. Просто не може да... — Млъкна, защото видя ризата му. — Какво е станало? Това е вино...

— Малък инцидент. Не е кой знае какво. Ще изсъхне.

Донатела поклати глава.

— Трябва да се изпере, за да не остане петно. Тук има тоалетни, но горе на първия етаж има баня. Ще бъде жалко, защото ризата е хубава.

Бен щеше да ѝ обясни, че петното въобще не го интересува, но се съгласи, защото си даде сметка, че не иска да мирише на бъчва, когато тръгне да си търси хотел по-късно. Извини се и излезе през остъкления коридор, за да намери банята.

Анатолий Шиков влезе в сградата съвършено спокоен. Спартак Гурко го следваше по петите, а след него крачеше Роко Маси, и двамата стиснали автомати. Последен влезе Риков и заключи вратата.

Фоайето беше безлюдно, защото всички гости бяха в залата, което донякъде разочарова Анатолий. Искаше му се да чуе писъците на ужас на жените на рецепцията, когато осем въоръжени до зъби мъже разбиват на парчета уютния им малък свят. Искаше да види страха в очите им, когато осъзнаят, че съдбата им изцяло зависи от него.

Все едно. Шоуто щеше да започне съвсем скоро. Анатолий провери за последен път оръжието си и кимна на останалите.

— Да действаме — каза той на руски.

Бен скоро намери банята близо до площадката на първия етаж в края на тъмен коридор. Вратата беше леко откряната. Влезе и видя вътре възрастния господин, който придружаваше жената със синята рокля. Беше застанал до мраморната мивка. Бастунът му беше подпрян до него. Гълташе хапчета. Бен се извини, а старецът се усмихна и му отговори, че тъкмо си тръгва.

— Il mio cuore — каза той и посочи флакон с хапчета за сърце. — Лекарят ми каза, че трябва да ги пия през няколко часа или ще умра много скоро. Ама пък и той какво ли знае? Може би ще го надживея.

Старецът се представи — Марчело Перуци. Размениха по няколко думи за изложбата.

— Жена ми не я хареса особено — отбеляза Марчело мрачно. — Тя обаче никога не харесва нищо. Петдесет и две години сме женени — добави той и Бен не беше много сигурен дали го казва с гордост, или горчивина.

Марчело махна с ръка, обърна се към вратата и закуцука към стълбите. Бен го попита дали има нужда от помощ, но Марчело го увери, че ще се справи сам.

Банята беше голяма и луксозна, със собствен френски прозорец към тераса с изглед към моравата. Когато остана сам, Бен отиде до мивката и свали залятата с вино риза. Тениската отдолу беше мокра само на едно място и той реши да не я пере.

Смачка ризата на топка и я поднесе под топлия кран. Започна да търка червеното петно, когато чу първите изстрели да отекват някъде долу.

Тогава се разнесоха писъците.

13

Бен се вцепени. Трябваше му част от секундата, за да си даде сметка какво чува. Не можеше да сбърка — беше чувал същия звук многократно в миналото. Рязкото чаткане на 9-милиметров автоматичен пистолет, което идваше долу от галерията. Два продължителни откоса. После още един. И още писъци. Гостите на изложбата бяха изпаднали в паника.

Бен отвори вратата на банята и чу още изстрели да отекват в сградата. Погледна вляво, после вдясно.

Марчело Перуци, възрастният мъж, с когото Бен разговаря преди малко, беше стигнал до горния край на стълбите, когато започна стрелбата. Все още стоеше там, парализиран от страх, разтреперан, стиснал парапета.

Не беше сам. Докато Бен наблюдаваше, двама мъже изтичаха нагоре. Черните скиорски маски и оръжията в ръцете показваха, че и те нямат покани.

Единият метна оръжието на гърба си и сграбчи Марчело Перуци грубо за ръката, а другият опря цевта в главата му.

— Долу, при другите, дядка — извика той на италиански.

Марчело сви рамене немошно, възрази, опита се да замахне с бастуна си. Въоръженият го удари силно два пъти по лицето с ръкохватката на оръжието си и го свали на колене. Другият пусна ръката му, старецът падна по очи и изпадна в конвулсии.

Бен си спомни хапчетата за сърце, докато следеше какво се случва, изпълнен с ужас.

Двамата маскирани гледаха как Марчело агонизира на пода.

— Прави инфаркт — каза единият.

— Довърши го, и бездруго е труп.

Мъжът, който държеше оръжието си насочено, опря цевта във врата на Марчело и натисна спусъка. Оглушителен троен изстрел изтрещя в коридора и на стълбището. Куршумите разкъсаха тялото на стареца и болното му сърце спря завинаги.

Бен се върна в банята, без да го видят, и заключи вратата.

На долния етаж Анатолий и останалите обкръжиха гостите на изложбата. Чуваха се викове на гняв и изплашени писъци при всеки откос на нападателите в тавана. Целта им беше само една — да предизвикат ужас сред жертвите и да ги доведат до състояние на пълна безпомощност. Постигнаха я много лесно. Трийсетината гости не се съпротивляваха и позволиха да ги преведат през галерията като стадо овце. Под обувките им хрущяха стъкла от счупените полилеи. За по-малко от минута всички бяха наблъскани в страничната стая и заставени да седнат на пода в единия ъгъл. Белокосата жена със синята рокля се озърташе отчаяно, за да открие съпруга си, и пищеше от страх. Роко ѝ изрева да млъкне. Тя продължи и Анатолий грабна наполовина пълна бутилка кианти от масата, отпи голяма глътка и запрати бутилката по старицата. Улучи я по челото и тя падна назад. Друга жена и брадатият мъж я уловиха, за да не се удари.

— Как смеете! — изкрещя брадатият. — Това е безобразие!

Гурко го изрита в корема и онзи се сгъна на две. После с коляно го удари в лицето. Мъжът се свлече на пода с хриптене. От носа му започна да се стича кръв по брадата.

Гурко се засмя.

Фенът на Робърт Редфорд с блейзър на „Валентино“ го изгледа гневно, но не направи нищо. Седнали сред другите зложници, граф Де Крешенцо и съдружниците му Корсини и Силвестри размениха погледи, изпълнени с изненада и ужас. Брадатият се сви в прегръдките на жената, с която бе дошъл. Старицата със синята рокля седеше, облегла гръб на стената, а от раната на челото ѝ се стичаше кръв.

— Ще ми въртите ли още номера, боклуци такива? — изрева Анатолий на руски пред примрялото множество. — Е?

Беше му все едно, че не разбират думите му. Насочи автомата към масата и пусна откос, който превърна чинии, бутилки и чаши в летящи парченца.

— Е? — изрева той отново.

Подът се покри с вино и храна. Зложниците се свиваха ужасени.

Джани Страда пребледня и разтреперан се вкопчи в майка си. Стискаше я толкова силно, че ѝ причиняваше болка. Донатела се

бореше да овладее собствения си страх от въоръжените мъже, които се разхождаха из стаята. Най-много я плашеше маниакът с вързана на опашка руса коса, която се показваше изпод маската. На руски ли говореше? Как бе възможно всичко това да се случи? Нямаше ли алармена инсталация?

Джани изведнъж нададе пронизителен писък, който се превърна в плач. Притисна се в майка си още по-силно. В ръцете си стискаше кичури от косата ѝ. Тя усещаше сълзите му на шията си.

— Ей, ти. Накарай малкия плъх да млъкне или ще умре до две секунди — изрева Анатолий и приближи цевта на сантиметри от лицето ѝ.

Донатела нямаше нужда от превод. Затвори очи и погали сина си по главата. Заговори му успокоително в ухото. Плачът на Джани се превърна в тихо скимтене.

Анатолий свали тапицираното куфарче от рамото си и го сложи на масата. Ухили се на заложниците.

— Добре. А сега да се захващаме за работа.

Бен прекоси банята. Мислеше трескаво. Нямахте как да разбере колко въоръжени мъже има долу и още колко хора са пострадали. Бръкна в джоба на джинсите си, за да извади телефона.

Рядко се обаждаше на полицията. При ситуациите, в които го беше поставяла работата му, последното нещо, от което имаше нужда, бяха полицаи, които да се мотаят наоколо. Днес обаче той беше само турист. Нямахте оръжие, не знаеше какво става и просто нямахте друг избор.

Набра 112 — номера за спешно повикване на карабинерите. Италианската жандармерия не беше обичана кой знае колко, но разполагаше с нужното въоръжение и оборудване за ситуации като тази. Секундите, докато чакаше да се свърже, му се сториха часове.

Но не се случи нищо. Също като телефона на Донатела. Батерията беше заредена две трети, имаше и чудесен сигнал. А телефонът не работеше. Имаше само едно обяснение — нападателите имаха заглушител. Като онези, които използват полицаите и антитерористичните подразделения, за да изолират заподозрени, преди да ги арестуват. Което означаваше, че случващото се долу не бе обикновено въоръжено нападение, и след като нямахте как да повика външна помощ, трябваше сам да се справи със ситуацията.

Следващият автоматичен откос го накара да се замисли за Донатела и Джани Страда. Представи си ужаса на момчето. Усети как кръвта му кипва. Спомни си стария Марчело Перуци, проснат мъртъв на площадката пред стълбите. И онези хора долу, безпомощни, уязвими, изплашени. Стисна зъби до болка.

По коридора се чуха стъпки и приглушени гласове.

Бен се озърна. В такива моменти почти всяко нещо би могло да се превърне в импровизирано оръжие. Погледът му се спря върху огледалото над мивката. Канеше се да го счупи с крак, но стъпките стигнаха до вратата на банята.

Някой натисна дръжката. Вратата се разтресе. Бравата нямаше да издържи дълго.

Когато първият солиден ритник се стовари върху вратата, Бен се спусна към френския прозорец и излезе на терасата. Беше твърде високо, за да скочи на бетона долу, без да се нарани. Той изви врат нагоре и видя, че там има друга тераса. Фасадата на старата къща беше от каменна зидария и между камъните имаше фуги, по които можеше да се изкачи.

Ритниците продължаваха да се сипят върху вратата на банята, така че нямаше време за губене — Бен скочи на парапета на терасата, обърна се с лице към стената и заби пръсти между камъните вляво от прозореца. После потърси опора за краката си. За миг цялата тежест на тялото му увисна на пръстите, докато накрая успя да се закрепил на стената. Залепен за нея като паяк, вече не се виждаше през прозореца отвътре. Вдигна дясната си ръка и потърси нова фуга. Напипа я. После левия крак, докато намери опора, за да може да премести лявата ръка. Терасата на горния етаж оставаше все така далече. Започна да се катери по-бързо.

Вратата на банята долу най-накрая се отвори с трясък и двама от нападателите нахълтаха с насочени оръжия. Ураган от автоматичен огън надупчи плочките и натроши мивката. Преди да разберат, че в банята няма хора, успяха да я унищожат. Единият посочи към френския прозорец. Изтичаха на терасата. Бен вече се беше прехвърлил горе. Надвеси се през парапета и видя двамата да се озъртат надолу. Не го бяха видели. За момент се замисли дали да не скочи долу, но после се отказа. Подобен героизъм можеше да му излезе скъпо.

Когато бандитите най-после погледнаха нагоре, Бен вече беше влязъл през прозореца. Чуха трошенето на стъклото и разбраха какво е станало. Единият извади радиостанцията от джоба си, натисна бутона и каза на италиански:

— Сканети. С Беломо съм. Имаме беглец.

— Намерете го. Убийте го — беше отговорът.

На Анатолий не му беше нужно много време, за да открие картината, заради която баща му го беше изпратил в Италия. Рамкираната графика на Гоя не се отличаваше особено от снимката, която беше видял в кабинета на стареца. Съвсем обикновена и според него доста глупава рисунка на някакъв мършав мъж, застанал на колене. Нещастникът беше бос, а лицето му изразяваше отчаяние. Беше облечен с безформена роба, може би от нещо като зебло, а ръцете му бяха сключени като за молитва. Може би се молеше на бог за едно или друго. За спасение. Или може би за прилични дрехи.

Анатолий огледа графиката. В главата му се въртяха едни и същи два въпроса: Защо му е на някой да рисува подобна тъпа и потискаща картина? И защо някой ще иска да я притежава? Струваше му се, че неговият старец би трябвало да избере нещо по-добро.

До стъкления шкаф, в който беше графиката, имаше малка табела. На нея пишеше: „Франциско Гоя (1746–1824)“. Отдолу бе обяснено как графиката била смятана за загубена, как била открита... и други подобни глупости. Анатолий я погледна бегло. Поклати глава и огледа замислено другите картини наоколо. Големи, внушителни маслени платна в пищни позлатени рамки.

Те бяха по-подходящи. Той не ценеше подобни неща, но все пак беше чувал префърцунени имена като Да Винчи. Не беше нужно да си сноб, за да разбереш, че по стените виси цяло състояние и чака да го вземеш. Само една от тези картини вероятно щеше да му донесе ново ламборгини, дори и след като извади дела на другите. И още повече се чудеше защо баща му го изпрати да вземе тази глупава рисунка на молещия се кльоцав нещастник. Дори нямаше хубава рамка — само обикновено черно дърво.

Все едно. Анатолий въздъхна и отново насочи вниманието си към Гоя. Вдигна автомата и се канеше да надупчи защитното стъкло, когато си спомни какво му беше казал онзи гадняр Майски за предпазните щори, които се спускат и блокират всичко, ако някой реши

да пипа картините. Преди да вземе графиката, трябваше да се въведат трите кода за дезактивиране на вторичната алармена система. Точно така. Някои неща в плана на баща му все пак имаха смисъл.

Анатолий се върна в страничната стая, като размахваше оръжието си. Мина покрай масата и взе една пълнена маслина от чиния, която не бе успял да строши преди малко. Мушна я през дупката за устата на маската си и започна да дъвче шумно, докато приближаваше скупчилите се един до друг заложници. Гурко и Риков стояха над тях със заплашително насочени оръжия. Туркин стоеше край прозореца и зареждаше пълнителя си с патрони, които вадеше от джоба си. Роко Маси и един от останалите се бяха отпуснали на сгъваеми столове с опрени на коленете оръжия. Двамата италианци, които Роко беше изпратил горе, все още не се бяха върнали.

Анатолий лапна още една маслина и огледа изплашените лица пред себе си. Чувстваше положението под пълен контрол. Погледът му се спря върху младо момиче в прегръдката на майка си. Лицето ѝ беше скрито под русите къдрици, но каквото видя по-долу, му хареса. Презрамката на хубавата рокля се беше плъзнала от рамото и се виждаше тънка презрамка на сутиен. Едва ли е на повече от петнайсет, помисли си той и се зачуди дали беше още девствена. Напъпило цвете, което само чакаше да бъде откъснато от стария Анатолий. Добре. Много добре.

Няколко души изпъшкаха, когато той се наведе и грабна ръката на момичето. Заболя я от желязната му хватка и тя простена. Анатолий я дръпна рязко, за да я отдели от майка ѝ, и я обърна, за да види лицето ѝ. Толкова миловидно. Погали я леко по бузата. Беше лепкава от засъхнали сълзи и това го възбуди. Той наклони леко глава, вгледа се в сините влажни очи и пусна крива усмивка.

— По-късно, бебче, по-късно — промърмори на руски.

Сега обаче имаше по-важна работа. Пусна момичето на пода и огледа лицата на заложниците. Веднага разпозна тримата, които беше видял на снимка в кабинета на баща си.

— Ти, ти и ти — посочи ги той с автомата си.

— Ставайте! — изрева на италиански Роко Маси.

Де Крешенцо, Корсини и Силвестри се изправиха с изтръпнали крайници и изпомачкани от седенето на пода дрехи. Графът беше пребледнял като мъртвец. Силвестри изтупа костюма си и се опита да

запази достойнство. Пълното лице на Корсини се зачерви от възмущение. Отвори уста, за да каже нещо, но не успя, защото Гурко го фрасна през устата, сграбчи го за яката и го запрата с все сила към вратата. Корсини се препъна, Анатолий се прицели в задника му и със силен шут го запрата по очи въвн от стаята.

— Няма нужда от това насилие — обади се Де Крешенцо. — И бездруго ще направим каквото искате.

— Знаем — каза Роко Маси.

Изведоха Силвестри и Де Крешенцо през вратата, докато Корсини се надигаше с мъка от пода. Анатолий посочи една врата малко по-нататък.

— Попитай ги какво има там — нареди той на Роко.

Едрият италианец преведе. Де Крешенцо се прокашля и отвърна:

— Там е стаята, от която се управлява охранителната система.

— Отворете я.

Графът затършува из джобовете си, извади връзка ключове и отключи вратата. Анатолий я бутна да се отвори и влезе пръв. Стаята беше малка и почти гола, ако не се брояха два метални шкафа за документи, една маса с компютърна техника и няколко стола.

Накараха тримата собственици на галерията да седнат. Анатолий се облегна на единия шкаф, без да изпуска оръжието си. Роко се приближи до Корсини, наведе се на сантиметри от месестото му лице и каза:

— Всеки от вас има отделен код, с който се деактивира вторичната алармена система. Имате пет секунди да го въведете.

Той сграбчи облегалката на стола и бързо завъртя дебелия с лице към компютъра, който бе в режим стендбай. После побутна безжичната мишка и екранът оживя. Чукна няколко клавиша и се появи празно поле с мигащ курсор, който подканяше в полето да се напише кодът.

— Няма да го направя — възпротиви се Корсини.

— Какво каза този боклук? — попита Анатолий и вдигна едната си вежда.

— Каза, че няма да го направи — отговори Роко.

— Така си и мислех. Ще видим.

Анатолий мина зад седналите мъже и излезе от стаята. След малко се върна. Влачеше за китката пищяща и съпротивляваща се жена — приятелката на брататия, чийто нос Гурко счупи. Анатолий затвори

вратата с крак, пусна жената да се свлече на пода и я накара да млъкне със силен удар с опакото на дланта си. Застана над нея, зареди автомата и насочи цевта към главата ѝ.

Зачервеното лице на Корсини побеля. Силвестри и Де Крешенцо го гледаха втренчено.

— Луиджи — изхриптя Де Крешенцо. — За бога, направи каквото иска.

Погледът на Корсини се плъзна от колегите му към жената, а после към Анатолий. Лицето му се сгърчи при мисълта за отговорността, която трябваше да поеме. Нервен тик накара лявото му око да затрепери неудържимо.

— Кодът — подкани го Роко Маси.

Всяка изминала секунда, докато Бен проучваше ситуацията на горния етаж, беше мъчителна. Стаята, в която сега се намираше, в миналото може би бе била луксозна спалня с великолепна двойна врата и гипсови орнаменти по тавана. Собствениците на академията обаче я бяха превърнали в учебна зала. Върху голяма дъбова маса в единия край имаше слайдпроектор за диапозитиви и портативен телевизор, включен към видеоплейър. На рафтове по стените бяха подредени книги и видеокасети със заглавия от рода на „Изкуството на Ренесанса и великите майстори на Флоренция“. Пред масата, на която имаше различни моливи, бележници, тежък перфоратор и ролка тиксо, бяха подредени редици столове.

Бен надникна в коридора. Мислеше трескаво, защото си даваше сметка, че с всяка секунда онези приближават. Грабна перфоратора, провери теглото му и си представи как би могъл да го използва като оръжие.

Трябваше на всяка цена да получи някакво предимство пред тях. Да се измъкне също беше вариант — само за няколко минути спринт щеше да стигне до селото, през което беше минал. Ако успееше да намери телефон, би могъл да извика карабинерите. Не можеше обаче да престане да мисли какво щеше да се случи с хората долу, докато него го няма.

На няколко метра по-нататък по коридора той видя стар пожарен кран с маркуч, навит на голяма червена метална макара, голяма колкото колело на трактор. Инсталацията сякаш бе останала неизползвана от времето на войната. До нея в табло с прашно стъкло имаше стара противопожарна брадва. Бен се спусна натам, счупи стъклото с перфоратора и измъкна брадвата. Солидната ѝ дървена дръжка щеше да му свърши работа.

Сега той наистина чу стъпките. Все още не бяха съвсем близо и отекваха в празната сграда, но приближаваха бързо.

Той подпря бравата на стената и откъсна ивица плат от тениската си. *Съжалявам, Брук*. Взе продълговато остро парче стъкло от пода, уви плата около единия му край и си направи импровизиран нож. Дръпна здраво маркуча и отрязва четири дължини от дебелия гума, после завъртя макаратата обратно. Грабна бравата и хукна назад към учебната зала.

— Луиджи! — повтори настойчиво граф Де Крешенцо. — Направи каквото ти се казва.

Корсини изглеждаше парализиран. Очите му се изцъклиха. Гледаше колегите си, примрялата жена на пода, автомата на руснака, насочен към черепа ѝ.

— Твърде бавно — каза Анатолий и натисна спуська.

Възмутеният вик на Де Крешенцо беше заглушен от тройния изстрел.

Челюстта на Корсини увисна. Силвестри започна да се люлее напред-назад със стола си, запушил уста с юмрук, за да не изкрещи от ужас. С безмълвно отчаяние Де Крешенцо наблюдаваше последните конвулсии на жената, потрепването на крайниците ѝ, предизвикано от централната нервна система. Миризмата на смърт и барут изпълни малката стая. Изведнъж нещо в гърлото му изригна и той повърна.

Роко Маси се обърна спокойно към Корсини.

— Можем да правим това цял ден, ако не ни дадеш кода.

Пълният мъж не искаше повече смърт. В очите му имаше сълзи, когато грабна клавиатурата и написа цифрите, преглътна и натисна „ентър“.

Анатолий кимна доволно, когато на екрана се изписа „КОД ВАЛИДЕН“. После се обърна към Силвестри.

— Сега е твой ред.

Сканети и Беломо минаха през коридора на втория етаж на сградата и отвориха с ритници всички врати. Беломо беше два метра напред, когато вдигна ръка и наостри уши. Беше чул нещо.

Напред в тъмния коридор се виждаше двойна врата. Беше леко открената навътре и през пролуката от прозорците на стаята се процеждаше слънчева светлина. Двамата се послушаха. Зад вратата се чуваше мъжки глас. Говореше бързо на италиански нещо за Ботичели. Звукът беше тенекиен и равен и те разбраха, че е от телевизор.

— Някой го включи току-що — прошепна Сканети.

Беломо кимна. Както слушаха, звукът изведнъж спря, сякаш някой го беше пуснал, без да иска, и сега бързо поправи грешката си.

Двамата изритаха вратата и се втурнаха в стаята.

Посрещна ги мощен удар, който ги просна по гръб и изби оръжията от ръцете им.

Бен засили масивната дъбова маса, чиито крака бяха завързани с две парчета от маркуча за греда на тавана, и тя полетя към вратата в идеална дъга и се стовари върху двамата, когато влизаха в стаята. Бен отскочи настрана, за да избегне обратния ход на огромното махало.

Единият от двамата не помръдваше. Другият охкаше и се опитваше да стане от пода. Лицето му беше окървавено. Беше онзи, който уби Марчело Перуци с безразличието, с което би смачкал бръмбар. Бен взе брадвата иззад вратата и притисна с металната ѝ част врата му, така че го залепи за пода.

— Как се казваш? — попита тихо.

— Върви на майната си.

Бен притисна по-силно и лицето на мъжа стана мораво. Масата, изглежда, го беше фраснала през устата, защото от ъгълчетата течеше кръв.

— Как се казваш? — попита отново Бен.

— Сканети.

— Не си където трябва, Сканети. Имаш ли си първо име?

— Антонио.

— А той?

— Бруно Беломо. — Отговорът прозвуча като стон, защото Бен натисна с брадвата малко по-силно.

— За кого работите?

Сканети изплю кръв и изсумтя. Бен махна брадвата от гърлото му, стисна по-добре дръжката и замахна с всичка сила към дъските на пода. Дървото се разцепи и от срязаните четири пръста на лявата ръка на Сканети плисна кръв.

— Така ще спестиш пари от уроци по китара — отбеляза Бен.

Письците на Сканети отекнаха по коридора. Той се сгърчи от болка и притисна ранената ръка под мишницата си.

— Мисля, че започна да ми казваш за кого работите — каза Бен и приклепна до него.

— За руснака — простена Сканети. — Не знам как се казва, кълна се!

Бен познаваше това изражение. То означаваше, че човекът току-що е разбрал с кого си има работа — с враг, способен съвсем спокойно да го разкъса на парчета. Моментът беше страшен дори за хладнокръвен убиец като Антонио Сканети. Бен знаеше от опит, че при толкова силен стрес човек е готов да каже всичко, само и само да изчезне ужасът. Истината обикновено бе първото нещо, което успяваше да изрече.

— Добре, Антонио — изправи се Бен. — Вярвам ти. Ще запазиш останалото за ченгетата. Сега е време да поспиш.

Замахна с брадвата и стовари плоската ѝ страна върху черепа му. Не беше достатъчно силно, за да го убие, и едва ли щеше да му причини трайно увреждане, но известно време нямаше да мисли за осакатената си ръка.

Бен пристъпи към другия, който започваше да идва на себе си. Приятни сънища, Бруно. *Фрас*. Бен остави брадвата, претърси и двамата и намери две еднакви радиостанции. Захвърли едната и огледа другата. Високочестотна „Моторола“. Професионално устройство с много бутони. Бен запомни на кой канал е настроена, после я пушна на търсене, за да открие полицейска честота. Карабинерите, които формално бяха част от армията, използваха засекретени честоти, които не можеха да се хванат с цивилно устройство, но след минута той

попадна на канал, който, изглежда, беше на общинската полиция. Италианските общински ченгета не бяха военизирани и се занимаваха предимно с регулиране на трафика, сваляне на котки от дървета, опазване на реда и други подобни, но за момента щяха да свършат чудесна работа.

Поне Бен така се надяваше. С максимално спокоен глас той тихо обясни на стреснатия оператор от другата страна, че тежковъоръжени бандити са завладели академия „Джордани“ край Априлия, че са взели заложници и са готови да убиват. Повтори последното още веднъж, бавно и отчетливо.

— Не е фалшива тревога. Стрелят по хора. Трябва да уведомите най-близкото подразделение на карабинерите и да изпратите тук възможно повече хора за...

Не успя да каже нищо повече, защото радиостанцията запращя и връзката прекъсна. Можеше само да се надява общинските ченгета да не помислят сигнала за тъпа шега и да уведомят карабинерите. Намираще се в Италия. Не знаеше доколко ефективна е системата им. Докато се задействат, щеше да бъде сам.

Силвестри грабна бързо клавиатурата от Корсини, който се свлече на стола и заплака открито от ужас и чувство за вина. След секунда и вторият код беше въведен и приет от компютъра. Анатолий бутна клавиатурата към Пиетро де Крешенцо и се ухили.

Графът си пое дълбоко въздух, изгледа руснака със зачервени очи и с дългите си аристократични пръсти въведе последния код, необходим за дезактивиране на вторичната алармена система. Ръката му трепна над клавиша „ентър“. След като го натиснеш, щеше да даде възможност на бандата безмилостни главорези да отмъкнат всички съкровища от галерията. Да даде в ръцете на хора като тези колекция, съдържаща най-доброто от човешките културни постижения в продължение на пет века. Нямахше да се чувства по-зле, ако го бяха принудили да изстреля ядрена ракета.

Той натисна клавиша. Лекото щракване му прозвуча като удар на съдбата. Наведе глава, затвори очи. Когато отново погледна, на дисплея пишеше „АЛАРМАТА ДЕЗАКТИВИРАНА“.

— Ето — простена Де Крешенцо. — Готово е. Вземете каквото искате.

— Още не сме приключили — отвърна Анатолий.

Бен завлече безчувственото тяло на Сканети през учебната зала до терасата, като остави кървава следа от ръката му. Вдигна го и го преметна върху парапета, така че и най-малкото побутване да го събори долу. Направи същото и с другия, после се върна в коридора, размота още малко маркуч и го отрязва. Излезе на терасата и завърза единия край на маркуча за глезените им. Прецени височината до земята, намали я с около три метра и завърза другия край на маркуча за парапета на терасата. После бутна и двамата надолу. Те полетяха като най-спокойните бърнджи скачачи на света и заподскачаха от еластичността на маркуча.

Бен погледна двете люлеещи се тела. Бяха безпомощни. Преметна един от автоматите им през рамо, взе пълнителя от другия и го мушна в задния си джоб. Хвърли през терасата празното оръжие и втората радиостанция и излезе.

Автоматът на Анатолий се стовари върху стъклото, което пазеше графиката на Гоя, и се разхвърчаха стъкла. Разчисти с цевта останалите остри ръбове, после метна автомата през рамо и посегна с две ръце да свали дървената рамка. Дръпна и откачи картината. Стана лесно. Никакви аларми. Никакви защитни механизми. Засмя се. Графиката беше негова.

Както и всичко останало, което успееше да изнесе. Старецът му може да е изкуфял, но той, Анатолий, не беше.

Върна се в стаята, притиснал Гоя към гърдите си. Роко Маси си играеше с радиостанцията и се мръщеше под маската.

— Беломо и Сканети не отговарят.

Анатолий не му обърна внимание.

— Благодаря за съдействието, господа — каза той на руски на тримата собственици на галерията. — Това беше всичко.

Остави картината на единия шкаф, свали автомата си и се обърна към Корсини. Лицето на дебелия лъщеше от пот. Той понечи да вдигне ръце с разширени от ужас очи, когато видя цевта на оръжието. Анатолий цъкна с език, ухили се и автоматът подскочи в ръцете му. Корсини се изопна назад, събори стола и падна тежко на пода. Анатолий завъртя автомата към Силвестри и натисна спусъка.

— По дяволите! — изруга той. — Празен е.

Роко Маси му хвърли нов пълнител. Анатолий изсумтя, хвърли празния и щракна новия на място. Зареди.

— Животни! — просъска Силвестри.

Следващите му думи бяха заглушени от изстрелите, които го събориха настрани и изпръскаха стената зад него с кръв. Пиетро де Крешенцо се беше свил като животно в капан и трепереше от ужас, когато Анатолий се обърна към него. От цевта на автомата излизаше тънка струйка дим. Анатолий я духна и се засмя. Направи крачка към Крешенцо.

— Беломо! Сканети! Обадете се! Къде се дянахте? Приемам — извика Роко Маси по радиостанцията.

Докато крачеше по коридора, Бен върна радиостанцията на канала, който използваша бандитите, и чу дрезгав глас: „Беломо! Сканети! Обадете се! Къде се дянахте? Приемам“.

Бен натисна бутона за предаване и каза:

— Боя се, че Антонио и Бруно няма да се присъединят към нас. В момента са възпрепятствани, така да се каже.

Последва стъписано мълчание.

— Искам да говоря с руснака — добави Бен. — Веднага.

След още миг мълчание се чу друг хриптящ глас. Говореше италиански, но със силен акцент. Руснакът.

— Кой, по дяволите, си ти?

Руският на Бен не беше така добър, както италианският му, но беше достатъчен, за да предаде посланието си.

— Ако си тук, за да крадеш произведения на изкуството, предполагам, че ще искаш да правиш бизнес. Приемам.

Пауза.

— Слушам — просъска гласът.

— Имам оферта — продължи Бен. — Ето ги условията. Полицията пътува насам. Ти и хората ти ми предавате оръжията си, а аз ви обещавам, че някой ден пак ще сте свободни хора. Може би след едно-две десетилетия, но все пак. Чувам, че в италианските затвори храната била много добра. Приемам.

Този път паузата беше по-дълга.

— Интересно. А ако реша да поема риска?

— Ако нараниш още някого от онези хора, днес ще е последният ден от живота ти.

— Разбирам. Ти си от онези, които могат да се оправят с цяла армия, нали? Ще ме сригаш по задника заедно с всичките ми приятели? Съвсем сам?

— Сканети и Беломо не ме затрудниха особено.

— Не знаеш с кого си имаш работа. Мисля, че ти трябва да се предадеш. Ще ми се да се запознаем.

— Може би ще стане.

— А може би ще продължа да убивам заложници, докато не се появиш.

— В такъв случай ще оттегля офертата си. Ти и хората ти ще умрете.

— Доста смела закана.

— Това е обещание — каза Бен. — Офертата все още е на масата. Помисли си.

И той изключи радиостанцията.

19

Анатолий захвърли радиостанцията и изсумтя. Беше забравил за Пиетро де Крешенцо, който се свиваше на стола си и трепереше в очакване на куршума.

— Кое е това копеле? — попита Роко Маси.

— Откъде да знам?

Спартак Гурко влезе в стаята, стиснал оръжието си в ръце. Не обърна никакво внимание на жената и двамата убити на пода, нито пък на локвите кръв.

— Повикал е карабинерите — обади се Роко.

— Майната им — каза Анатолий, а Гурко се засмя.

— Трябва да изчезваме от тук — настоя Роко.

Анатолий грабна графиката на Гоя.

— Елате с мен — извика той и излезе от стаята.

Другите го последваха до помещението, където Риков, Туркин и Гароне държаха останалите заложници. Сега хората бяха доста поспокойни и се чуваше само хлипането на момченцето, което майка му люлееше в прегръдките си. Няколко души вдигнаха изплашени погледи, когато влезе Анатолий. Той прибра графиката в специалното куфарче, затвори го и кимна на Риков и Туркин.

— Иля, Виталий, горе има някакъв тип, който си мисли, че е Джон Уейн. Хванете го.

— Може да е навсякъде в сградата — възрази Роко. — Получи каквото искаше. Време е да изчезваме.

Анатолий го изгледа ледено.

— Ти също върви с тях. И ти — тросна се той на Гароне.

Четиримата се спогледаха, после тръгнаха към изхода на галерията. Останаха само Анатолий и Спартак Гурко. Страхът на заложниците осезателно се засили.

— Спартак, остани тук и се погрижи тези боклуци да стоят кротко — каза Анатолий. — Дай ми ножа си.

Гурко извади ножа от колана си и му го подхвърли.

— Къде отиваш?

— Дойдох в Италия да се позабавлявам. Сега ще направя точно това.

Анатолий отиде при заложниците. Тийнейджърката, на която беше хвърлил око, сега седеше при родителите си, следеше всяко негово движение и не смееше да издаде звук. Той се приближи и я сграбчи за ръката. Лицето ѝ се изкриви от ужас и тя изхлипа.

— Да намерим някое уединено местенце, за да се опознаем по-добре — каза той и я дръпна, за да се изправи.

Майката на момичето започна да пици и отчаяно се вкопчи в дъщеря си. Гурко я изрита силно в гърдите и насочи оръжието си към бащата, сякаш го подканяше: „Хайде, достави ми това удоволствие!“. Другите заложници бяха притихнали, с изключение на Донатела, която промърмори нещо, докато гледаше втренчено двамата руснаци.

— Може би, като свърша с тази кучка, ще се върна за другата. — Анатолий се засмя.

Устните на Гурко едва помръднаха. Анатолий дръпна момичето настрана от другите и го поведе, докато то пицеше и се съпротивляваше.

Маси и Гароне тръгнаха нагоре по задното стълбище, което се използваше при пожар, а Риков и Туркин тръгнаха по главното. На площадката видяха трупа на стареца, чиято кръв се беше просмукала в мокета и беше образувала голямо петно. Прескочиха го, като че ли беше умряло животно, и тръгнаха по коридора. Отваряха с ритници вратите по пътя си, готови да надупчат всичко, което мърда. Натъкнаха се на стаи с кофи и метли, учебни зали, ателиета. Празни.

Минаха през метална врата, спуснаха се по няколко стъпала и попаднаха в нещо като секция по керамика. От двете страни на коридора имаше две големи ателиета. Едното беше пълно с витрини с подредени в тях вази и глинени съдове и дълги плотове с инструменти и материали. В другото ателие имаше редица мощни пещи от стомана със здраво затварящи се врати и изолация, която да предпазва околните повърхности от високата температура. Дебели дымоотводи бяха вкопани в обезцветената от горещината стена.

Руснаците се огледаха бързо, колкото да се уверят, че никой не се крие под маса или в шкаф. После, точно се канеха да излязат, когато чува глас:

— Ей!

Обърнаха се.

Бен често се бе чудил дали от празна пластмасова бутилка би се получил импровизиран заглушител. Сега му се удаваше възможност да го провери на практика. Намери еднолитрова пластмасова бутилка от пепси в кошче за боклук. Залепи я с малко лепенка за цевта на оръжието. Прицели се ниско към пода от вратата на ателието и пусна кратък откос приглушени изстрели. Двамата мъже изпуснаха оръжията си и паднаха на пода, стиснали стъпалата си.

Бен захвърли пръсналия се остатък от пластмасовата бутилка и застана до тях.

— Не е лошо, нали? — изсъска той и изрита настрани оръжията им.

Единият от двамата изля водопад ругатни на руски. Бен го накара да млъкне с ритник в гърлото, който го просна по гръб. Удари другия с автомата си и в стаята настъпи тишина.

Бен клекна до тях, провери дали нямат скрити оръжия и взе радиостанциите им. Стана и отвори вратата на най-близката пещ. Вътрешността беше черна, с метални рафтове като на домашна готварска печка, само че много по-големи. Той ги измъкна и ги захвърли настрана. В пещта имаше предостатъчно място и за двамата, стига да не очакваха комфорт. Бен ги натика вътре, скрита краката им, за да не пречат на вратата, затръшна я и щракна резето.

Отстрани имаше табло с голям червен бутон и термостат. Разбира се, той не беше зъл човек и те имаха късмет, че той не смяташе да ги изпече като пуйки.

Освен, разбира се, ако не се окажеше, че са извършили още злини долу. Тогава щеше да се върне и да им стане горещо.

Бен прекрачи прага, озърна се вляво и вдясно, ослушва се в продължение на няколко секунди, после пое безшумно по коридора. От ченгетата все още нямаше и следа. Може би обаче, ако поддържаше елемента изненада и неутрализираше по един-двама от тях, той щеше да се справи сам със ситуацията.

Планът му рухна, защото когато сви зад ъгъла, едва не се сблъска с още двама маскирани бандити. Единият беше гигант — напомняше мастиф. Стискаше щурмови автомат AR-15 с два пълнителя за по трийсет и два патрона всеки. Другият имаше вид на помяр от автомобилно гробище и държеше късоцевна пушка.

За момент погледите им се срещнаха. В този кратък миг Бен забеляза, че очите му са с различен цвят — дясното е тъмнокафяво, а лявото — лешниково. Дребна аномалия, на която повечето хора не биха обърнали внимание, но Бен дотолкова беше свикнал да забелязва физическите подробности при всяка ситуация, в която попадеше, че я видя веднага.

Нямаше време обаче да мисли за това, защото през следващата половин секунда едрият оголи зъби в грозна гримаса и стисна карабината си. Цевта заблестя и трясъкът на автоматичния огън прогони всякакви мисли. Бен вече летеше във въздуха, за да избегне огнената диря, която го следваше на сантиметри.

Анатолий Шиков ценеше уединението. Би могъл да събори момичето в галерията и да приключи още там, но не искаше Спартак Гурко и останалите да го гледат. Щеше да е варварско. Затова той повлече съпротивляващото се момиче по остъкления коридор към старата част на академията, за да потърси удобно място. Видя отворена врата и стаята зад нея му се стори подходяща. Стените бяха покрити с рафтове със стари книги, мебелите бяха луксозни, мокетът — мек. Имаше елегантна мраморна камина, а в единия ъгъл — плюшено канапе. Анатолий стовари момичето върху него. То махна кичурите коса от лицето си и се вторачи в него. Той свали маската. Ножът на Гурко беше в другата му ръка.

— Името ми е Анатолий — каза той доколкото можа на италиански. — А ти как се казваш?

21

Светът изригна в невъобразим трясък. Бен падна на рамо и се претърколи два пъти, докато куршумите и отломките се сипеха около него. Отвори с ритник метална врата към аварийното стълбище. Пропълзя през нея. Видя покрити с лъскави плочки стъпала, които се спускаха надолу.

След миг двамата въоръжени отвориха с ритници вратата. Бен полетя надолу по стъпалата. Изстрелите от ловната пушка отекнаха тежко в тясното пространство. Парчета от счупено стъкло се посипаха върху Бен. Той стигна до долната площадка и от легнало положение започна да стреля назад. Първите изстрели улучиха мъжа с ловната пушка в гърдите и коленете му се огънаха.

Първият убит. Бен не искаше да е така, но понякога човек няма избор. Мъртвият се изтъркаля по стълбите под силата на тежестта си и спря върху Бен. От удара дробовете му останаха без въздух. Едрият се разкрачи леко и насочи карабината си към долната площадка. Бен беше наясно, че тези куршуми преминават безпроблемно през врати, подсилено стъкло, дори през зидария. Едно човешко тяло почти нямаше да убие скоростта им. Той насочи оръжието си над рамото на трупа и натисна спусъка.

Не последва нищо.

Проблемът с малките автоматични оръжия е, че изстрелват куршумите за броени секунди. Двайсетте патрона от пълнителя бяха излетели за миг. По-лошото бе, че резервният пълнител, който беше мушнал в джоба на джинсите си, беше паднал на стъпалата. Видя го някъде по средата между себе си и горната площадка. Нямаше време.

Обаче не само оръжието на Бен беше останало без патрони. Едрият изруга и смени пълнителя. Преди да успее да вкара куршум в цевта и да засипе стълбището с олово, Бен се измъкна изпод трупа на колегата му и полетя надолу по стълбите. Мина завоя, преди едрият да го хване отново на мушка. Куршумите дупчеха стената там, където е бил преди секунда. На долния етаж Бен видя две метални врати. Взе

решението за част от секундата и скочи към едната. Молеше се да не се окаже склад за кофи и метли.

Не беше това. Пред него изникна тъмен коридор. Преди бандитът горе да разбере какво е направил, Бен затръшна вратата и хукна по коридора. Мина през още една врата, после попадна на разклонение и тръгна надясно.

Докато тичаше, Бен започна да се ориентира. Намираше се на приземния етаж и вероятно беше слязъл оттам, откъдето се бяха качили горе двамата, които бе затворил в пещта. Другите двама вероятно бяха минали от другата страна, за да го хванат като в клещи.

Сега, след като се отърва от едрия, Бен се движеше по-предпазливо и бавно. Продължи напред, докато не стигна централното фойе. Вляво беше подножието на главното стълбище, вдясно — началото на остъкления коридор към галерията.

Спря и се послуша. Може би вече всички бяха мъртви, а бандитите се бяха измъкнали? Или може би го наблюдаваха на охранителните камери и го чакаха да се появи на определено място, за да го надупчат с куршуми?

Докато мислеше какво да предприеме, от една врата в далечния край на фойето долетя приглушен вик.

На жена. Явно в беда.

Веднага си представи Донатела Страда. Изтича до вратата и се вмъкна в стаята.

Младо момиче, на около петнайсет-шестнайсет, беше проснато безпомощно на едно канапе. Над момичето с гръб към Бен стоеше мъж. Първото, което Бен забеляза, беше вързаната на тила руса опашка. Беше свалил маската и я беше захвърлил на пода заедно с автоматичния пистолет „Щаер“, като празния в ръката на Бен. За да го достигне, онзи трябваше да направи две крачки.

Бен приближи още малко и разпозна намусената тийнейджърка от изложбата. Косата ѝ беше разрошена, очите — плувнали в сълзи.

Когато приближи още малко, Бен забеляза петнайсетсантиметровия двуостър боен нож, с който мъжът режеше дрехите на момичето. Роклята вече беше срязана по средата и висеше настрана. Онзи мушна острието под сутиена и заговори.

Очите на момичето се разшириха, защото видя Бен. Мъжът сякаш долови присъствието му. Обърна се.

— Кой си ти? — попита той искрено изненадан.

— Името ми е Бен Хоуп.

— Какво правиш тук?

— Турист съм — отговори Бен. — Дойдох да разгледам изложбата.

— Изглежда, не съм избрал подходящата галерия.

— И на мен така ми изглежда — каза Бен и направи още една крачка напред.

Руснакът се засмя. Изглеждаше доста самоуверен за човек, към когото е насочен автоматичен пистолет.

— Ти си от Англия — каза той.

— Вече не живея там — отвърна Бен. — А ти си украинец.

— Почти позна. Името ми е Анатолий Шиков.

Каза го така, сякаш би трябвало да означава нещо за Бен. Не значеше нищо, но самият факт, че руснакът си каза името, означаваше много. Например увереност, че Бен няма да излезе от сградата жив. Този тип разчиташе на нещо, но Бен все още не знаеше какво е то.

— Мисля, че трябва да оставиш ножа, Анатолий — каза Бен. — Така нещата ще минат по-гладко за теб. После можеш да ме отведеш там, където са заложниците. Време е да сложиш край на всичко това.

Сините очи на Анатолий заискриха с леден блясък.

— Не съм съгласен. Мисля, че ти трябва да пуснеш оръжието. Мисля, че досега щеше да си ме застрелял. Излиза, че само аз съм въоръженият тук, нали?

Размаха ножа, после насочи острието към Бен.

Бен сви рамене и хвърли автоматичния пистолет.

— Някой ще пострада, Анатолий, и това няма да съм аз.

— Да видим.

За част от секундата Бен насочи погледа си към ножа. Изглеждаше странно, с голяма издатина в края на ръкохватката, която не служеше за прикрепване като байонет. Руснакът го държеше по особен начин в ръката си и го беше насочил...

Както се държи пистолет...

Чу се рязко чаткане и нещо изсвистя към Бен. Той се дръпна в момента, в който си даде сметка какво е това оръжие. Бързо, но не достатъчно, за да избегне летящото острие. То разкъса левия ръкав на

тениската му и срязва рамото му, след което се заби в библиотека зад него.

Бен беше чувал за балистичния нож на руските специални части, но досега не беше виждал такъв в действие. Странната издатина беше спусък, който изстрелваше острието с по-голяма скорост от стрела на арбалет благодарение на силната пружина в ръкохватката. Комбинация от боен нож, автоматичен нож и харпун. Типично за КГБ. И много ефективно. Бен докосна лявото си рамо и пръстите му почервенияха от кръв. Още нямаше болка — само изгарящо стягане. Болката щеше да се появи след малко.

— Хубава играчка — отбеляза Бен. — Трябвало е повече да се упражняваш.

Анатолий хвърли празната ръкохватка и отстъпи няколко крачки към камината. Посегна зад себе си и напипа тежък чугунен ръжен. Размаха го бясно. Бен се дръпна, за да се предпази, и усети изсвистяването на сантиметри от носа си. Отново се спусна напред и изрита руснака в коляното, но не достатъчно силно, за да го счупи. Онзи извика от болка и гняв и пак замахна с ръжена. Бен се отдръпна. Ръженът се удари в мраморната полица над камината и отчупи голямо парче мрамор, което се търкулна на пода. Бен се спусна, грабна го и го запрати с всичка сила към главата на руснака.

Анатолий видя, че парчето лети към него, и замахна с ръжена като с бейзболна бата. Бе твърде тънка за такава тежка топка. Ръженът изсвистя във въздуха, без дори да закачи парчето мрамор. То се стовари върху скулата му. Анатолий изпусна ръжена и за миг като че ли загуби ориентация. Олюля се. Лицето му се обля в кръв.

— Казах ти да не причиняваш повече зло на заложниците. — Бен взе ръжена. — Не ме послуша.

Анатолий тръгна към библиотеката, в която се беше забило острието на ножа. Улови го и с въртеливо движение го извади от дървото. Погледът му се изпълни с фанатична омраза. Вдигна острието, изрева и се спусна като обезумял към Бен.

Беше на три метра, когато Бен запрати ръжена по него. Полетя като желязно копие и Анатолий го посрещна с главата си. Общата скорост заби желязото дълбоко в мозъка му. Падна по гръб като ударен от гюле и остана неподвижен. Все още стискаше острието и безжизнените му очи бяха фиксирани в Бен.

Бен почувства топлата влага на кръвта по тениската си. Струйка се стичаше по лявата му ръка и капеше от лакътя. Обърна се към момичето, което се беше свило на канапето и трепереше, загледано в пространството. Бен се приближи и пипна челото ѝ. Влажно и студено. Беше изпаднала в шок.

Канеше се да ѝ каже нещо успокоително, когато чу вратата на академия „Джордани“ да се отваря с трясък.

Тъмносините ленд роувъри с бели покриви, червени ивици отстрани и бели надписи „Карабинери“ на вратите бяха минали безшумно по алеята към академия „Джордани“ и се бяха скупчили пред главния вход. Щурмовият екип с паравоенно оборудване, с каски и защитни очила, разби с таран входната врата и нахлу вътре. След секунда фойето и коридорът се изпълниха с въоръжени полицаи.

Спартак Гурко се втурна през галерията в мига, в който чу да разбиват входната врата. В същия момент от коридора, който водеше към аварийното стълбище, се появи и Роко Маси. Никой от двамата не се поколеба. Откриха огън по полицаите в мига, в който те нахълтаха с автоматите и едрокалибрените си пушки. Стрелбата беше бясна и опустошителна. Пет, осем, десет полицаи паднаха, преди ответният огън да принуди Гурко и Маси да хукнат назад по остъкления коридор.

— Анатолий? — изрева Гурко.

Маси поклати глава — не го бе виждал.

След тях се спуснаха десетина карабинери. Очите на командира им се разшириха зад защитните очила, когато видя изложените в галерията картини. Службата му щеше да плаща огромни суми, ако дори един куршум одраскаше някое от платната.

Маси и Гурко нямаха такива грижи. Гурко насочи оръжието си и пусна дълъг откос по нахлуващите ченгета. Един падна, а останалите се втурнаха назад да търсят прикритие. Три от витрините се пръснаха на парчета. Посипаха се ивици от картина на Пикасо, оценена на осем милиона евро.

В страничната стая заложниците започнаха да пицят от страх. Донатела притисна Джани към себе си и закри очите му с длан. Последва нова бясна престрелка и заложниците видяха как двамата бандити отстъпват към тях през вратата.

Един от заложниците съзря своя шанс. До този момент мъжът с блейзъра на „Валентино“ не беше казал и направил нищо. Сега се изправи на крака, вперил поглед в гърбовете на онези двамата.

— Не! — прошепна Донатела.

Пиетро де Крешенцо го улови за ръкава.

— Седни — помоли го той. — Ще убият всички ни, не бъди глупав!

Той обаче не ги чу. Освободи ръкава си от хватката на Де Крешенцо и преди да успеят да го спрат, прекоси стаята и нападна Гурко в гръб. Улови оръжието му и понечи да му го отнеме.

Гурко беше два пъти по-силен и по-бърз. Преди време беше удържал цяла шайка чеченски бунтовници само с подострена шанцова лопатка, докато дойдат подкрепления. Този тук не можеше да му създаде никакви проблеми. Той изкопчи оръжието си от ръцете на мъжа и го просна на пода, след като изби зъбите му с приклада. Онзи изпищя и запълзя към другите заложници, сякаш можеше да се скрие сред тях. Побеснял от гняв, Гурко го последва, насочи автомата си, натисна спусъка и го задържа. Повече от двайсет високоскоростни куршума заглушиха писъците на заложниците. Той не спря да стреля, докато патроните не свършиха.

Тогава писъците вече бяха стихнали.

Спартак Гурко погледна с безразличие клането в стаята, после се обърна. Забеляза куфарчето, в което беше графиката на Гоя, грабна го и го метна на рамо. Тръгна към галерията и видя, че е пълна с ченгета. Маси беше прикован към пода заради стрелбата. Гурко се изплю. Вдигна оръжието си и изстреля подцевната 40 мм граната.

Взривът разтърси помещението и изби повечето прозорци. Огнената вълна помете карабинерите, които допреди миг напредваха уверено. Пламнали трупове се олюляваха и падаха. Картина на Рембранд гореше на пода.

Гурко и Маси се втурнаха през дима и изскочиха навън през счупен прозорец. Хукнаха с всички сили. Преодоляха ниската стена и бързо изчезнаха през ливадите към гората в далечината.

23

Бен изхвърча от библиотеката точно навреме, за да види тежковъоръжените карабинери да се тълпят в коридора. Той размаха ръце и извика с цяло гърло: „Не! Има заложници!“, но гласът му бе заглушен от изстрелите, с които двамата въоръжени бандити изтласкаха полицаите към фоайето. Бен успя да разпознае по-едрия от стрелците. После се наложи да отстъпи в библиотеката и да закрие лице, за да се предпази от летящите парчета, защото онези двамата започнаха да дупчат всичко с автоматите си. Върна се при момичето и се опита да го прикрие от заблудени куршуми, но големият въпрос беше как да постъпи, ако онези двамата влязат при тях.

След миг обаче стрелбата се премести към галерията. Бен изтича обратно до вратата, но там го посрещнаха карабинери с насочени оръжия. Вдигна ръце и сплете пръсти над главата си. Докато го приближаваха, той им обясни, че е от гостите на изложбата. Груби ръце го сграбчиха и го заблъскаха към фоайето.

В този момент в галерията избухна гранатата. Цялата сграда като че ли се разтърси.

— Исусе Христе! — изпъшка сержантът, който стискаше Бен за ръката.

Пусна го и хукна заедно с останалите към изпотрошения остъклен коридор, от който се носеше гъст черен дим. Тъй като никой не го спираше в суматохата, Бен тръгна след тях през лютивия дим. За пръв път, откакто беше започнало нападението, той отново се озова в изложбената зала.

Колкото и други нападатели да бе имало, се бяха изпарили. След себе си бяха оставили бойно поле. Горящи трупове на полицаи, други все още бяха живи, но осакатени и се мъчеха да се измъкнат от огъня. Счупени стъкла покриваха пода. Много от безценните експонати бяха унищожени.

Бен не мислеше за тях. Сърцето му се качи в гърлото. От заложниците нямаше и следа. Тогава погледна през отворената врата

към страничната стая.

Крак. Някой лежеше неподвижно. Той се втурна в стаята.

Очите му се разшириха.

Заложниците бяха там. Или каквото беше останало от тях. Повече от трийсет мъртви тела. Някои лежаха на пода, други бяха подпрени на стената. Навсякъде имаше кръв, парчета мазилка и прахоляк, отломки и гилзи от автоматично оръжие.

Бен чу някой да стене. Оцелял. Спусна се нататък. Нечия ръка се показваше между труповете и опипваше наоколо. После покрито с прах, набраздено от струйки кръв лице. Граф Пиетро де Крешенцо. Бен се огледа и си даде сметка, че още няколко от жертвите се движат.

Тогава видя Донатела и Джани.

Той се олюля и се подпря на стената. Затвори очи, почувства се зле. После помещението се напълни с карабинери.

Бен дори не забеляза, че го изправят и го извеждат. Не обърна внимание на пращенето на радиостанциите, на виещите сирени и на хаоса наоколо, когато го изведоха навън, когато го накараха да седне и го завиха с одеяло.

Пътуването с линейката мина като в сън.

Когато линейките пристигнаха пред входа на спешното отделение на болницата „Сан Филипо Нери“ в Рим и ранените бяха поети от болничния персонал, навън вече се спускаше мрак. Бен отказа инвалидната количка, на която парамедиците се опитаха да го сложат. След няколко минути го вкараха в ярко осветена манипулационна, дадох му да попълни някакъв формуляр и го оставиха известно време сам. Той седна на леглото и подпря главата си с длани. Не вдигна поглед, когато дойде сестрата, за да се погрижи за рамото му. Не й каза нищо, когато тя срязва окървавената тениска и започна да почиства раната му. Почти не усети паренето на спирта и убождането на иглата с упойката, когато тя се готвеше да зашие раната. Беше твърде далеч, обзет от бурни чувства на гняв, вина и отчаяние.

За пръв път в живота си доброволно беше оставил полицаите да провалят деликатна операция със зложници. Това противоречеше на цялото му обучение и опит. И какъв беше резултатът?

Къде ти беше умът?

Нямах избор.

Нищо подобно. Имаше. Можеше да спасиш тези хора.

Вече нямаше значение колко силно стискаше клепачи и юмруци. Нямах да прогони образа на мъртвите Донатела и Джани. На изцъклените им очи. На разкъсаните от куршумите дрехи, на кръвта им, която лъщеше на пода. Спомни си как го гледаше момчето, когато го улови за ръка и го поведе по пътя. Спомни си облекчението по лицето на младата майка, когато заведе детето при нея. Беше толкова сърдечна и жизнена. И момчето й, толкова умно и будно... с цял живот пред себе си...

Сега двамата лежаха в моргата в същата тази болница. И всичко това можеше да бъде предотвратено.

Бен не забеляза кога сестрата е излязла от стаята. Времето минаваше неусетно. После някакъв глас наруши мислите му. Вдигна

очи, за да види кой споменава името му, и видя двама души в тъмни костюми.

Веднага разбра, че са полицаи. Единият остана край вратата, другият се приближи.

— Синьор Хоуп? — повтори полицаят. — Аз съм капитан Роберто Ларио от подразделението на карабинерите в Рим.

Говореше английски свободно, макар и с акцент. Бен се вгледа в него продължително, без да отговори. В него напиреха стотици чувства, искаше да каже хиляди неща. Не само той обаче се чувстваше зле. Усещаше осезаемо гнева и отчаянието на двамата мъже. Виждаше мрачните изражения на лицата им и тъмните кръгове около очите. Нямахше да спечели нищо, ако излееше гнева си срещу тях.

— Аз съм Бен Хоуп — отвърна той накрая.

Ларио му подаде бяла риза, изгладена и сгъната.

— Дано да е точният размер.

Бен я взе и я облече. Леко му стягаше на гърдите и притискаше превръзката на рамото му.

— Трябва да ви задам някои въпроси — каза Ларио. — Долу ни чака кола.

Затворил очи, Бен мълчеше, докато полицейската кола без отличителни знаци „Алфа Ромео 159“ се носеше по улиците на Рим. Никой не говореше. След петнайсет минути въоръжени войници пуснаха колата в охраняван вътрешен двор. Ларио и колегата му въведоха Бен в сграда с тежки решетки на прозорците. Италиански знамена и емблемата на карабинерите украсяваха главното фоайе. Същата мрачна атмосфера цареше и по кънтящото стълбище, и по коридора към някакъв кабинет. Въведоха го вътре и мълчаливият изчезна. Ларио предложи кафе. Бен учтиво отказа.

Бюрото на полицаия беше затрупано с документи. Той разчисти купчината настрана, извади бележник и химикалка и се впусна в дълга тирада за кошмарните събития от деня.

— Колко са оцелелите? — прекъсна го Бен.

Ларио изду бузи.

— Единайсет.

— От трийсет?

— Трийсет и един посетители на изложбата, тримата собственици на галерията и две секретарки. Плюс момчето. Общо трийсет и седем. — Ларио направи пауза. Следеше изражението на Бен. — Аз също загубих много хора. Седемнайсет души мъртви, трима, които може и да не оживят, и още осем ранени.

— Не бих нарекъл това успешна операция — каза Бен.

Ларио разпери ръце, сякаш се канеше да каже още нещо, после ги отпусна.

— Не е.

— Какво стана с момичето? — попита Бен. — На около петнайсет, русокосо. Беше в библиотеката.

— Клаудия Ардженто. Изпаднала е в шок. Сега я лекуват. Родителите ѝ също са оцелели.

— Радвам се — промърмори Бен.

И наистина се радваше.

— Сега... знам, че денят е бил дълъг и труден, но трябва да ми кажете всичко, което знаете.

Бен обясни как се е озовал далеч от групата, когато започнало нападението.

— Така че не видях всички нападатели. Очевидно обаче си имаме работа с професионална банда. Имаше италианци и руснаци. Колко арестувахте?

— Двама — отвърна Ларио. — Много искам да разбера следното... намерихме двама души да висят от един балкон, завързани за глезените с маркуч.

— Успях да се справя с тях — каза Бен. — Извадих късмет, това е.

Ларио кимна. Чукна с пръст папката на бюрото си и я отвори. Бен се досети какво съдържа полученият факс.

— Запознах се с военното ви досие, синьор Хоуп — каза Ларио. — Тоест с онази част, която ми позволи да видя британското вътрешно министерство. Разбирам, че сте човек... как да се изразя... със специфични умения.

— Бях — кимна Бен. — Сега съм пенсиониран.

— Разбира се. Кажете ми следното. Пръстите на лявата ръка на един от арестуваните липсваха. Хората ми ги намериха в сградата.

Интересно ми е да чуя вашето обяснение как това би могло да се случи.

Бен сви рамене.

— Наистина нямам представа. Може да си ги е прищипал на някоя врата.

Ларио се усмихна и записа нещо в бележника си.

— Намерихте ли двамата в пещта? — попита Бен.

Ларио го погледна с недоумение.

Така си и мислех.

— На втория етаж има секция по керамика — каза Бен. — В една от пещите ще намерите двама от руснаците. Живи, разбира се, ако не са се задушили досега.

Ларио го изгледа, после грабна телефона и изстреля водопад от инструкции.

— Отбележете още нещо — добави Бен, когато Ларио свърши. — Един от нападателите, които вашите хора допуснаха да избяга, има характерна особеност. Хетерохромия.

Ларио го изгледа с недоумение и Бен обясни:

— Очите му са с различен цвят. Едното е кафяво, а другото с цвят на лешник. Забелязва се само ако се вгледаш отблизо. Още повече го отличава физиката му. Не е кой знае колко висок... едва ли е повече от един осемдесет и пет, но е як като танк. Вероятно се занимава с бодибилдинг и взема стероиди.

Ларио продължи да записва.

— И този тип... руснак или италианец беше?

— Не го чух да говори.

— Информацията взе пак е полезна — отбеляза Ларио. — Благодаря. — Замисли се, присви устни озадачено. — Питам се дали бихте могли да ме осветлите за двамата мъртви престъпници, които заварихме... Единият беше на аварийното стълбище, застрелян с деветмилиметров пистолет. Другият беше в библиотеката, където открихме Клаудия Ардженто.

— Анатолий Шиков — каза Бен.

— Знаете името...

— Дочух какво си говорят.

— Разбирам. Пропуск от тяхна страна. Така, Шиков. Смъртта му е настъпила по необикновен начин, меко казано. Предполагам, нямате

представа защо в черепа му се е забила брадва.

Брадва ли? Бен сдържа усмивката си и лицето му остана безизразно. Като че ли можеше да се хване на такъв стар номер...

— Боя се, че нямам никаква представа как е станало това.

— Разбирам.

— Освен това бандитите се караха помежду си — добави Бен. — Не ме питайте защо, но ми се стори, че са на нож. Така успях да заключа онези двамата. Стреляха си един друг в краката. Може би това обяснява и брадвата. И отрязаните пръсти. Кой знае?

Ларио го погледна.

— В краката ли казахте?

— Да. Вашите хора ще потвърдят, когато ги намерят.

Ларио се вгледа в Бен продължително, сякаш искаше да открие и най-малкия знак за лъжа. Устните му отново се извиха в едва доловима усмивка.

— Предполагам, никога няма да разберем какво точно се е случило.

— Беше много объркано — каза Бен. — Събитията се развиха много бързо.

— Предполагам, вече сте отвикнали да сте... как да се изразя... в центъра на събитията?

— Както се вижда от досието ми, напуснах армията преди няколко години. Най-страшното нещо, което ми се налага да правя напоследък, е попълването на данъчната ми декларация.

— В такъв случай няма да ви отегчавам повече, синьор Хоуп. — Ларио стана и издаде брадичката си напред. — От името на правителството и народа на Италия — каза той тържествено — искам да ви благодаря за онова, което направихте.

Бен стана и двамата се ръкуваха.

— Не беше кой знае какво.

— И така да е, пак сме ви благодарни. — Ларио посочи през прозореца с решетка към двора. — Колата ви е там. Намерихме паспорта и личните ви вещи вътре и си позволихме да я докараме при нас. Ключът е при дежурния сержант.

— Значи съм свободен да си тръгна?

Ларио кимна.

— Макар че може да се наложи да ви извикаме да дадете показания на определен етап от разследването. Ако възникне такава необходимост, предполагам, можем да ви открием на адреса ви във Франция.

— Разбира се — кимна Бен и тръгна към вратата.

— Синьор Хоуп?

Бен се обърна. Ларио се беше подпрял на бюрото си и го гледаше с любопитство.

— Разбира се, нямаше да ви разреша да си тръгнете, ако допусках, че има и най-малката... нередност в разказа ви за събитията. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Нередност като...

Ларио махна с ръка.

— Няма значение. Намирам за съвсем правдоподобно онези мъже да са се простреляли един друг в краката. Както съм сигурен и че има обяснение за инцидента с ръжена и отрязаните пръсти.

— Значи е било ръжен? — учуди се Бен.

— Моя грешка.

— Когато бандитите се карат... Знаете по-добре от мен какви неща се случват.

— Да — кимна Ларио. — И сигурно не е нужно да се тревожа за каквито и да било *нередности* по време на остатъка от престоя ви в Италия?

— Ни най-малко. — Бен се усмихна. — Защо?

— Прав сте. Защо?

— Така или иначе, утре летя за Лондон. — Бен погледна часовника си. Минаваше един часът. — Или по-скоро днес. Полетът ми е в четири следобед.

Ларио се канеше да отговори нещо, но телефонът на бюрото му иззвъня.

— Извинете. — Вдигна слушалката. — Ларио.

Докато слушаше, лицето му се намръщи. Отпусна се на стола и прокара пръсти през косата си. Очевидно новината беше лоша.

— Ще се оправи ли Страда? — попита Ларио на италиански.

Бен изтръпна, когато чу името. Челото на Ларио се сбърчи още повече.

— Жалко. Да загуби семейството си и после... Да, добре. Благодаря, че се обади.

Остави слушалката, въздъхна дълбоко и разтри лицето си с длан.

— Страда — каза Бен. — Фабио Страда?

Ларио го изгледа изненадано.

— Познавате ли го?

— Запознах се с жена му Донатела и сина им Джани в галерията.

— Не беше лесно да произнесе имената. — Какво се е случило?

— Фабио Страда е катастрофирал сериозно. Прибирал се от работа, когато му се обадила сестра му и му съобщила за смъртта на жена му и сина му. — Ларио се намръщи. — *Una isterica*. Истерична жена. Не е трябвало да постъпва така. Страда бил дотолкова потресен от новината, че изгубил управлението на колата. — Ларио поклати глава. — Слава богу, не е ранен много тежко. Закарали са го в болницата, в която бяхте и вие.

В момента, в който се качи на шогуна, Бен разбра, че ченгетата са претърсили джипа сантиметър по сантиметър. Дребните признаци, които само професионалист можеше да разпознае — мазните отпечатъци по цялото табло, опаковката от бонбон на пода отзад, разхлабените каишки на старата му армейска чанта. Коженото му яке пак беше на предната седалка, само че сега беше сгънато прекалено грижливо, а онзи, който беше проверявал съдържанието на портфейла му, не го беше върнал в същия джоб. Поне не бяха успели да загубят билета му за самолета и не бяха пипали дебелата пачка банкноти, които обичаше да носи, вместо да използва карти. Седалката на шофьора беше преместена като за човек с къси като на мандрил крака. Намести я удобно, включи двигателя и подкара към изхода на вътрешния двор. Охраната му махна сдържано да излиза.

Нощта беше топла и Бен спусна стъклото. Чувстваше се уморен. Беше късно, но в Рим никога не беше късно да си намериш хотел. Искаше единствено да се отпусне в легло, да затвори очи и да заличи от паметта си последните няколко часа, ако можеше завинаги.

Под светлината на улична лампа той видя трима души да се въртят около паркирано рено еспас. Двама мъже, единият небръснат, с щръкнала коса и шарена риза, другият — набит, с джинсово яке, разговаряха с висока брюнетка. Мъжете пушеха. Сигурно си разказваха вицове, защото смехът на жената се чуваше през улицата.

Когато Бен излезе от полицията и порталът се затвори след него, той видя, че набитият се взира през отворения прозорец на джипа му. Изглежда, го позна, защото потупа жената по рамото и промърмори нещо на италиански. Жената и другият се обърнаха и го изгледаха. После мъжът с щръкналата коса смачка бързо цигарата си с крак, мушна глава в колата и извади телевизионна камера, която сложи на рамо като гранатомет. Другият постави на ушите си слушалки и грабна микрофон. Тримата изскочиха на улицата пред приближаващия джип,

така че се наложи Бен да спре рязко, за да не ги удари. Жената вдигна ръка.

— Извинете! — извика тя на английски. — Синьор Хоуп? Силвана Лученци, Теледжорнале Уно. Новини.

Бен изруга под нос. Способността на Ларио да пази тайна явно не бе по-добра от уменията му да спасява заложници. Той им направи знак с ръка да освободят пътя, но те стояха пред колата и не го пускаха. Операторът с щръкналата коса насочи камерата към Бен, а жената изтича до отворения прозорец с хищната усмивка, с която амбициозните репортери следват горещата новина, която са надушили.

— Синьор Хоуп, вие сте героят на грабежа в галерията. Ще ми дадете ли интервю?

Ръката ѝ с дълги розови нокти хвана вратата на джипа. Тя не спираше да подтичва отстрани, докато Бен се мъчеше да се измъкне от клопката, без да мине през краката им. Само това му липсваше — *Героят от художествената галерия осакатява телевизионна репортерка.*

— Бъркате ме с някого — каза Бен. — Хюго Брауншвайгер, аташе към американското посолство.

— Как се чувствахте пред лицето на смъртта, синьор Хоуп? — попита тя.

Явно нямаше да я заблуди. Бен видя как обективът на камерата се насочва към него, за да заснеме отговора. Той натисна бутона за стъклото и жената дръпна ръката си. Той настъпи педала на газта, двигателят изрева, тримата отскочиха и джипът се понесе по улицата. Бен видя в огледалото как Силвана Лученци направи разочарована физиономия и размахва ръце пред колегите си.

Улиците на Рим никога не спят. Бен не се поддаде на очарованието на величествените гледки по пътя си — Колизеума или Виа Фори Империали. Много от кафенетата все още работеха и в тях седяха хора и пиеха. Влюбени се разхождаха за ръка, профучаваха спортни коли, буйни младежи форсираха мотоциклети, за да впечатлят момичетата. След няколко неуспешни опита Бен най-накрая намери приличен хотел със свободни стаи недалеч от Пиаца Венеция и уморено внесе багажа си. В началото жената на рецепцията не прояви интерес към него. После се вгледа по-внимателно, намръщи се и наклони глава.

О, не! — помисли си Бен. — Само не това!

С разширени от възбуда очи жената извика колежките си. След секунди се събраха цяла група жени, които го оглеждаха, като че ли е кацнал от Юпитер. Дали наистина бе онзи, когото току-що показаха по телевизията? Онзи, който бе помогнал на полицията да се спасят заложниците от маскираните похитители? Истински герой. Какво ставаше с този свят? Как един обикновен човек би могъл да оцелее без хора като него?

Ангел, каза най-възрастната жена, която го гледаше с обожание. *Siete un angelo.*

Бен се измъкна възможно най-учтиво и бързо, преди някоя от тях да му е предложила брак, и се качи с асансьора до третия етаж. Стаята беше малка, но уютна. Бен остави нещата си на едно кресло, свали възмалката риза, която му беше дал Ларио, и облече нова, памучна, от багажа си. Изгаси лампата и легна на леглото. Затвори очи и се обърна на една страна. Почувства нещо твърдо в джоба на панталона си. Телефонът. Седна и го извади. Опита се да го включи, но не последва нищо заради пукнатия дисплей и хлътналата клавиатура. Вероятно се беше счупил при падането му по стълбата.

Още едно напомняне за случилото се през деня, от което нямаше нужда. Беше невъзможно да прогони преживяното от ума си. Захвърли счупения телефон. Виеше му се свят от умора, но знаеше, че няма да може да заспи.

В минибара имаше две малки шишенца уиски. Беше по-добре от нищо. Изля ги в чаша, взе цигарите и запалката си и се надвеси над прозореца, за да се любува на светлините, нощния трафик и осветените в златно сгради из целия град. Изпи силния алкохол прекалено бързо и му се прииска още, после си каза: по-добре, че в стаята няма повече — би могъл да изпие и литър. Продължи да пуши и да гледа през прозореца. Когато най-накрая се поуспокои и беше готов да поспи, беше вече четири часът и над седемте хълма на Рим просветляваше.

Грузия

Пистата напомняше дълъг прав език от бетон, минаващ по средата на плитка долина в имението на Шиков. Беше празна, ако не се брояха черното хъмви с черни стъкла и двамата мъже. Единият седеше зад волана на тежката машина, вперил празен поглед в пространството. Не беше негова работа да се тревожи кого посрещаха тук и защо.

Другият имаше сериозни причини да се тревожи. Юрий Майски стоеше на няколко метра от хъмвито, загледан на запад. Покритите със сняг планини изглеждаха свежи и чисти на фона на синьото небе, но той не беше дошъл тук, за да се любува на пейзажа.

Майски беше работил за чичо си близо двацет и пет години и отдавна не хранеше никакви илюзии относно естеството на неговия бизнес. Беше напоен с кръв. Ако беше религиозен, щеше да е осъден да гори в ада.

Преди четиринайсет месеца обаче нещата се промениха. Беше едно от онези неочаквани събития, които можеха коренно да променят живота на човек.

По време на пътуване до Москва по работа в празния бар на хотела една вечер той се запозна с Лейла. Тя беше търговски представител от Киев, пристигнала в Москва за някаква конференция. Пиха по едно питие, последвано от още две. Прекараната заедно нощ се превърна в седмица. Два месеца по-късно двамата се ожениха и Лейла се премести в Грузия при него. Беше й казал, че чичо му работи за правителството.

След година Лейла роди малката Аня. Денят, в който пое в ръце дъщеричката си, беше най-щастливият в живота на Майски.

С отговорностите на бащинството обаче бяха започнали и проблемите му. За пръв път в живота си изпита страх. Страхуваше се от задълбочаващата се непредсказуемост на чичо си. Страхуваше се какво ще стане с жена му и дъщеря му, ако нещо се случеше с него. Беше се променил и изведнъж го обзе ужас.

Когато чу приближаването на лекия самолет, часовникът му показваше 7 и 6 минути. Лекото жужене в далечината постепенно се засили, после видя бялата точка в небето на стотина метра над гората. Не го изпусна от очи, докато пилотът изравни машината с пистата и я сниши. Кацна безупречно. Чу се глухият удар на гумените колела в бетона, после пилотът приближи самолета съвсем близо до хъмвита и спря. Страничната врата се отвори и Майски отиде да посрещне пристигащия.

Спартак Гурко слезе от самолета с безизразно лице. Носеше само черното куфарче, което висеше на рамото му.

Нямаше ръкостискания. Нито поздравя. Нито обяснения. Нито „радвам се, че успя“ или „съжалявам за случилото се“.

— Къде е той? — попита Гурко.

— В кабинета. Не е излизал, откакто научихме. Не е помръднал. Не е казал нито дума.

Гурко не отговори. Качиха се в джипа. Докато се отдалечаваха, пилотът обърна самолета и го насочи към края на пистата за излитане. След още двама минути хъмвита мина през портала на имението на Шиков и спря на асфалтирания плац. Двамата мъже слязоха и тръгнаха пеша към къщата. Облаци мушици летяха над блестящите води на езерото зад къщата.

— Мълчиш, Юрий — отбеляза Гурко.

Майски се вгледа в безизразните очи. Беше му трудно да гледа Гурко, без да спре поглед на грозния белег на лицето му.

— Трудни времена — отвърна Майски.

Гурко замълча.

Стигнаха до къщата. Двама охранители, въоръжени с автомати, отвориха портала от ковано желязо и ги пуснаха да влязат в преддверието и после по широк, покрит с мрамор коридор, в който миришеше на тропически цветя и растения. Пред солидната врата стоеше още един въоръжен пазач. Майски му махна с ръка да се дръпне и въведе Гурко в кабинета.

Шиков все още не беше помръднал от мястото си зад бюрото. Лицето му беше сиво като изпомачкания костюм, с който беше прекарал нощта. Няколкодневна брада покриваше лицето му, а косата му беше в безпорядък. Пред него се търкаляше празен флакон от лекарството му до лаптоп, на който се виждаше голяма цветна снимка

на мъжа, когото италианският всекидневник „Ла Република“ сочеше на интернет страницата си като герой. На екрана на малък телевизор на шкафа вляво от него без звук непрекъснато се въртеше запис на вчерашните новини на Рай Уно. Не беше спирал цяла нощ. Отново и отново.

Майски кимна на Гурко да остане назад. Прокашля се нервно и приближи бюрото. В началото Шиков като че ли не забеляза присъствието им. После погледът му се избистри. Дишаше учестено.

— Добре ли си, чичо? — попита Майски колебливо и погледна празния флакон от лекарството. Знаеше отговора. Болестта на стария се влошаваше с всеки изминал ден.

— Взе ли я? — попита Шиков и погледна Гурко. Гласът му беше дрезгав шепот.

Гурко не каза нищо — само кимна.

— Дай ми я — каза Шиков меко.

Гурко пристъпи към бюрото. Свали куфарчето от рамото си, сложи го внимателно на бюрото, отвори капака и се отдръпна. Шиков бутна лаптопа настрана, придърпа куфарчето и извади картината на Гоя. Прокара пръст по стъклото и няколко минути изглеждаше потънал в мисли. После вдигна очи и се вторачи в Гурко.

— Искам да знам. Разкажи ми всичко.

И Гурко му разказа с равен глас, в който нямаше никакви емоции. Описа идеята на Анатолий да променят началния план. Каза му как е искал да зарадва баща си, като прибере трофеите по-ефектно. Как е искал да докаже лидерските и тактическите си умения. И как онзи Хоуп някак си успял да го заблуди и да го убие.

Докато Гурко говореше, Майски гледаше чичо си с нарастващ ужас. Лицето на Шиков като че ли хлътваше все повече, сякаш ядрена експлозия образуваше чудовищен вакуум вътре в него. Светлината в очите му помръкна. Олюляваше се, главата му се спускаше все по-надолу, докато накрая челото му опря в плота.

Майски не го беше виждал толкова зле. Вдигна ръка и Гурко млъкна.

— Чичо? Добре ли си?

Не получи отговор. В продължение на няколко секунди Майски беше убеден, че Шиков е получил още един инфаркт. Масирания, който всички мрачно очакваха. Представи си мъртвото тяло на чичо си

в ковчега и дългата погребална процесия. Сто черни лимузини, една след друга по пътя към гробището.

На шкафа имаше гарафа с вода и кристални чаши. Майски се спусна натам, напълни една чаша и започна да отваря чекмеджетата, за да търси друг флакон с лекарство, но тогава старият вдигна ръка и отвори очи. В очите му нямаше сълзи. Само дълбок, безмълвен гняв, от който по гърба на Майски пробягаха тръпки.

Шиков си пое дълбоко въздух. Задържа го доста дълго, после бавно издиша. Посегна надолу и отвори средното чекмедже на бюрото си. И извади пистолет.

Стар автоматичен маузер. С колекционерска стойност, от деветнайсети век, но в идеално състояние. Оръжието блестеше от смазка. Цевта беше дълга и се стесняваше конусовидно. Майски се вторачи в него и в продължение на една дълга минута беше убеден, че Царя ще застреля и двамата. Гурко, защото не бе опазил живота на Анатолий. И него, Майски, задето не го бе предупредил за опасността.

Беше нечестно. Дори брутално. Обаче нечестността и бруталността бяха известни качества на Григорий Шиков. Майски очакваше цевта да се насочи към него. Очакваше трясъка на изстрела, парещата болка на 7,63-милиметровия куршум.

Не се случи. Вместо това Шиков улови пистолета за цевта като чук. С лявата ръка вдигна рамкираната графика и стовари ръкохватката на пистолета върху стъклото. Продължи да удря, докато рамката не стана на парчета и картонът под картината и самата тя не се смачкаха до неузнаваемост.

После Шиков пусна на бюрото унищоженото произведение на изкуството сред парчетата стъкло и прахоляк. Дръпна графиката и тя се скъса на две. Мушна пръсти между парчетата и картона и с доволно сумтене извади пожълтяло парче сгънатата хартия. Ръцете му трепереха от възбуда, докато го разгъваше. Наведе се и се взря в него.

Майски дотогава не беше виждал Гурко озадачен. Само Шиков и племенникът му знаеха какво бе останало скрито между картината и рамката в продължение на цели осемдесет години.

Шиков най-накрая откъсна поглед от пожълтения лист и погледна Майски.

— Подготви гълфстрийма — нареди той.

— Къде отиваме?

— В една разрушена църква в Санкт Петербург в Русия —
отговори Шиков. — За да върнем „Черната медуза“.

Рим

Бен стана преди осем, взе продължителен душ, облече се и се измъкна незабелязано от хотела. Доколкото знаеше, снимката му беше във всички вестници и се излъчваше по всички телевизионни канали. Усецането не беше приятно. Винаги беше успявал да се придвижва незабелязано и анонимността се беше превърнала в негова втора природа. А сега изведнъж все едно се беше оказал в светлината на гигантски прожектор, който го следваше навсякъде и привличаше всеобщото внимание.

Слънцето вече припичаше и трафикът беше безумен, докато Бен се движеше с шогуна към болницата „Сан Филипо Нери“. На рецепцията в болницата цареше хаос, както навсякъде другаде в града. Бен си пробви път през тълпата и успя да научи, че Фабио Страда е в стая № 9, в затворено отделение на петия етаж. Той избегна претоварените асансьори и се качи по стълбите.

Когато застана пред стая №9 обаче и вдигна ръка, за да почука, се замисли. До този момент го беше движил импулсът да види Страда. Сега, когато беше тук, не знаеше какво да му каже.

Здрасти. Аз съм този, който не успя да спаси жена ти и детето ти. Как се чувстваш днес?

В края на коридора слънцето през прозорците осветяваше малко фойе с мека мебел, рафтове със списания и автомат за кафе. Нямаше никого. Реши да си даде малко време, колкото да събере мислите си. Пусна няколко монети в машината и се насочи към далечния ъгъл с пластмасова чашка горещо еспресо. В Италия кафето дори от автоматите беше прекрасно.

Седна, отпи от кафето и потъна в мисли. Някой беше оставил на масата пред него вестник с първата страница надолу. Обърна го.

Първо видя, че вестникът е „Ла Република“. Второто, което забеляза, беше собствената си физиономия зад волана на джипа и още

две цветни снимки, показващи опустошенията в академия „Джордани“. Изруга и прегледа набързо статията.

Лошо. Името му беше отпечатано пет-шест пъти още в началото на текста. Медиите обичаха сензационните етикети и за него вестникът беше избрал *L'eroe della galleria*. Героят от галерията. Материалът многословно цитираше непотвърдени сведения, че спасителят на заложниците бил бивш агент на британските специални десантни части, после изказване на капитан Роберто Ларио от римската полиция и на офицера от карабинерите, които бяха щурмували галерията. Следваше изявление на единствения оцелял собственик на галерията за шокиращото унищожаване на няколко безценни произведения на изкуството.

Бен не се интересуваше особено от емоционалното възмущение на графа от главорезите, причинили чудовищните щети. Беше слушал подобни приказки стотици пъти. Прескочи няколко реда.

Погледът му се спря на нещо, което привлече вниманието му. Разследващият екип беше установил една интересна и странна подробност. Най-малко двама от нападателите бяха успели да се измъкнат невредими — и местонахождението им оставаше неизвестно. Което означаваше, че с изключение на няколкото по-големи платна, които не биха могли да носят, са могли да изнесат доста от останалите картини. Въпреки това единственият експонат, който бил откраднат — и единственият, който бандата се опитала да открадне, а не просто да унищожи — бил сравнително евтина графика на Гоя.

Бен повдигна вежди. Учудването му нарасна, когато продължи да чете — някои от картините, унищожени или останали недокоснати, стрували десетки, дори стотици милиони евро, докато според експертите графиката на Гоя не струвала повече от половин милион.

Странно. Бен не смяташе, че е единственият читател на „Ла Република“ тази сутрин, който се пита каква е била целта на крадците. Дали просто не са се изплашили, когато са видели, че плановете им са осуетени? А може би не са имали представа за стойността на картините?

От една страна, само аматьори биха грабнали първия попаднал пред очите им експонат — а онези бандити очевидно не бяха такива. Доказваше го начинът, по който бяха преодолели охраната. Бяха се подготвили добре. От друга страна, разсъждаваше Бен,

професионалните крадци на картини не се компрометират, като остават на местопрестъплението, за да убиват и изнасилват заложници. Просто отмъкват каквото могат за възможно най-кратко време и изчезват.

Престъплението изглеждаше шизофренично и нелогично. Като че ли фазата на планирането беше дело на човек, подходящ за тази работа — много внимателен, педантичен, задълбочен. А осъществяването е било поверено на човек със свършено различен темперамент. Човек с психопатични отклонения.

Бен остави вестника, отпи глътка от изстиващото кафе и се замисли за непоследователността в случилото се. Снимката му го гледаше от заглавната страница на вестника. Бутна я настрана, още по-смутен и объркан. Мина му през ум просто да остави на Страда картичка със съболезнованията си. В болницата сигурно имаше откъде да купи. В краен случай и обикновен лист щеше да свърши работа. Можеше да го мушне под вратата на стаята или просто да го остави на рецепцията. И да се махне от тук.

Героят от художествената галерия забелязан да се измъква намръщен от болницата.

Точно когато се канеше да тръгне, Бен чу приглушени гласове и видя група от двама мъже и три жени да влизат във фоайето с две подсмърчащи хлапета. Всички бяха със зачервени очи. Най-възрастната жена тихо плачеше в носна кърпа. Седнаха в далечния край и единият от мъжете сложи ръка на раменете на жената. Бен ги огледа по-внимателно от мястото си и му направи впечатление, че една от жените прилича много на Донатела Страда, но е по-възрастна и по-пълна.

Мъжете го забелязаха. Един от тях побутна възрастната жена, която също вдигна разплаканите си очи към него. Станаха колебливо, после възрастната жена тръгна към него. Бен също се изправи.

— Видяхме ви по новините — каза жената на италиански. — Знаем кой сте. — Подаде му ръка. — Донатела беше моя дъщеря.

— Приемете най-искрените ми съболезнования.

— Дошли сте да видите Фабио? — попита тя.

Бен кимна.

— Не знам дали той ще иска да ме види. Канех се да си тръгвам.

— Фабио непременно ще иска да види човека, който поне се е опитал да спаси жена му и детето му — каза жената твърдо.

Бен установи, че не може да откаже, защото жената го хвана за ръката и го поведе към стаята. Тя почука на вратата.

— Фабио? Антонела е.

Бен чу тих глас отвътре, почти шепот. Влязоха.

Дясната ръка и десният крак на Фабио Страда бяха на екстензия. Главата му беше омотана в превръзки, на врата имаше шина. Лицето му беше отекло и цялото бе в синини.

Всички от семейството влязоха. Възрастната жена улови дланта на зет си и я стисна. Посочи Бен и раненият бавно отмести погледа си към него. Жената прошепна нещо в ухото му. Фабио Страда кимна едва забележимо. Мъката в очите му беше толкова дълбока, че Бен трябваше да положи усилие, за да не отклони погледа си. За момент те сякаш проведоха безмълвен разговор, в който си казаха много повече, отколкото с думи.

Съжалявам, че не успях да направя повече.

Ти се опита. Какво повече би могъл да направиш? Благодарен съм ти за това.

Страда затвори очи, сякаш усилието го бе изтощило. Възрастната жена се усмихна на Бен и хвана ръката на Фабио. Той отвърна, като стисна нейната. Сестрата на Донатела плачеше тихо. Едно от децата се беше вкопчило в крака ѝ.

На вратата се почука и в стаята уверено влезе висок мъж на около петдесет и пет, с изсечено сякаш с длето приятно лице, гъста сива коса и безупречно ушит бял костюм. По пода изтракаха токовете на скъпи обувки.

През открянатата врата Бен видя, че в коридора стоят още няколко мъже. Не виждаше лицата им, но стойката и поведението им бяха вдървени и официални.

— Извинете ме — каза сивокосият. — Дойдох да изразя почитта си към синьор Страда. — Той огледа присъстващите в стаята и Бен за момент реши, че мъжът се намръщи леко, когато го разпозна. После нареди на мъжете в коридора: — Чакайте ме долу. Не ти. Ти ела.

Влезе фотограф с дълъг телеобектив, след което сивокосият затвори вратата.

Бен не се сещаше кой е сивокосият, макар че лицето му изглеждаше странно познато. Семейството на Фабио Страда явно го познаваше много добре и се отнасяше почиттелно към него. Той

пристъпи към леглото на ранения и се наведе над него. Фотографът снимаше.

— Синьор Страда, аз съм Урбано Тасони.

Името бе познато на Бен, макар че той не полагаше особени усилия да е в крак с текущите събития. Тасони беше висш италиански политик, един от основните претенденти за президентския пост на предстоящите избори. Освен това не беше нужно да се следят внимателно новините, за да се научат пикантните истории от живота на кандидата плейбой и множеството му връзки с актриси и супермоделки. Медиите го обожаваха, а той ги експлоатираше.

Хубава възможност за пиар, помисли си Бен. Да уредиш да те снимат как изказваш съболезнования на ранения вдовец. Семейство Страда като че ли приемаше това натрапване. На тяхно място Бен би го изхвърлил заедно с фотографа през прозореца.

— Не мога да изразя с думи колко съжалявам за загубата ви, синьор Страда — продължи Тасони мрачно. — Аз самият съм разведен и не познавам радостта да си родител. Така че още повече ви съчувствам заради трагедията, сполетяла семейството ви. Дано има някаква утеха в това, че Донатела и Джани няма да бъдат забравени. И мога да ви уверя, че лично аз няма да се примиря, докато и последният извършител на това ужасно престъпление не бъде изправен пред правосъдието.

Докато Тасони говореше, Бен забеляза един недостатък в безупречния му външен вид — червенина на скулата, като че ли неотдавна някой го беше фраснал с юмрук. Фотографът явно беше получил нареждане да го снима само от другата страна. Тасони приключи със съболезнованията, кимна тържествено на всички и излезе от стаята, следван от фотографа. Бен съзря своя шанс да си тръгне с него. Изрази още веднъж съболезнованията си към ранения и семейството му и ги остави сами със скръбта им.

Беше свършил онова, за което беше дошъл. Но не беше достатъчно. Нищо нямаше да е достатъчно.

Тасони разговаряше с фотографа в коридора. Видя, че Бен приближава, обърна се и го дари с добре отработена усмивка.

— Синьор Хоуп! — възкликна той, а Бен без малко да изпъшка. — Искам да ви благодаря за героичните усилия — продължи Тасони

на английски. — Цяла Италия ви е задължена. — Разтърси ръката му толкова енергично, че Бен усети болка в шевовете на рамото си.

— Съжалявам. Ранен сте.

— Не е сериозно. Както виждам, и вие сте участвали в сражения. Тасони докосна червенията на лицето си.

— А... нищо особено, дребна свада.

Бен погледна часовника си.

— Е, моля да ме извините, но трябва да тръгна. По-късно днес имам полет.

— Напускате Италия?

— Това добре ли е, или зле?

— Много съжалявам, че не можете да останете повече — добави Тасони. — Оказва се, че съм свободен до края на деня. Рядък лукс, уверявам ви. Е, трябва да прегледам някои документи следобед у дома, но довечера с радост ще ви очаквам за вечеря. Аз съм ерген и ценя изисканите удоволствия.

— Чух за това — отбеляза Бен.

— Ценител ли сте на виното?

— Отварял съм някоя и друга бутилка.

— Тогава с радост ще ви запозная с някои от съкровищата в избата ми на порция *polio girieni*. Рецепта на майка ми. Веднъж имах честта да я приготвя за вашия министър-председател.

— Не е мой — каза Бен.

— Не сте политическо животно, както казват?

— Не съм прекалено наивно политическо животно.

Тасони се усмихна.

— Но сте човек със собствено мнение. Уважавам това. Е, какво ще кажете, синьор Хоуп? Само двамата, по мъжки, да се опитаме да оправим света?

„Ти, аз и пресата на половин Италия“ — искаше му се да каже, но се сдържа.

— Много щедро предложение. Благодаря, но тази вечер трябва да съм в Лондон.

— В такъв случай може би сте свободен за обяд? Тук наблизно знам един прекрасен ресторант.

— Може би друг път.

— Е, добре. Както казвате, друг път. — Тасони извади от джоба си визитка. — Ако пак дойдете в Рим.

— Човек никога не знае — отбеляза Бен и мушна визитката в джоба си, без да я погледне.

Разделиха се с кимване. Тасони тръгна към асансьора, а Бен — към стълбището.

На рецепцията в хотела го чакаше тайнствено съобщение от Роберто Ларио. Бен се поколеба, посегна към телефона си и си спомни, че не работи. Когато попита дали може да ползва стационарен телефон, от новия му фен клуб бяха повече от щастливи заради възможността да го въведат в претрупания малък офис зад рецепцията и да го засипят с предложения за чай или кафе. Отне му няколко минути, докато успее учтиво да ги отблъсне.

— Тази сутрин получих странно обаждане — каза Ларио. — Реших, че е добре да ти кажа за него. Жена, която много настояваше да говори с *L'eroe della galleria*, след като те гледала в новините по телевизията.

Бен изпъшка.

— Роберто, не се чувствам герой. Какво искаше тя?

— Не ми спомена. Но ми се стори доста разстроена. Италианка. Живее в Монако. Казва се Мими Ренци.

— Ти какво ѝ каза? Нали не си ѝ разкрил къде съм отседнал?

— Обещах само да предам съобщението. Нищо повече.

— Много добре. Изглежда, е поредната побъркана репортерка.

— Стори ми се възрастна — възрази Ларио. — Много възрастна. Не мисля, че е репортерка.

— Все ми е едно, Роберто. Скоро заминавам и не ме интересуват никакви възрастни жени от Монако, които и да са те.

Бен се качи горе и събра багажа си бавно и спокойно. Още не се беше възстановил от падането по аварийното стълбище, а и рамото го болеше. Подремна малко, защото почти не беше спал през нощта, а и за да даде почивка на ума си.

Не се получи съвсем. Неспокойни сънища с много шум и болка го събудиха малко преди два. Стаята го задушаваше. Взе отново душ, облече се непохватно, после взе багажа си и слезе долу, за да уреди сметката си. Собствениците не искаха да вземат никакви пари, така че се наложи доста да ги убеждава. След като най-накрая успя да се

откачи, прекоси Рим и измина трийсетте километра на югозапад до летище „Фиумичино“. Остави джипа до офиса на фирмата за коли под наем и провери полета си. Оказа се, че поради технически причини ще се забави с един час. Нямаше да излети преди пет.

Намери телефонен автомат и се обади на Джеф Декър в „Льо Вал“. Джеф не вдигна и той му остави съобщение, че е на летището и чака полет за Лондон и че ще се върне след няколко дни. В действителност нямаше представа какво го очаква там и не му се искаше да мисли за това, преди да стигне.

След като остави съобщението, той намери тихо място в дъното на залата за излитащи пътници и се загледа в хората. Наблюдаваше родителите и децата им. Двамата влюбени в ъгъла и смръщените съпрузи насреща. Бизнесмена, който преглеждаше документи с изписана на лицето тревога. Тълпата отегчени пътници, подмамани в множеството бутици и лъскави магазини с безмитни стоки. Витрината на магазина за електроника беше изпълнена с екрани с различни размери, някои от които излъчваха филм, а други — новинарска емисия. Бен очакваше отново да се появи собствената му физиономия, така че всички наоколо също щяха да я видят. След миг щяха да го разпознаят, да започнат да го сочат с пръст, а той нямаше къде да се скрие.

За негов късмет опасенията му не се оправдаха. Вместо това предадоха репортаж за ареста на някой си Тито Палацо, еколог, обвинен преди няколко дни, че е хвърлил буца въглища по кандидата за президент Урбано Тасони в знак на протест срещу предизборното му обещание да построи още електроцентрали на въглища в страната.

Това обясняваше червенината на лицето на Тасони. Бен се усмихна замислено.

После показаха как полицаи извеждат Палацо от апартамента му и го качват в полицейска кола. Той крещеше:

— Да, хвърлих буцата! И пак ще я хвърля!

Някои от хората гледаха телевизионните екрани.

— Браво на него — засмя се един мъж. — Жалко, че не застреля това копеле.

На екрана репортерът с каменно лице млъкна за по-голям ефект, после обяви, че полицията разследвала възможни връзки на Палацо с радикална екологична терористична организация, известна като Фронт

за освобождение на Земята, или ФОЗ, която беше поела отговорност за различни акции, от забиване на стоманени клинове в дървета, предназначени за изсичане, до взривяване на мачти с антени за мобилни телефони. После показаха кадри от самото нападение. Тасони изглеждаше невъзмутим, докато крачеше към голямата лимузина, заобиколен от бодигардове с черни костюми и тъмни очила. Всички бяха едри здравеняци. Един от тях очевидно си шиеше костюмите по поръчка, тъй като едва ли можеше да си купи готов костюм за своите размери. Журналистите наобиколиха Тасони, светкавиците засвяткаха, заваляха въпроси, полицаите едва удържаха тълпата. Когато Тасони се канеше да се качи в лимузината си, съвсем ясно се видя как природозащитникът Тито Палацо си проби път през полицейския кордон и улучи лицето на Тасони с нещо черно, голямо колкото юмрук.

Тасони се олюля от удара. Тълпата полудя, полицията едва я удържаше. Операторът, който снимаше, показва в едър план как раненият политик се качва в колата. Едрият бодигард се спусна, за да избута камерата настрани. Един от демонстрантите го удари и свали очилата му. Настъпи суматоха и кадърът замръзна върху лицето на бодигарда.

Остана на екрана около секунда, но изображението се запечати в паметта на Бен и остана пред очите му дори и след като говорителят премина към следващата тема.

Бен беше толкова стъписан, че дори не забеляза кога е разлял кафето си.

Изобщо не го интересуваше предизборната платформа на Урбано Тасони или популярността му сред италианските избиратели.

Последният кадър го извади от релси. Едрият мускулест мъж. С едно тъмнокафяво и едно лешниково око.

Бен все още гледаше към телевизионния екран, когато чу като в просъница, че обявяват полета му. Погледна часовника си. Пет без пет. Взе багажа си и все още като замаян тръгна с върволицата хора, която се изнизваше от залата.

Докато крачеше, звуците и гледките наоколо като че ли се сляха в един неразгадаем хаос. Забави крачка, загледан в пода. Някой с тежък куфар се блъсна в него и възмутено зацъка с език, но Бен не си даваше сметка, че пречи на движението.

Спомни си как Тасони отпрати мъжете пред стаята на Фабио Страда в болницата, когато видя, че Бен е вътре. Сега разбра. Имаше само една причина политик от ранга на Тасони да отпрати охраната си по този начин. Свидетелят вътре би могъл да разпознае едрия бодигард, участвал в грабежа.

Коего означаваше, че Тасони е знаел.

Бен все още беше доста далеч от изхода, когато спря като закован. Пътниците започнаха да го заобикалят, както бърза река заобикаля скала.

Не, помисли си. И каза гласно: „*Не!*“.

Обърна се решително и тръгна в обратна посока. Стигна до сейфовете за багаж. Извади от портфейла си солидна сума, мушна портфейла си в сака и заключи сака в сейф № 187. За онова, което възнамеряваше да направи, не му трябваше много багаж. Излезе вън и потърси с очи опашката на такситата.

Ричмънд, Лондон

Договорът на Брук Марсел като консултант по психология на отвличането към „Стърмър-Уейнрайт Асошиътс Лимитид“ — фирма за оценяване на рискове — ѝ позволяваше да разполага с времето си и да подготвя докладите си у дома. Една от добрите страни на гъвкавото работно време беше възможността следобедите да посещава местния фитнес салон, както направи днес. В залата нямаше почти никакви хора. След машините за бягане и гребане, упражненията за коремните мускули и тежестите наближи четири часът. Последна бе тренировката на бягащата пътека. Брук дишаше през носа и гледаше право напред. Усещаше как мускулите ѝ се напрягат и се изпълват с кръв и кислород, глезените ѝ пареха, сърцето ѝ биеше учестено.

Десет секунди преди да минат двете минути по програма, телефонът в джобчето на шортите ѝ завибрира. Тя намали темпото и спря пътеката. Обаждаше се сестра ѝ.

— Днес ми звучиш доста по-добре — каза ѝ Брук, след като забеляза оживлението в гласа на Фийби.

— Мисля, че направих голяма грешка — отвърна Фийби, едновременно объркана и радостна.

— Маршъл?

— Да. Мисля, че сгреших. Реагирах неадекватно и сега съжалявам.

Брук слушаше мълчаливо.

— Нали ти казах за квитанцията, която открих?

Как можеше да забрави?

— От „Тифани“?

— Беше права. Било е подарък за мен. Даде ми го снощи на вечеря. Фантастично златно колие.

— Това е чудесно, сестричке — каза Брук. Не знаеше как да реагира.

— Чувствам се ужасно. Как можах да проявя такава мнителност? Ти беше права. Извини ми се, че напоследък не бил на себе си. Някаква голяма сделка, по която работели от месеци, щяла да се провали и това го извадило от релси. — Фийби въздъхна. — Ще ми се да ми беше казал.

Брук мълчеше.

— Е, сега всичко е наред — продължи оживено Фийби. — За това ти се обаждам. За да ти благодаря, че прояви разбиране. Оценявам го и когато се върна от Девън, ще те заведа на изискан обяд.

— Девън?

— Това е другата причина да ти звънна, Брук. Нали се уговорихме във вторник да се видим на кафе? Напълно бях забравила, че трябва да отида на курс за допълнителна квалификация в Девън, за който се записах много отдавна. Погледнах календара и видях, че започва утре. Довечера заминавам за Ексетър за пет дни. Съжалявам.

— Глупости. Приятно прекарване. Обади ми се, когато се върнеш.

— Непременно. Довиждане.

Брук прибра телефона в джоба си и въздъхна облекчено. Значи край. Нямаше повече да се чуди как да се справи със ситуацията. Маршъл, изглежда, най-накрая беше схванал, че тя не проявява никакъв интерес към него. Може пък *наистина* да бе преживял някаква криза. Каквото и да бе причината, увлечението му явно беше преминало и всичко щеше да бъде нормално. И слава богу.

Брук взе душ, преоблече се и излезе от салона. Спускаше се здрач и паркингът беше безлюден, когато тя тръгна към своето сузуки гранд витара. Чу зад гърба си стъпки и рязко се обърна.

— Маршъл!

— Брук...

— Какво правиш тук?

Той сви рамене.

— Проследих те — отвърна той, сякаш това бе най-нормалното и очевидно нещо на света.

— Значи вече ме дебнеш, така ли?

— Трябваше да те видя.

Брук се втренчи в него.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Не разбирам. Фийби току-що ми се обади. Щастлива е, защото си й подарил онова колие.

— Подарих на Фийби колието, защото я обичам — каза Маршъл.
— Обаче съм влюбен в теб. Знам, че не би трябвало да го казвам, обаче...

— Тогава защо непрекъснато го повтаряш?

— Защото е по-силно от мен. Не мога да контролирам чувствата си. Мислиш ли, че ми е приятно да лъжа Фийби?

— Маршъл, ти си наистина сериозно объркан. Върви си и ме остави на мира.

Тя стигна до колата си, отключи я и хвърли в багажника сака с екипа си. Когато се обърна, за да заобиколи до вратата на шофьора, Маршъл я сграбчи за раменете и се опита да я целуне по устните. Тя го блъсна.

— Ако го направиш пак, ще те ударя!

— Брук...

— Разкарай се, Маршъл! Стой настрана от мен! — Брук се качи в сузукито, затръшна вратата и рязко потегли, като го остави на паркинга със зачервено лице и безумен поглед.

— Боже мой! — възкликна ядосано тя.

На път към дома си в Ричмънд тя си даде сметка, че отсъствието на Фийби през следващите пет дни само щеше да влоши положението. Маршъл нямаше да я остави на мира. Имаше на разположение цели пет дни, за да я тормози колкото си ще. Ситуацията щеше да ескалира и тогава нямаше да има избор и трябваше да каже на сестра си какво става. *По дяволите!* Бог знае накъде щяха да тръгнат нещата след това.

Докато паркираше сузукито и крачеше към входа, Брук си мислеше дали в края на краищата да не се обади на Бен и да го помоли да поговори с Маршъл. Може би Маршъл щеше да разбере заплахата от насинено око?

Тогава й дойде по-добра идея. Тя нямаше да реши проблема, но щеше да я отдалечи от Маршъл и да й спечели време, за да измисли как да постъпи.

Остави сака в апартамента си и изтича на горния етаж. Почука на вратата на съседа. Казваше се Амал, двацет и няколко годишен, „начинаещ драматург“, който странеше от хората и през деня си

стоеше у дома. Всъщност тя не мислеше, че той изобщо ходи някъде. Как плащаше убийствения наем, беше мистерия, но тя не го питаше. Беше доволна, че на горния етаж живее симпатичен, надежден човек, когото от време на време можеше да моли да полива цветята ѝ, докато тя отсъства.

Вратата се отвори.

— Брук! Здравей! — Амал се ухили, сякаш не се бяха виждали от години.

— Пак трябва да те помоля за услуга, Амал — усмихна се тя.

Той щракна с пръсти.

— За цветята, нали?

— Имаш ли нещо против?

— За мен е удоволствие. За Франция ли ще пътуваш? При Боб?

— Бен. — Умишлено не беше разказвала на Амал кой знае какво за Бен, нито пък за причината да пътува често до Нормандия. — Този път не. Ще прескоча до Португалия за няколко дни.

— Чудесно. Ваканция?

— По-скоро за да поработя на спокойствие. Имам там малка къща в провинцията.

— Прекрасно.

— Не би се изразил така, ако я видиш. Много е малка, но не би я нарекъл и колиба.

Всъщност беше селска къщурка, която тя купи преди пет години. Със заплатата си можеше да си позволи само толкова. Идеята ѝ беше да ходи там два пъти годишно и постепенно да ремонтира и освежи къщата. Това стана, преди Бен Хоуп да се появи в живота ѝ и тя да започне да прекарва повече време във Франция. Спокойната уединена къщурка сред хълмовете край Вила Флор напоследък оставаше пренебрегната. Брук дори мислеше дали да не я продаде.

В момента обаче не можеше да измисли къде другаде би желала да отиде.

— Страхотен си, Амал. Тревожа се за амаранта.

— Не се безпокой. Когато се върнеш, ще е израснал три метра.

— И... още нещо. Ако някой дойде и пита за мен, не казвай къде съм, нали? На *никого*.

— Няма проблем. Нито дума. — Амал се намръщи угрижено. — Всичко наред ли е, Брук?

— Да, да, няма проблем. Просто не искам да ме безпокоят. Благодаря ти. Задължена съм ти.

Тя се обади в офиса и уреди отсъствието си от работа. След още пет минути резервира билет за полет в седем и половина на следващата сутрин. С малко късмет щеше да е в къщичката си в Португалия за обяд.

Когато започна да приготвя багажа си за пътуването, си спомни за Бен и я обзе чувство за вина. Ужасно ѝ се искаше да го види — и щеше да го направи в мига, в който глупавата ситуация с Маршъл намереше решение. Искеше да е час по-скоро. Позвъни на мобилния му номер. Той не отговори. След сигнала остави гласово съобщение:

Хей, аз съм. Може би се чудиш защо не се обаждам. Ще ти обясня всичко при първа възможност, става ли? Заминавам за няколко дни до къщата в Португалия. За седмица може би. Трябва да се откъсна за малко. Мобилните телефони там нямат покритие, така че няма да можеш да се свържеш с мен, но не се тревожи. Ще се видим скоро. Липсваш ми. Обичам те.

172 километра югозападно от Санкт Петербург, Русия

Блестящата черна лимузина мерцедес S класа спря на безлюден междуселски път. Когато двигателят изгасна, единственият звук бяха шумоленето на вятъра и далечният грак на гарван. Малцина минаваха по този път, още по-малко спираха. Дори редките дървета наоколо изглеждаха самотни и тъжни под сивото небе. Единствената особеност на мрачния пейзаж беше разрушената църковна камбанария, чийто връх едва се виждаше над тревистия хълм.

Григорий Шиков се измъкна от задната седалка на лимузината и се разкърши, за да се отърси от изтръпването от дългото пътуване. От другата задна врата слезе Спартак Гурко. Юрий Майски, който шофираше, също слезе.

Почти не бяха разговаряли, откакто напуснаха Петербург. Гурко изобщо не отвори уста. Майски го проследи с поглед, когато отиде отзад, отвори багажника и извади военна брезентова мешка и голяма бойна гладкоцевна пушка, заредена с патрони колкото коркови тапи, които можеха да разкъсат човек на две от трийсет метра. Майски беше наясно, че Гурко копнее да ги използва, но тук, в пущинака, нямаше кой да ги обезпокои.

Шиков бръкна във вътрешния джоб на якето си, извади лист хартия и го разгъна. Беше копие на листа, който извади от рамката на графиката на Гоя, и го разглеждаше може би за стотен път, откакто тръгнаха от Грузия. Вдигна очи и се вгледа в далечната полусрутена камбанария. Облиза устни и кимна.

— Това е мястото.

Тръгнаха през високата трева. Шиков скоро се задъха от бързия ход по неравния терен, но не намали темпото.

Дълго беше чакал този момент. Беше платил скъпо и прескъпо за онова, което знаеше, че го очаква там.

Представи си как го взема в ръце. Как го докосва с нежността на любовник. Как най-после ще е негово. Вълнението му беше

неописуемо. Не можеше да не се запита дали придобиването на изгубената безценна реликва — така далеч от него през всичките тези години, така недостижима — си струваше смъртта на Анатолий. Но в същото време се упрекуваше за тези мисли.

Самият той в миналото беше мислил — и вършил — далеч по-лоши неща. Но сега нямаше време за излишни емоции.

Майски крачеше след него. Най-отзад беше Гурко, праметнал мешката през рамо. Пушката висеше небрежно отстрани. Изкачиха тревистия хълм и пред очите им се показа полуразрушената църква. В камбанарията гнездяха свраки, само една стена бе оцеляла, а сивите камъни от зидарията бяха обрасли с мъх и почти не се виждаха от дивите цветя. На мястото на нефа беше поникнало дърво.

Листът в ръцете на Шиков трепереше. Околността беше точно такава, каквато я беше описал Боровски.

— Насам.

Прескочиха ниска срутена стена и влязоха в запуснатото гробище от другата страна. Личеше, че някои от гробовете някога са били внушителни, но сега паметниците и статуите бяха потъмнели от времето и покрити със зелени лишей. Други бяха изпочупени и изкривени. В другия край се виждаше порутената външна стена и голям дъб.

Дъбът беше ориентир. Недалеч от него имаше три обикновени гроба един до друг, с плочи, обрасли с бурени. Гробовете на трима обикновени хорица, чийто незабележителен живот и също толкова незабележителен край не бяха оставили следа в историята. Шиков приклепна и се вгледа в трудно различимите надписи на една от плочите. Поклати глава и отиде при следващата.

Не беше и тази. Лицето му потъмня. Оставаше само още един. Клекна непохватно и разчисти бурените, които закриваха надписа върху третата плоча.

— Андрей Безухов — промърмори. — Роден хиляда седемстотин деветдесет и четвърта, умрял хиляда осемстотин петдесет и трета година. — Пое дълбоко въздух и погледна към Майски, който стоеше край него. — Това е.

— Кой ли е бил? — каза Майски.

Шиков се изправи с усилие и изгледа племенника си с недоумение.

— На кого му пука кой е бил? Тук е. — Той кимна на Гурко.

Гурко подпря пушката на едно дърво, свали тежката мешка, бръкна вътре и извади стоманена щанга. Запретна ръкави и подпъхна края на щангата под плочата. Мускулите на ръцете му се издуха и вените под кожата му изпъкнаха. Той вдигна тежката плоча и я измести встрани. В появилото се триъгълно парче влажна пръст се разбягаха буболечки. Гурко хвърли щангата в тревата и извади от мешката военна шанцова лопата. Започна да копае. Майски се озърташе нервно наоколо, а Шиков ставаше все по-неспокоен.

След по-малко от минута острието на лопатата се удари в метал.

— Бързо! — извика Шиков. — Вади го.

Гурко разчисти пръстта и скоро се появи капакът на метална кутия, подобна на малък ковчег. Беше прекалено малка дори за бебешки ковчег и беше заровена твърде плитко. Гурко пусна лопатата и клекна, за да разчисти пръстта с ръце. Най-накрая измъкна ковчежето от земята и го сложи на тревата до гроба.

Майски не беше виждал Царя толкова възбуден от екзекуцията на Владимир Драго и босовете на четирите управляващи фамилии през деветдесет и четвърта. Наслаждаваше се на момента, като че ли пред него имаше най-изискано ястие. Все момент щеше да започне да потрива ръце от възторг.

— Значи тук го е скрил Боровски. — Гласът му звучеше дрезгаво от емоциите. Той се прокашля и нареди на Гурко да отвори ковчежето.

Гурко подхвана заобления капак, но не успя да го вдигна. Извади малкия нож, който носеше в кания в ботуша си и освободи капака с острието. После старателно го избърса в крачола си и го прибра в канията. Отвори ковчежето и погледна вътре. Изражението му не се промени. Погледна Шиков. И пак към ковчежето.

— Покажи ми го — каза Шиков, задъхан от вълнение.

Гурко обърна ковчежето бавно, така че и другите двама да видят какво има вътре.

Беше празно.

Шиков си тръгна от гробището, сякаш току-що бе погребал скъп приятел. Крачеше към колата с увиснали рамене, като че ли бе преживял тежко поражение.

Качиха се в колата и Майски въздъхна:

— Е, това е то.

Шиков имаше вид на мъртвец.

— Съжалявам, чичо. Може би Боровски се е върнал и го е взел — добави след малко Майски.

— Не — поклати глава Шиков.

— Може да е излъгал, че е тук.

Шиков отново поклати глава.

— Невъзможно.

— Тогава го е взел някой друг.

Шиков мълча дълго време.

— А момчето ми умря за нищо — каза той тихо накрая и затвори очи.

Гурко седеше безмълвно както преди.

Шиков изпадна в пристъп на раздираща гърдите кашлица. Извади хапче от флакона в джоба си и го глътна. Когато кашлицата му се успокои, той каза:

— Спартак.

Гурко се обърна бавно и го погледна. Погледът му беше все така безизразен.

— Остана нещо — продължи Шиков. — Докато не го довършиш, работиш само за мен, ясен ли съм?

— Да — отвърна Гурко. Това беше първата дума, която произнесе, откакто бяха тръгнали от Грузия.

— Ще се върнеш в Италия или където трябва и ще стоиш там колкото се налага. Ще имаш неограничени ресурси. Хора, пари, транспорт, оръжия — каквото трябва. Елиминирай всеки, който застане на пътя ти.

Гурко кимна. Тънка усмивка разкриви белега на лицето му.

— Намери мъжа, който уби момчето ми. Колкото и време да ти отнеме. Каквото и да струва. Намери ми този... Бен Хоуп... — В очите на Шиков изведнъж се появиха сълзи. Той ги избърса с опакото на дланта си и подсмръкна, после се овладя. — Можеш да го обработваш, ако искаш. Да му причиниш болка. Но искам да го доведеш при мен жив. Искам да присъствам на края. Искам аз да го довърша. Защото това заслужава. Ясно ли е, Спартак?

Гурко отново кимна и се усмихна още по-широко.

Шиков щракна с пръсти. Сълзите вече ги нямаше.

— Пали колата.

31

Рим

Таксито, което Бен взе от летището, беше бледожълт мерцедес, превърнал се във втори дом за шофьора — възпълен веселяк с къдрава коса. Бен прочете адреса от визитката на Тасони и онзи видимо се зарадва. Беше в другия край на Рим.

В 5:20 ч. трафикът беше интензивен. Докато се движеха през града, шофьорът пускаше „Айрън Мейдън“ през раздрънканите говорители, барабанеше по волана и говореше дори по-неразбираемо от певица.

— Може ли да пуша? — попита Бен силно, за да надвика шума.

Шофьорът кимна с безразличие. Не беше от заядливите. Бен се отпусна на протритата тапицерия и извади цигарите и запалката си. Предложи пакета „Голоаз“ на шофьора и той с готовност си взе цигара. Бен пушеше и гледаше наоколо, замислен за Урбано Тасони.

Когато днес го покани на вечеря, Бен бе решил, че просто иска да си направи реклама, като се покаже пред камерите с *L'eroe della galleria*. Представял си е, че ще го посрещне буря от фотосветкавици и армия папараци ще се боричкат, за да го снимат. Бен би направил всичко, за да избегне ръкостисканията и фалшивите усмивки.

Сега обаче той си даде сметка, че предположението му е грешно. На вечерята с добра храна и вино щяха да присъстват само двамата, точно както Тасони беше обещал. Приятни, спокойни два часа, през които опитният политик щеше да пусне в ход цялата си ловкост, за да измъкне от Бен онова, което знаеше или бе успял да разбере за обира в галерията. Онзи, който беше планирал всичко това, не беше предвидил намесата на човек като него. И каквото и да беше участието на Тасони, беше логично сега той да поиска да прецени до каква степен Бен е заплаха за него.

Изненадващата визита щеше да е интересна. Дори и политик можеше да бъде принуден да каже истината. Просто трябваше да

приложи малко натиск в подходяща форма. След края на разговора им Тасони щеше да се чувства като изстискан.

Когато таксито зави по тихата уличка, на която живееше политикът, минаваше шест и петнайсет. Ако се съдеше по колите, паркирани край бордюра, можеше да се каже, че Тасони се бе настанил в доста луксозно предградие. Къщите бяха на големи разстояния една от друга и към тях водеха застлани с чакъл или павирани алеи. Наоколо ухаеше на цветя и прясно окосена трева.

Красивата бяла, полускрита от високи върби къща на Тасони се намираше зад масивна ограда. Пред входа бяха паркирани порше кайман и червен джип кадилак. Ако се съдеше по автомобилите му, Тасони едва ли беше патриот.

От колоните на портала надничаха камери. Бен нямаше намерение да убива никого засега. Така че, без да се притеснява, че го записват как влиза, той се обърна и погледна черните обективи, които го наблюдаваха от високо. Невнимателен човек не би им обърнал внимание, но не и той.

Политикът явно се грижеше за сигурността си. Въпреки това високите метални врати на портала бяха широко отворени и подпрени с дървени трупчета, така че да не се затварят. Не беше от най-добре охраняваните обекти, които Бен беше виждал.

Бен влезе през портала и мина по алеята. Тревата беше окосена, а цветните лехи бяха безупречно поддържани. Чакълът беше от специални декоративни камъни. Бен го забеляза, защото следите от автомобили гуми бяха толкова дълбоки, че на места се показваше синтетичната черна мембрана отдолу. Като че ли някой беше потеглил с мръсна газ. Много странно. Къщата изглеждаше поддържана и явно имаше достатъчно персонал. Сигурно двама души с гребла излизаха след всяка кола, за да заравняват чакъла. Дълбоките следи изглеждаха доста необичайно тук. Бен усещаше нещо, което не беше в състояние да определи точно.

Той тръгна към къщата. Алеята се раздвояваше и минаваше отпред. Бен се изкачи по стъпалата към входа и потърси с очи звънеца. Преди да го открие, видя пролука в рамката. Побутна вратата с крак и тя се отвори безшумно.

Фоайето беше голямо и елегантно, с големи каменни плочи на пода, всяка от които сигурно струваше колкото малка кола. Напомняше на старата част на академия „Джордани“, но много по-помпозно. Широката двойна стълба беше покрита с червен килим, а перилата бяха лъснати до блясък.

На десетина метра от входа двама мъже с черни костюми лежах по гръб върху лъскавите плочи на пода. Охраната на Тасони. Бяха там отскоро, защото локвите кръв около тях бяха съвсем пресни. И двамата бяха простреляни.

Бен се приближи. Не го интересуваше по-дребният, рус бодигард. Вниманието му привлече едрият. Изправен, сигурно щеше да стърчи над Бен десетина сантиметра. Кройката на костюма му не скриваше огромния гръден кош, раменете и бицепсите на щангист. Никой мускул обаче не може да спре куршум. Един беше пронизал гърдите му точно там, където е сърцето. Вероятно не го беше убил моментално. Смъртоносният изстрел беше разделил тъмните очила на две и беше отнесъл тила му. Всичко над веждите беше кървава пихтия. Лицето под тях обаче не беше засегнато. Тъмните очила ги нямаше и се виждаха очите — отворени, изцъклени. Едното тъмнокафяво. Другото лешниково.

Едрият се беше опитал да използва оръжието си, преди да умре. Големият автоматичен ругер .45 все още беше в изпънатата му настрани ръка. Бен го взе. Зареден. По-добре да е у него и да не му потрябва, отколкото да му потрябва и да не е у него. Първият урок, който навремето му беше дал Бунзи Маккълок.

Огледа се и забеляза обувката, която стърчеше през перилото на стълбата. Обувката блестеше. Скъпа италианска кожа. Изтича по стълбата, за да види по-добре, но вече знаеше чий крак е видял.

Защото лицето на Тасони липсваше. Пръските кръв и дупките от куршуми на стената и стъпалата показваха, че политикът е получил куршум, докато е бил прав, и после още един, когато вече се е свлякъл.

Бен беше виждал и по-кошмарни поражения от изстрели. Куршумът беше минал през главата на Тасони и се беше забил в стената. Бен прекрачи внимателно трупа и огледа дупката в стената. Беше с равни ръбове, като че ли от куршум .38 или .357 калибър. През дупката се виждаше светлината от съседната стая. Наоколо нямаше гилзи, което означаваше, че или стрелецът ги бе събрал, или бе

използвал револвер. Три цели, с по два куршума всяка, общо шест. Сигурно беше револвер. Куршумът с най-голяма пробивна сила, който Бен беше използвал с автоматичен пистолет някога в армията, беше .357. Беше създаден с идеята да е малко по-могъщ от стандартните 9 мм амуниции. Той обаче не можеше да пробие човешки череп, да отнесе половината от него и после да пробие стената отзад.

Револверът .357 магнум обаче беше нещо доста по-различно. Той не бе разработен от войник, а от ловец на име Елмър Кийт през 1934 г. Идеята на Кийт била да убива лос от 300 метра, а не човек в стая. Ударът с огромна сила на квадратен сантиметър можеше да пробие от край до край двигател на кола. Точно заради страхотната им пробивна сила военните не ги използваха за близък бой. А не се знаеше кой може да е в съседната стая и да пострада — другар, невинен човек, заложник, дете. Поради страхотната му мощ не го използваха дори убийците, особено в жилищни райони. Револвер .357 магнум беше невъзможно да се заглуши. Пробиващ тъпанчетата трясък заедно със свръхзвуковия пукот предизвикваше звуково налягане като боинг джъмбо при излитане. Чуваше се от километри.

И така, за трите секунди, през които оцени ситуацията, Бен установи още странности. Професионално убийство, извършено по непрофесионален начин.

Сега обаче не беше време да търси отговорите. Той се спусна надолу по стълбите и започна да проверява стаите. Първата беше трапезария с дълга маса и роял. Другата приличаше на кухня. Третата врата водеше в малка стая с монитори на стената и маса, заета от скъпо електронно оборудване. Записващите дискови устройства, подредени едно над друго, изглеждаха последна дума на техниката. Оплетените кабели отзад явно бяха свързани с охранителните камери. Машините бяха отворени и с дисковете в тях си бяха отишли и доказателствата от камерите. Системата за сигурност беше сякаш свидетел на всичко, случило се впоследствие.

На Бен му се искаше да остане по-дълго в къщата на Тасони. Но полицейските сирени в далечината му подсказваха, че трябва да си върви. Изтича назад във фойето и през вратата вдясно от стълбите влезе в луксозна дневна. След нея имаше обширна зимна градина и плъзгаща се стъклена врата към задния двор. Бен заобиколи Г-образния басейн и изтича по моравата до стената отзад. Изкачи я и се

спусна в съседния двор. Детски люлки, тенискорт, дръвчета. Мушна се сред тях и изчезна, преди воят на полицейските сирени да достигне къщата на Тасони.

Лондон

В непристъпна оперативна стая на последния етаж на висока, модерна, строго охранявана сграда, чиято същност и предназначение бяха строго засекретени, деветима души седяха около дълга маса. Ако имаше прозорци, пред очите им щеше да се разкрие фантастична панорама — Темза, Уестминстър, Биг Бен и Парламентът. Нещата, които се обсъждаха или гледаха в стаята, се пазеха от чужди очи и уши, но на LCD екрана, заемащ едната стена, хората, които имаха достъп, можеха да следят от удобните си столове случващото се буквално по целия свят в реално време. Можеха да получават цветни изображения в едър план с висока разделителна способност, достатъчно добра, за да се преброят космите по главата на хората и да ги проследят навсякъде. Апаратурата се управляваше от оператори, които работеха зад звукоизолираща прозрачна преграда.

Най-възрастният от групата, който председателстваше в единия край на масата, беше слаб сивокос мъж. Казваше се Мейсън Ферис. Дори за най-близките си сътрудници Брустър Блекмор, седнал вдясно от него, и Патриша Йем, жена със стоманен поглед, Ферис беше легенда. Сегашната му дейност беше дори още по-малко известна на широката общественост, отколкото подробностите от предишната му военна кариера. Самото му присъствие в помещението предизвикваше респект.

От всички, седнали около масата, никой не изпитваше по-голямо страхопочитание към Ферис от Джейми Листър, двайсет и девет годишен, най-младият и неопитен член на екипа, наскоро издигнат от правителствената централа по комуникациите в Челтнъм, занимаваща се с разузнаване и охрана. Надяваше се единствено да не заприлича на присъстващите, когато достигне възрастта им. Ферис беше изпит и приличаше на скелет. За разлика от него Блекмор приличаше на човек, който цял живот се е хранил предимно със свинска мас и кожата му не

беше виждала слънце от години. Никой от останалите не изглеждаше кой знае колко по-добре. Листър се опита да не се взира прекалено.

Сега за пръв път той беше в оперативната стая и се чувстваше скован и несигурен. Още откакто го пуснаха след проверката за сигурност, усети наблюдателните очи на Брустър Блекмор да се стрелкат към него почти непрекъснато. От малкото клюки, които беше чул, откакто беше в отдела, му беше станало ясно, че Блекмор живее, за да служи на своя господар и учител Ферис. Този човек не пропускаше нищо и докладваше всичко.

На гигантския екран се виждаше идеално фокусирано сателитно изображение на голяма вила, построена сред обширна, добре поддържана морава в тихо предградие на Рим. Върху изображението се кръстосваха нишките на координатна мрежа и различни данни, които непрекъснато се променяха с движението на сателита, чиято камера се насочи към самотната фигура, която излезе от задната страна на къщата. Видяха как се промъкна през двора, прескочи оградата и се скри сред дърветата в съседния имот. Сателитното око го проследи, докато крачеше по тихата улица. Присъстващите не се интересуваха от полицейските коли, които спряха пред къщата, която мъжът току-що беше напуснал.

И деветимата край масата бяха отворили пред себе си папки с една и съща класифицирана информация. Всички вече се бяха запознали с подробностите за мъжа, чиито действия следяха на екрана. Бяха видели как го закарват с линейка от мястото на грабежа до болницата. После до управлението на карабинерите. След това през системата за сигурност на летището го бяха наблюдавали в залата за излитащи пътници, когато изведнъж реши да остане в Италия.

— Какво си намислил, Хоуп? — промърмори Патриша Йем с полуусмивка, докато наблюдаваше съсредоточено фигурата, която крачеше по улиците на предградието.

Увеличиха максимално сателитното изображение. Виждаха замислено наведената му глава, цигарата в ръката му.

— Искаш да кажеш, освен провала на цялата операция? — обади се Блекмор.

Ферис направи нетърпелив жест.

— Въпросът е какво да правим с него.

Срещу Джейми Листър седеше едър широкоплещест мъж на име Мак.

— Струва ми се, всички сме съгласни, че намесата на мистър Хоуп в тази деликатна ситуация представлява потенциално катастрофален пасив за нас — отбеляза той. — Искам да кажа, чист късмет е, че успя да се измъкне, преди да пристигне полицията. Имахме перфектно изработен план. Той се намесва вече два пъти и всичко може да отиде по дяволите. Има само едно решение.

— Съгласна съм — каза жената вдясно от Листър.

Косата ѝ бе тъмнокестенява, късо подстригана, яркочервеното ѝ червило блестеше на изкуственото осветление. На табелката с името ѝ на ревера пишеше Лезли Полък.

Разнесе се одобрителен шепот и няколко души кимнаха. Листър наведе глава към папката пред себе си, но не каза нищо. Устата му беше пресъхнала. В средата на масата имаше гарафа с вода и девет чаши, но имаше и неписано правило никой да не пие преди Ферис.

— Поради това предлагам — продължи Мак и огледа тържествено колегите си — да го извадим от играта и да помислим как да се измъкнем от кошмарната каша, в която се озовахме.

Патриша Йем извърна лице от екрана и приближи стола си към масата. Чукна папката пред себе си с дълъг червен нокът.

— Сигурни ли сме, че искаме да инициираме терминално действие спрямо този индивид? Той не е от лесните мишени. Играта може да загубее.

— Разбира се, трябва да стане бързо и тихо — намеси се Мак. — Трудно е, но не и невъзможно. Този отдел, както и другите, го е доказвал многократно.

Лезли Полък присви устни и кимна.

— Нещата опират до това задачата да бъде поверена на най-подходящите. Имаме хора на разположение. Нужно е само текстово съобщение и... проблемът ще бъде отстранен.

С всяка изминала минута устата на Листър пресъхваше все повече. Знаеше какво да очаква, когато кандидатства да постъпи в отдела. Въпреки всичко разговорът му се струваше сюрреалистичен. *Проблемът ще бъде отстранен.* Говореха за живота на един човек.

Замисли се за баща си. Преглътна.

— Прочетохте ли досието на Хоуп? — попита Йем с недоверие и се обърна към Мак и Полък.

Мак се зачерви от раздразнение.

— Идеално познавам възможностите му, но не само него сме обучили до това ниво. Той може да бъде отстранен и, разбира се, подобно действие бих подкрепил на този етап. Честно казано, не мисля, че имаме избор в това отношение.

Ферис досега слушаше внимателно, подпрял брадичка на гърдите си. Цъкна с език и осем глави се обърнаха към него като по команда.

— Усещането ми е... — започна той, после млъкна и протегна дългата си кокалеста ръка, за да вземе гарафата с вода.

Наля си бавно в една чаша, после отпи. Листър също си напълни една чаша и я пресуши на един дъх. Блекмор го наблюдаваше. Ферис продължи, като мереше внимателно думите си:

— Усещането ми е, че макар нашият приятел да беше пасив за нас досега... и по принцип мога да се съглася с оценката на колегата ни... има и алтернативна възможност за действие, за която, изглежда, никой от вас не е помислил.

Всички погледи бяха насочени към Ферис, с изключение на Мак, който изведнъж прояви силен интерес към каишката на часовника си.

— Според мен неочакваната намеса на майор Хоуп в ситуацията с Урбано Тасони работи в наша полза — продължи Ферис. — При тези обстоятелства отстраняването няма да е уместен акт от наша страна. Освен това не искам проблемът да се реши тихомълком. Искам този човек да остане жив и да бъде задържан по възможно най-шумния и публичен начин.

— Сър, не съм убедена, че разбирам — обади се Лезли Полък и се намръщи.

Ферис се усмихна хладно. Облегна се и склочи пръсти пред себе си.

— Нека ви разкажа за дядо си. Беше полковник в британската армия. През двайсетте години на миналия век прекарал известно време в Индия, където, като професионален следотърсач и ловец, бил наеман от няколко владетели, за да открива и убива кръвожадни тигри, които нападали и разкъсвали селскостопански работници. И той се справял много добре благодарение на определени методи.

— Сър?

— Всъщност е много просто — продължи Ферис. — Следете мисълта ми. Ако ви обясня как е действал дядо ми, ще разберете какво имам предвид.

Ферис започна и скоро присъстващите схванаха разсъжденията му.

Докато слушаше, устата на Джейми Листър отново пресъхна. В оперативната стая беше топло, но към него сякаш се протягаха ледени пръсти. Той заби поглед в масата. Знаеше, че Блекмор го гледа и следи всяко трепване на лицето му, така че се стремеше то да не изразява нищо.

— Е, така се лови тигър — завърши Ферис. Огледа хората около масата. — Разбирате ли? Това е логично заключение.

Никой не възрази.

— Значи разбрахме се — добави Ферис. — Искам Хоуп да бъде задържан през следващите дванайсет часа. Уведомете италианската полиция.

— Очакваш да го приберат просто така? — каза Мак.

— Не, не очаквам. Затова искам да изпратя наш човек, който да оглави операцията.

— От отдела?

Ферис поклати глава.

— Ние ще стоим настрана.

— Ще ни е нужен някой много добър — отбеляза Йем, — ако искаме да имаме шанс да го заловим. Някой, който не му отстъпва в нищо.

Блекмор я погледна.

— Имаш ли някого предвид?

Манчестър

Видимостта беше много лоша, когато необозначеният воксхол V6 вектра летеше на север по околоръстното шосе на Манчестър с малко под 160 километра в час. Всеки от тримата пътници в колата беше погълнат от собствените си мисли и никой не говореше. Намираха се в особеното състояние на целенасочен покой, при което бдителността и напрежението се контролират от дисциплината на обучението.

Бяха чакали този момент от месеци. Сега, в 11:26 ч. вечерта, в тъмната нощ, те, изглежда, най-накрая щяха да спечелят точка.

Винс Маклафлин седеше отзад с протритите джинси и военното яке, с които не се разделяше. На коленете му лежеше полицейски автомат „Хеклер и Кох MP-5K“, който току-що провери за пети път. На предната седалка Мик Уокър стискаше радиостанцията със засекретени честоти, която бе връзката им с централата и с пилота на необозначения хеликоптер на Агенцията за борба с тежката организирана престъпност, чиито премигващи светлини се виждаха високо над тях в поройния дъжд.

Третият пътник в колата беше жена на име Дарси Кейн. Слабите ѝ, но силни ръце държаха волана и умело водеха машината през лекия трафик. Черната ѝ коса беше прибрана под черна бейзболна шапка. Уокър и Маклафлин познаваха много добре металния блясък в сивите очи на шефката на екипа си и стиснатата челюст винаги когато започваха акция. Тя се съсредоточаваше като ястреб върху плячката си. Натисна педала още малко и стрелката на спидометъра отиде към сто и седемдесет. Ревът на двигателя изпълни купето.

Целта, към която се стремяха, беше на двеста метра пред тях и дистанцията се скъсяваше. Онези в рейндж роувъра ги бяха видели преди десетина километра и сега шофьорът им опитваше да се измъкне. Мина опасно близо до няколко по-бавно движещи се коли и с рев на клаксон ги принуди да отбият плътно встрани. По бясното

движение на джипа Дарси си даваше сметка, че шофьорът му всеки момент може да излезе от релси. Чудесно. Самата тя имаше железни нерви.

Тя се питаше кой от наркобандата шофира. Болонски? Макниф? Или самият Гремаж? Който и от тях да натискаше педала до дъно, хеликоптерът и фаровете в огледалото несъмнено го докарваха до ужас. По петите го гонеше Агенцията за борба с тежката организирана престъпност и този път нямаше да има измъкване.

След три месеца денонощна работа с екипа, която почти я бе довела до нервен срив, Дарси знаеше със сигурност, че в двойно дъно под задната седалка на джипа има над двеста килограма чист хероин. Знаеше откъде е дошъл и накъде пътува, колко беше платила за него бандата и какъв дял щеше да получи всеки от участието си в сделката тази вечер. Дори знаеше как всеки от тях смята да похарчи тези пари... макар че това нямаше да се случи. Техният ред беше дошъл. Сега. Тук.

Дарси съзнаваше, че поема риск. Ако се окажеше, че е сгрешила и наркотикът не е в джипа, нямаше да се измъкне от ситуацията много лесно. Обаче беше готова да поеме този риск и вече нямаше връщане назад.

— Да действаме — каза тя и пусна сирената.

Воят ѝ изпълни купето на ръмжащата кола. Всякакви съмнения относно идентичността на преследвачите се изпариха. Джипът ускори до 190 километра в час, но скоро отпред се появи проблем — група автомобили, движещи се с позволената скорост, които заемаха и трите платна. Шофьорът наду клаксона и изтика няколко коли от пътя си, след което се заби в задницата на един форд фокус, който не успя да се изтегли достатъчно бързо. Фордът поднесе през трите платна, като се изпречи пред няколко други коли.

Последва поредица жестоки сблъсъци. Пътнически микробус се удари в мантизелата с шейсет километра в час, отскочи и застана пред нисан микра, който се заби в него странично, плъзна се и се преобърна. Пътят пред Дарси заприлича на минно поле от летящи отломки. Лицето ѝ не трепна, докато ловко избягваше препятствията. Хеликоптерът сега беше по-близо и тя чуваше чаткането на роторите през шума от двигателя. Уокър говореше бързо по радиото и издаваше команди на останалите от екипа да се намесят.

Рейндж роувърът продължаваше напред през пелената от дъжд. Дарси го следваше със сто и осемдесет, когато минаха под арките на виадукта на шосе А560 към Стокпорт. След миг се появиха табелите за разклона към Стокпорт. Шофьорът на джипа задържа до последния възможен момент, после рязко сви през блестящите платна на пътя и се спусна по разклона, като едва удържаше машината.

Дарси продължи след него. Нямахше да се отърват толкова лесно. А току-що направиха сериозна грешка.

— Този тип е смахнат — обади се Маклафлин от задната седалка.

Уокър изрева новите координати по радиото. Появиха се табели: „Намали скоростта!“. Рейндж роувърът продължаваше да лети с над сто и шейсет километра в час, когато връхлетя в регулирано кръстовище. Десетина коли чакаха да се смени червеният светофар. Последната беше беемве рудстър. Спирачките на джипа изпищяха, но тежката машина не успя да спре и се заби в задницата на беемвето. Чу се трясък дори и през шума на хеликоптера. По асфалта се посипаха стъкла. Джипът беше силно повреден, но продължаваше да се движи през хаоса от червени светлини и спрели автомобили през кръстовището на пътя на пресичащите автомобили. Последва вой от клаксони и свирещи гуми.

— Ще ги размажат — отбеляза Маклафлин.

Все пак джипът успя да премине през кръстовището.

Почти. Шофьорът беше или твърде изплашен, или твърде дързък, но не съумя да се изплъзне от голям камион, който го удари странично и го запрати към мантинелата като консервна кутия. Рейндж роувърът се преобърна през нея и заора в тревата, после спря в калта нагоре с колелата.

Хеликоптерът увисна точно над тях и струята от ротора му огъна храсталаците край пътя. По радиостанцията в ръцете на Уокър се чуваха гласове. В далечината виеха сирени.

Дарси мина през морето от счупени стъкла. Пътят бе осеян с парчета пластмаса, смачкани автомобили и стъкла. Шофьорът на камиона слезе от кабината. По лицето му течеше кръв от рана над веждата. Той впери поглед в джипа, после в спускащия се хеликоптер, като засенчи очите си с ръка от бялата светлина на прожектора му.

Клаксонът беше блокирал и пицеше оглушително. От другите коли също започнаха да излизат стъписани и изплашени хора.

В рейндж роувъра никой не помръдваше.

Дарси откопча предпазния колан и извади пистолета си, като инстинктивно провери затвора.

— Тръгваме — каза Маклафлин и стисна автомата.

— Пазете се — предупреди ги Дарси, без да изпуска рейндж роувъра от поглед.

Агентите слязоха от колата. От всички страни заприиждаха полицейски коли. Сините им светлини проблясваха в дъжда.

Вратата на рейндж роувъра откъм шофьора се отвори малко, после рязко докрай. Появи се ръка, която заопипва, и плешива глава, която Дарси позна веднага.

Гремаж. От три месеца тя се взираше в зърнистата черно-бяла снимка на неуловимия наркобарон. Сега беше в ръцете ѝ, безпомощен и уязвим. Измъкна се от предпазния колан и се изтъркаля навън в калната трева. Дарси тръгна към него, изпълнена с радост от победата, стиснала пистолета с две ръце. Това беше краят на страданията, които този човек и марионетките му бяха причинявали по улиците на страната през последните седем години. Куршум в мозъка на гнусната му кариера и съдбовен момент в нейната. Наистина беше положила много усилия, за да се стигне дотук.

От устата на Гремаж се процеждаше кръв. Якето му се вееше от въздушната струя на хеликоптера, а светлините се отразяваха в очилата му. Едното стъкло беше пукнато. На колана му висеше никелиран автоматичен пистолет 45-и калибър — непрактично гангстерско оръжие, но ефектно на вид и затова предпочитано от сводниците. Вероятно с този пистолет никога не беше стреляно. Гремаж използваше други за тази работа.

Той погледна към Дарси, докато тя се приближаваше към него, и видя очите ѝ — стана му ясно, че ще го застреля, ако допусне и най-малката грешка. Хвана боязливо пистолета си с палец и показалец, измъкна го и го хвърли настрана. После вдигна очи и ръце към небето. Дарси отвори уста, за да произнесе думите, които мечтаеше да изрече от толкова отдавна: „Томас Гремаж, арестуван сте“. Преди да проговори обаче, радиостанцията на Уокър изпраця. Някакъв нов глас даде нареждане, което тя едва успя да долови сред околния шум.

Стъписа се. Обърна се. Правилно ли беше чула?

Уокър я гледаше втренчено, държеше радиостанцията високо пред себе си.

— Трябва да чуеш това, шефке.

Дарси пое радиостанцията и този път гласът беше съвсем разбираем.

— *База до Алфа едно... изтеглете се. Повтарям, изтеглете се незабавно. Наложително е спешно да се явите в централата. Разбрахте ли? Край.*

Маклафлин и Уокър се спогледаха стъписани. В продължение на безкраен миг ѝ се искаше да не се подчини на командване, което се опитваше да измъкне от ръцете ѝ славата. Това беше неин случай. Неин арест. Никой не можеше да я лиши от това.

После размисли. Преглътна с усилие. Чувстваше сърцето си като къс олово в гърдния кош.

Как е възможно да ѝ се случи нещо подобно?

Гледаше като замаяна как от микробусите изскачат командоси и заобикалят преобърнатия рейндж роувър, стиснали автомати и електрошокови палки пред бронезилетките си. Тези хора си знаеха работата. Не беше много отдавна, когато Дарси беше една от тях, и не можеше да отрече, че Гремаж попада в добри ръце. Само за секунди той и другите трима ранени пътници от джипа бяха проснати по очи на мократа трева и китките им бяха закопчани зад гърба. Взеха оръжията им и ги прибраха в пликове за веществени доказателства. Един от командосите извади от рейндж роувъра бял пакет колкото тухла, увит в смачкан найлон. После посочи към седалката, все едно ги подкани: „Елате и вижте това“.

И така, поетият риск си струваше. Дарси се усмихна, но усмивката ѝ беше горчива, защото виждаше как нещата се изплъзват от ръцете ѝ. Прииждаха още полицаи, които се заеха с тълпата, която се събираше бързо около купчината смачкани автомобили. Вече бяха дошли три линейки и парамедиците се грижеха за ранените.

Хеликоптерът кацна, без да изключва двигателя, и страничната врата се отвори. Вторият пилот беше служител на Агенцията, когото Дарси и хората ѝ познаваха много добре. Махна ѝ с ръка да се качи.

Гласът по радиото поиска потвърждение. Дарси се колебаеше. Не можеше да се примири с несправедливото отношение към нея. По

лицата на Уокър и Маклафлин също се бе изписало пълно недоумение. За всички тях това беше тежък удар. Няколко секунди мълчаха, докато най-накрая Маклафлин каза:

— По-добре отговори.

— Копелета! — просъска Дарси и натисна бутона на радиостанцията. — Тук Алфа едно. Инструкцията разбрана, прибирам се в базата. Край.

Хвърли радиостанцията на Уокър с отвращение.

— Гадно обаждане — отбеляза Уокър.

— Аха — отвърна кратко тя.

После спусна предпазителя на оръжието си, прибра го в кобура и тръгна към хеликоптера.

Рим

За човек, попаднал на място, където е извършено убийство, има две възможности. Първата е да постъпи, както биха постъпили повечето нормални хора — да се обади в полицията. В случая вече беше късно за това. А и Бен не беше склонен да се върти наоколо, за да разбере какво мисли капитан Роберто Ларио за новата „странност“. Разпитът този път нямаше да е така спокоен, а и не искаше да прекара цяла нощ в управлението на карабинерите в опити да убеди няколко много ядосани полицаи, че не е застрелял Тасони и хората му и че не е захвърлил оръжието на убийството на някое място наблизо. Всичко беше твърде комплицирано. Бен не искаше такива усложнения, преди сам да е открил отговорите.

Така че първата възможност отпаднаше. Втората, ако нямаше възможност да постъпи като спазващ законите гражданин, беше да действа като убиеца и да се отдалечи от местопрестъплението колкото може повече и възможно най-бързо. Бен крачи забързано през предградието дълго време, без да допуска вихрушката от мисли в главата му да го забави нито секунда. Нощта се спусна, но той продължаваше да крачи. Най-накрая излезе от предградието и когато попадна на по-оживена улица, спря такси. Друго такси, друг хотел.

В десет часа седеше в празния бар долу, нарушаваше забраната за пушене и пиеше тройно уиски, като се опитваше да разбере какво точно се бе случило.

Започна да систематизира фактите. Беше факт, че горилата на Тасони е участвала в обира в галерията, както и че Тасони го е знаел. Сега Тасони беше труп, както и горилата заедно с още един бодигард, който може също да е бил замесен. Това можеше да означава само, че някой прекъсва връзките между тях. И че политикът не е бил на върха на хранителната верига. Работел е за някой друг, по-високопоставен и по-опасен от него.

И това предлагаше отговор на въпроса, който измъчваше Бен през последните двайсет и пет часа. Грабежът явно беше координирана съвместна операция. Италианци и руснаци. Двете групи се държаха настрана една от друга. Това отчасти може би се дължеше на езиковата бариера, но би могло да е и защото двете страни се познаваха и бяха работили заедно и преди. А обединяването на две банди, едната италианска, другата руска, означаваше, че във всяка от страните имаше човек, организирал нещата — подбор, транспорт, логистика.

Може би Тасони е бил човекът зад кулисите от италианска страна. Може би Тасони е бил премахнат от руския му партньор. Но защо? Може би е имало борба за плячката — нищо чудно. Или пък Тасони е бил наказан, защото планът се е провалил? Причините не бяха чак толкова важни. По-важното беше кой стои на върха на хранителната верига.

Бен запали нова цигара и се замисли за онзи, когото беше убил. Анатолий Шиков. Явно беше човек, свикнал с насилието. Явно беше човек, свикнал да прави каквото си иска. Опасен тип. Недисциплиниран, необуздан. Може би имаше и психични проблеми. Бе слаб като лидер, неспособен да оглави за дълго престъпна група. Въпреки това беше поставен начело.

От кого? Влиятелен контакт? Може би Анатолий имаше високопоставен приятел? Или роднина? Или брат?

Или беше нечий син?

Фамилията му бе Шиков. Когато приключи с второто тройно уиски, инстинктът на Бен му подсказа, че човекът на върха трябва да е руснак. И не обикновен крадец на картини. Такива хора не пращаха синовете си да ръководят подобни акции.

Руската мафия. Това до голяма степен обясняваше жестокостта на тези мъже, насилието, липсата на всякакво колебание, когато трябваше да натиснат спусъка.

Той отново се замисли за Донатела и Джани. Спомни си призрачно бледото измъчено лице на Фабио Страда в болницата.

После се замисли и за справедливостта. Кой щеше да я раздаде заради Страда и останалите жертви, заради оцелелите и техните семейства? Роберто Ларио? Едва ли.

Барът на хотела затвори в дванайсет и Бен се качи в малката си стая на първия етаж. Затвори вратата зад себе си. Не запали лампата.

На мигащата светлина на неоновата реклама във отиде до креслото, на което беше оставил коженото си яке, и го взе. Тежеше заради големия ругер, който беше намерил в дома на Тасони. Пусна картата за отключване на стаята в другия джоб и се изтегна на леглото. Изключи сетивата си за шума от трафика навън и затвори очи.

Грузия

Далеч над хълмовете се носеше вълчи вой и пронизваше тъмната нощ — жален, тъжен звук, като оплакване на изгубени души. Григорий Шиков се обърна с гръб към парапета на балкона и бавно влезе в тъмната притихнала къща, за да напълни чашата си с ледена водка.

Не беше говорил с никого, откакто научи за смъртта на стария си приятел.

Първо Соня. После Анатолий. Сега Урбано. Толкова много смърт навсякъде около него.

И щеше да има още. Винаги имаше още.

В кабинета си Шиков отвори една от стъклените витрини. Сложи ръце върху гладката хладна повърхност на старо сандъче от черешово дърво, внимателно го извади и го сложи на бюрото. Отвори капака и се вгледа за миг в старинните пистолети за дуел, поставени върху подложката от червено кадифе. Изящна италианска изработка от поцивилизована епоха, когато мъжете са решавали споровете си достойно, с кръв. Той прокара пръсти по гладките цеви на оръжията. Мислите му се върнаха двайсет и пет години назад.

Беше през 1985 г., когато за пръв път се замисли за политическа кариера и приятелят му Урбано Тасони, тогава двайсет и девет годишен, му направи великолепен подарък. За любител на историята като Шиков дори чифт обикновени пистолети за дуел би бил много ценно допълнение към колекцията му, но Тасони имаше особена причина да подбере точно тези пистолети. Той познаваше страстта на приятеля си към всичко, свързано с имперска Русия, и си даваше сметка, че историята на пистолетите е от особено значение.

Пистолетите бяха принадлежали на италианския аристократ граф Родинго де Крешенцо — човек без особено значение за историята, като се изключеше малко известният факт, че точно преди шейсет години със същите тези пистолети той бе участвал в един от последните незаконни дуели в Европа. Дуелът представляваше особен интерес за

Шиков, защото другият участник бил руски принц в изгнание, който впоследствие умрял от раната си. Секундантите на графа се постарали да прикрият дуела. Така и не били предявени официални обвинения и нищо не било доказано. Само шепа историци, включително и търговецът на антики, който бе продал пистолетите на Тасони, знаели за скандалния епизод.

Когато получи подаръка, Шиков беше трогнат от жеста на приятеля си. Когато обаче Тасони му каза името на руския принц, участвал в дуела, той беше стъписан и изумен. Беше твърде невероятно, за да е съвпадение. За пръв и единствен път в живота си Шиков беше убеден в намесата на съдбата.

Принц Леонид Александрович Боровски. Потомък на една от най-богатите и силни благороднически фамилии в имперска Русия, превъзхождана само от династията Романови и самия цар Николай II. Прогонен от Русия след революцията през 1917 г. и падането на империята на Романови и — според легендата, която поколения твърдоглави и късогледни историци отказваха да приемат — собственик на безценна реликва, на уникално фантастично съкровище, за което си струваше да се убива и да се умре.

В недостъпните кръгове на богатите, страстни и всеотдайни колекционери на антики, към които принадлежеше и Шиков, реликвата беше известна като „Черната медуза“. През целия си съзнателен живот, още когато за пръв път спечели много пари и се зае да събира ценности с историческа стойност, Григорий Шиков бе искал да я притежава и беше готов да предложи всякаква цена за нея.

Опитваше се да си представи как изглежда. През дългите години след изчезването на великолепната реликва никой не беше твърдял, че я е виждал. В историческите архиви не съществуваха нито нейни снимки, нито рисунки, а само бегли описания. От пристигането му в Европа след руската революция до смъртта му през 1925 г. нямаше разкази на очевидци, на които принц Лео да е показвал съкровището си. А след безвременната му смърт, причинена от италиански граф, следите на „Черната медуза“ бяха безвъзвратно изгубени.

Но нищо не беше в състояние да отклони Григорий Шиков от стремежа му да я открие, особено след като съдбата го бе дарила с невероятното откритие. Тогава той беше на четирийсет и осем, в

разцвета на силите си и готов да не се съобразява с нищо, за да получи онова, което желаше.

От опит знаеше, че хората не разкриват лесно тайни с такава стойност. Затова, когато откри търговеца на антики, от когото Тасони беше купил pistolетите, и реши да го притисне, за да измъкне от него информация, която да хвърли светлина върху съдбата на безценната реликва, бруталността на разпита накара някои от най-закоравелите му горили да пребледнеят. Когато най-накрая Шиков се убеди, че антикварят не знае нищо полезно, човекът беше толкова увреден, че едва ли някога пак щеше да се движи, храни и разговаря нормално. Шиков лично сложи край на страданията му, като преряза гърлото му с бръснач.

После търсенето бе продължило, но без резултат. В онези дни Шиков често си мислеше, че Родинго де Крешенцо може би е знаел къде е реликвата — дори може би я бе присвоил, след като бе убил собственика ѝ. Но ако бе така, къде се намираше тя? Следите бяха малко и ненадеждни. Проучванията показаха, че графът е починал от туберкулоза през 1934 г. Синът му Федерико бил убит в Судан през Втората световна война. Единственият жив потомък на Родинго бе внукът му Пиетро де Крешенцо, още ненавършил трийсет, но вече виден меценат на изкуствата и до голяма степен публична фигура.

Известността на младия граф не би попречила на Шиков да измъкне от него информация с насилие. През октомври 1986 г. обаче, когато се канеше да нареди графът да бъде завързан за стол и да се заемат с него, търсенето неочаквано пое в съвсем различна посока. Графът така и не разбра какъв огромен късмет е имал.

Докато бе прелиствал рядка книга за европейската аристокрация от двайсети век, Шиков бе открил, че Родинго де Крешенцо е бил женен за кратко за жена, която впоследствие бе станала една от най-известните художнички на Италия, Габриела Джордани. Доколкото можеше да се разбере от краткия текст, бракът беше приключил внезапно през 1925 г. Годината на дуела.

Откритието бе възбудило въображението на Шиков. Не беше трудно да отгатне възможните мотиви двама мъже да участват в дуел заради жена. Въпросът беше какви тайни бе успяла да научи бившата графиня от Лео Боровски, преди съпругът ѝ да го убие.

Шиков бе продължил да търси. Нито една от биографиите на художничката не споменаваха този епизод от живота ѝ. Фактът, че самата Габриела бе мълчала за това толкова години, го бе заинтригувал още повече.

За хората му не бе трудно да я открият. По онова време тя приближаваше осемдесет и живееше усамотено в къща в провинцията близо до Чезена в Северна Италия.

Шиков помнеше онази звездна нощ, когато с хората му я бе посетил. Радостното чувство, когато нахълтаха в усамотената къща, че най-после е постигнал целта си. Но не беше.

Вместо реликвата бе намерил стар пожълтял дневник, изписан с избледняло от времето мастило. През следващите двайсет и пет години не бе минала и седмица, без той отново да го препрочита като религиозен фанатик, който не се отделя от Библията, сигурен, че в нея е ключът. В края на краищата се бе оказал прав. Въпреки всичко сега, когато отново си бе помислил, че най-накрая ще сложи ръка на желаната реликва, надеждите му бяха попарени за втори път в изоставеното руско гробище. Картата от картината беше точна. Някой обаче го беше изпреварил.

Дали търсенето на „Черната медуза“ най-накрая бе приключило?

Може би, помисли си Шиков. А може би самият той щеше да отиде в гроба, преди търсенето да приключи.

Утешаваше се, че нямаше да бъде единственият.

Той взе единия пистолет. Дръпна ударника и старинният механизъм щракна. Насочи пистолета и натисна спусъка. Ударникът изтрака сухо.

— Бен Хоуп, ти си мъртвец — каза той.

Оттук нататък само тази мисъл би могла да му достави някаква радост.

Манчестър

Малко след полунощ цивилни агенти придружиха Дарси Кейн от хеликоптерната площадка на покрива на регионалната централа на Агенцията за борба с тежката организирана престъпност, записаха името, ранга и номера ѝ и прибраха оръжието ѝ в сейф. След по-малко от три минути я въведоха в голям луксозен офис на последния етаж. Оказа се сама с мъж, за когото дотогава само бе чувала.

Сър Уилям Апълуд, старши директор на разузнаването в Агенцията, назначен лично от вътрешния министър, беше едър мъж на шейсет и две, чиято кожа беше придобила цвета на тебешир от напрежението в работата. Под очите му зад бифокалните очила тъмнееха кръгове. Може би в края на краищата не бе верен слухът, който шепнешком се разпространяваше, че му били нужни само три часа сън на нощ. Когато я въведоха, той вдигна очи и с безизразно лице ѝ кимна да седне на стол срещу полираното бюро пред него.

Дарси остана права.

— Сър, ще ви бъда благодарна, ако ми обясните защо бях изтеглена от операция, по която работя денонощно от три месеца, точно в момента, когато...

Апълуд я изгледа ледено.

— *Седнете*, командир — нареди ѝ той.

Дарси млъкна и се подчини. Апълуд известно време мълча, докато подреждаше някакви листове на бюрото си. Отворената папка пред него беше нейното досие. Апълуд прегледа текста, като очите му се спираха тук-там и веждите му едва забележимо помръдваха. Най-накрая затвори папката, облегна се на стола си и се вторачи в нея.

— Дарси Кейн. Трийсет и пет годишна. Започва като полицай през април двехилядната година. Бързо израстване, после три години в екипа за бързо реагиране. Специализира в отдела за огнестрелни оръжия. Най-добра сред колегите по бързина и точност както на стрелбище, така и в реална обстановка. Отлични лидерски качества и

умения за вземане на решения. Владее пет езика, както и всички видове бой. Богат опит в ситуации със заложници, осемнайсет важни ареста. Напуска полицията на трийсет и четири, за да постъпи в Агенцията. Как беше първата година при нас?

— Отлична, сър — отвърна тя.

Искаше ѝ се да добави: „Докато на някой задник не му хрумна да ме отстрани от операцията“.

Апълуд я гледаше с леден пронизващ поглед, сякаш четеше мислите ѝ.

— Изминала си дълъг път, Дарси. Както знаеш, следим отблизо работата на нашите агенти. Някои хора са на мнение, че можеш много повече, отколкото позволява сегашната ти позиция. Имаме усещането, че не използваме оптимално възможностите ти.

Тя вече започваше да се досеща за какво става дума. Сдържа усмивката си.

— Някои хора, сър?

Апълуд насочи показалец към тавана, сякаш към въображаем горен етаж.

— Да кажем, че са *боговете*. — Позволи си да се усмихне за миг, после пак стана сериозен. — Тази вечер при мен дойде задача, за чието изпълнение е нужен много способен агент. Съгласен съм с твърдението, че може би е дошло времето да те оставим да разпериш криле. — Студеният му поглед я прониза. — Какво ще кажеш?

Мислите ѝ препускаха и тя едва се сдържа да не скочи от стола и да го сграбчи за гърлото. Външно обаче остана напълно спокойна, с подпрени на коленете ръце.

— Мисля, че ми допада, сър.

— Така и очаквах.

Апълуд дръпна стола си леко назад и отвори едно чекмедже. Извади отвътре друга папка и я бутна по полираната повърхност към нея.

На корицата с големи букви беше изписан гриф „Поверително“, който поставяха на документите с много ограничен достъп.

— Операция „Йерихон“? — попита тя.

— Прочети — подкани я Апълуд.

Дарси отвори папката. Първото, което видя, беше снимка на мъж, закачена с кламер за първата страница. Помисли си, че изглежда добре,

докато се опитваше да запомни чертите на лицето му. Руса коса, не много къса. Волево лице. Сини очи, които излъчваха задълбоченост и интелигентност. И болка. Зачете бързо текста отдолу. При полицейските тестове за оценка на способностите беше показала, че може да се запознае със сложен текст от осемдесет страници за по-малко от три минути и да запамети всички подробности. Психолозите на полицията го нарекоха „ейдетична“ памет и бяха направили всичко възможно, за да я изобличат в лъжа, но не успяха.

После тя беше станала още по-бърза.

Беше ѝ нужно малко повече от секунда, за да си даде сметка, че мъжът на снимката не е само едно хубаво лице. Информацията, която изпълваше листа, я накара да присвие устни. Дочете страницата, обърна следващата, зачете и нея. Навсякъде се виждаха предупрежденията за конфиденциалност на Министерството на отбраната. Имаше достатъчно сведения за неофициални черни операции във военни зони, в които британската армия не би трябвало да е замесена, които можеха да предизвикат сериозен скандал на много високо ниво в правителството. Това не беше документ, който можеше да бъде разсекретен след няколко десетилетия. Данните от тази папка нямаше да бъдат видени от никого извън коридорите на властта, докато бяха живи онези, които бяха дори бегло свързани с тях.

Дарси добре си даваше сметка, че през последните минути бе направила по-голям скок нагоре, отколкото през единайсетте години на кариерата ѝ досега.

Боговете — наистина. Била е избрана. Целият тежък труд сега ѝ се отплащаше и пред нея се отваряха нови възможности. Усещането беше главозамайващо. Сърцето ѝ биеше ускорено.

— Бен Хоуп — промърмори на себе си тя. — Име, Бенедикт. На трийсет и девет, уволнил се от специалните десантни части, звание майор, понастоящем живее във Франция, консултант по системи за сигурност.

— Специалист по системи за сигурност — каза Апълуд. — Доста широко понятие, нали? — Когато се усмихваше, приличаше на алигатор. — Искам да се запознаеш отблизо с този човек. Той е следващият ти обект. Очаквам резултати.

Дарси присви очи. Липсваше само един отговор.

— Защо го търсим?

— Ще получиш пълна информация по време на полета.

Какво ли е направил Хоуп, за да привлече такова внимание, чудеше се Дарси. Умът ѝ търсеше възможните обяснения. Тероризъм, оръжие, наркотици. Поредният бивш герой, поддал се на порока. Всъщност нямаше значение. Тя вече дебнеше обекта си. От този момент нататък той беше неин, не я интересуваше нищо друго.

— Къде заминавам? — попита тя.

— За Рим. Разбира се, ще ръководиш операцията изцяло и ще отговаряш единствено пред мен. Кога можеш да се приготвиш?

— Готова съм — отговори Дарси.

— Уморена ли си?

— Никак, сър.

— Тогава иди и хвани този човек — каза Апълуд. — Долу те чака кола. Самолетът излита точно след двайсет и четири минути.

Рим

Бен крачеше бавно през тунел, който продължаваше безкрайно, и се вслушваше в ехото на собствените си стъпки. Подът, стените и таванът на тунела бяха бели и облени в ярка светлина, която извираше отвсякъде и отникъде. Докато крачеше напред, започна да си дава сметка за странните произведения на изкуството от двете му страни. Цветовете им сякаш се спускаха към него, виеха се, движеха се, но той не можеше да различи изображенията.

Блъсна се в нещо, което не видя. Протегна ръце и започна да опипва, докато осъзна, че пред него има стъклена преграда. Не можеше да продължи. Присви очи, вгледа се напред... и видя фигура. Мъж с маска. Гледаха се продължително един друг, после онзи сякаш се усмихна. В ръката си държеше пистолет. Пред него имаше две коленичили свити фигури — а може би бяха стотина? Бен заудря по стъклото и се развика, но не се чу нито звук и изведнъж той се почувства безпомощен и хванат в клопка, сякаш нови стъклени прегради изникваха от всички страни. Мъжът с маската се засмя и натисна спусъка. Жертвите му започнаха да пищят.

Бен се сепна и се събуди в тъмнината. Отърси се от мъглата на съня и в продължение на няколко мига съзнанието му като че ли не искаше да прогони кошмара. Тогава си даде сметка, че крясъците са истински и че тежкото думкане идва откъм правоъгълника от светли линии, който очертаваше вратата. Реалността изведнъж се оказа ярка и осезаема. Погледна часовника си и видя, че е един и четиринайсет. Беше напълно облечен, дори с обувки. Вероятно беше заспал от умора.

— Полиция! — изкрещя глас отвън.

Следващото блъскане беше толкова силно, че касата на вратата поддаде. След още един такъв удар щяха да са в стаята, въпреки че бравата държеше.

Имаше три възможности. Първата: остана и виж какво искат. Втората: грабвай ругера и започвай да дупчиш вратата. Бен погледна

към прозореца, когато още един тежък удар разтърси вратата. Реши, че предпочита третата възможност. Грабна якето си и го облече.

Вратата се отвори с трясък сред дъжд от трески. Нахълтаха полицаи, които крещяха и размахваха пистолети.

Преди да прекрачат прага обаче, Бен вече беше увиснал на перваза и с едната ръка се опитваше да напипа скобата, която държеше неоновата реклама на стената, на около метър встрани. Увисна на нея. Издържа тежестта му. Както висеше и търсеше опора за краката си, чу как ченгетата тършуват из хотелската му стая. Последваха още крясъци и още един трясък, когато отвориха вратата на банята. Вероятно очакваха да го заварят под душа.

Бен погледна надолу. До улицата под него имаше седем-осем метра. Тротоарът му се струваше около два сантиметра широк. Трафикът не секваше и колите заобикаляха двата полицейски автомобила.

Трябваше да се спусне долу, преди някой да го е видял. Предполагаше, че това ще стане през следващите петнайсет секунди. Продължаваше да търси опора за краката си, но гладката мазилка не предлагаше такива удобства. На два метра вдясно беше водосточната тръба, която изглеждаше здраво хваната за стената. Ако можеше да се добере до нея...

Но той беше твърде далече, за да я достигне. Продължаваше да виси безпомощно. Всяка секунда ченгетата щяха да погледнат през прозореца.

Още две полицейски коли спряха пред входа на хотела. Вратите се отвориха и още четирима карабинери изскочиха отвътре с извадени пистолети. Спуснаха се направо към входа.

А трябваше просто да погледнат нагоре.

— *Казах* ти, че трябваше да свием вдясно! — караше се Гари Парсънс на жена си, докато шофираше шестместната каравана през нощните улици. — За бога! Картата е у теб!

— Ужасно е объркана! — оправда се жена му Анабел и подпря разгънатата карта на таблото. — Казвам ти, че следвах инструкциите...

— Как може да е объркана!? Това е карта, за бога! Гледаш я внимателно и тя ти казва откъде да минеш. Толкова ли е трудно?

— Не ми крещи така! Ще събудиш децата.

— Отдавна трябваше да сме стигнали къмпинга! — изсумтя той ядосано. — Сега се загубихме наред Рим благодарение на теб. Мисля, че имам пълно право да крещя.

— Какво става тук? — попита жена му и посочи няколкото полицейски коли пред някакъв хотел.

— Откъде да знам?

И двамата млъкнаха, защото нещо изтропа по покрива на караваната.

— Какво беше това?

— Не знам. Като че ли нещо падна върху покрива.

— Или по-скоро ти удари нещо — възрази тя ядосано.

Гари погледна огледалата, после изви врат нагоре през прозореца, защото помисли, че е закачил табела или ниска улична лампа. Не видя нищо. Надяваше се да не е повредил новата си сателитна чиния.

— По-добре спри и виж какво е станало — настоя жена му.

— Тук няма къде да спра — отговори ѝ той през зъби. — Виж полицейските коли. Искаш да ме арестуват ли?

— Престани да крещиш.

— Всичко това е заради теб!

Двамата продължиха да се карат, докато караваната им премина покрай хотела и продължи по улицата.

Бен лежеше върху широкия покрив на караваната и усещаше вибрациите на дизеловия мотор с тялото си. Не беше идеалното средство за измъкване. Едва ли се движеше с повече от трийсет километра в час, а той беше залепен за покрива, така че всеки можеше да го види. Изви врат, за да погледне назад. Над големия багажник и двата детски велосипеда, привързани за него, той видя прозореца на хотелската си стая. Вътре се мяркаха силуетите на полицаите. Никой не сочеше след него и не викаше: „Дръжте го“. Ако още няколко секунди никой не се сетеше да надникне през прозореца, той щеше да се измъкне.

Караваната продължаваше напред, а Бен не изпускаше от очи отдалечаващия се хотел. Нищо не се случи. После стигнаха до ъгъла на улицата и той трябваше да се хване за багажника, за да не се хлъзне настрани при завоя. Тези превозни средства не бяха конструирани така, че да возят пътници на покрива си. Бен погледна още веднъж назад и хотелът с паркираните отпред полицейски коли изчезна от погледа му.

Никой не се спусна след него, за да го гони. Това не беше най-елегантното измъкване в кариерата му, но в края на краищата важен беше крайният резултат. Представи си как ченгетата тършуват в хотела и спорят с мъжа на рецепцията, който ще твърди, че не го е виждал да излиза. При други обстоятелства щеше да му стане смешно. Може би щеше да се смее по-късно, когато си изясни всичко. Може би Роберто Ларио беше решил да го привика на още един учтив разговор за обира в галерията. Или по-вероятно имаше нещо общо с покойния Урбано Тасони.

Привилегията да си известен, помисли си той. Изглежда, някой го бе видял да влиза в къщата на Тасони и го бе разпознал от репортажите по телевизията.

Двеста метра по-нататък той усети как се плъзва към кабината, защото караваната спря на червен светофар. „Това е моята спирка“ —

промърмори той, плъзна се отново назад и се огледа. От покрива се спускаше алуминиева стълба. Слезе по металните стъпала и скочи на уличното платно, когато двама младежи с малък фиат спряха зад караваната. Светофарът превключи на зелено и подобната на гигантски хладилник на колела каравана с британски номера продължи нататък.

Бен отстъпи, за да пусне фиатът да мине. Двамата младежи вътре го гледаха учудено и единият чукна слепоочието си с показалец. Явно го сметнаха за луд.

Бен нямаше намерение да стои там, докато и те го разпознаят. Прекоси улицата и тръгна забързано по тротоара покрай затворени магазини и входове. Улиците сега бяха безлюдни, което го караше да се чувства уязвим. Появи се полицейска кола. Бен спря и се загледа в ярко осветена витрина. Човек, който зяпа витрините. После забеляза, че зад стъклото са изложени манекени по дантелено женско бельо, и продължи бързо напред. Да се прави на перверзник едва ли беше най-добрият начин да избегне вниманието на полицията.

Колата отмина. Бен продължи да крачи. След малко обаче алфа ромеото направи рязък обратен завой и се насочи към него. Бен хукна. Стъпките му отекваха в безлюдната улица. Колата го гонеше. Свистене на спирачки. Чу как вратите се отварят. Някой извика: „Стой! Полиция!“.

Бен хукна още по-бързо. От пряката пред него долиташе музика. Сви в нея и музиката се усили. Уличката свършваше в павирания двор на някогашен склад или фабрика, която сега беше превърната в нощен клуб. Вратата беше защитена със стоманени решетки, а заради мигащите вътре светлини приличаше на врата към ада. Отпред имаше тълпа разпасани холандци, по на двайсетина години, с бири в ръце, които подвикваха пиянски на полуоблечени момичета с обувки с високи токчета. Холандците спореха нещо с охраната и Бен реши, че не ги пускат в клуба. Пазачите бяха двама, с рамене като гардероби. Единият беше с брада, а другият беше с избръсната глава и татуировки над ушите. Поведението и видът им бяха красноречиви, но холандците бяха или твърде пияни, или твърде самонадеяни, за да им обърнат внимание. Като че ли всеки момент щеше да се случи нещо. И наистина, когато Бен все още беше на няколко метра от вратата, едното от момчетата запрати бутилка. Разби се в тухлената стена близо до главата на бръснатия.

Пазачите проявиха изненадваща бързина за габаритите си. Настъпиха напред и след две секунди трима от холандците бяха проснати по гръб. Бен се шмугна в незащитения вход, преди свадата да се е превърнала в бой. Чу след себе си виковете, когато дотичаха полицаите и видяха, че пътят им е препречен от юмручен бой. После се чу вой на сирени и спирачки, защото пристигнаха още няколко полицейски коли.

Бен мина бързо по тухления коридор. Музиката тук представляваше непоносим тътен. Коридорът зави и свърши в голямо мрачно помещение, пълно с подскачащи тела и мирис на бира, твърд алкохол и парфюм. Светлините премигнаха в червено, зелено, бяло и всичко приличаше на забавени кадри от филм.

Зад скупчените пред бара хора Бен видя каквото търсеше — неоновата табела „Изход“ над задната врата. Проби си път през тълпата. Чу зад гръба си ядосани викове и се обърна. Видя десетина карабинери да нахълтват в клуба. Танцуващите подвикваха и ги освиркваха. Със сериозни лица и ръце на кобурите ченгетата разбутах тълпата и си пробиха път напред.

Бен продължи към изхода. Някой го улови за лакътя и той се обърна. Беше момиче на около двацет, слабо, с тъмна коса и силен грим. Едната презрамка на блузата ѝ без ръкави се беше плъзнала от рамото ѝ и висеше отстрани. Кожата ѝ лъщеше от пот. Очите ѝ блестяха, докато му говореше нещо, което той не чу, но реши, че е покана за танц. Момичето изглеждаше някак нестабилно на краката си.

Бен се поколеба за момент. Две от ченгетата бяха доста близо. Търсеха сам мъж. Някой, който се прикрива и гледа да се измъкне. Някой, който бие на очи. Бен се усмихна на момичето и кимна. То се притисна към него и залюля бедра. Той се опита да влезе в ритъм. Момичето затвори очи, наклони назад глава и вдигна ръце високо във въздуха. Бен я улови за едната ръка и я завъртя, така че да е с гръб към полицаите. Тя се засмя, той също. Той грабна празна бирена бутилка от близката маса и се престори, че пие и е замаян от алкохола. Момичето се разсмя. По зъбите му заиграха червени отблясъци.

На няколко крачки от тях висок и слаб русокос младеж си пробиваше път към бара. Две ченгета го сграбчиха и го обърнаха. Осветиха лицето му, спогледаха се, после поклатиха глави и го пуснаха.

Бен реши, че е време да тръгва. Вече беше усвоил танцовите движения доста добре. Общо взето, трябваше да се мята насам-натам като обезумял и да се хили като идиот. Така идеално се сливаше с тълпата. Без да престава да се поклаща, той поведе момичето за ръка към изхода, като размахваше бирената бутилка.

Вратата не водеше вън, а в помещение, в което настроението беше далеч по-мрачно. В единия ъгъл двама мъже играеха бiliarд, а няколко двойки закоравели пиячи седяха на бара. Дребен посивял човек с изпомачкан костюм даваше мъката си, подпрял куфарчето си на крака на масата. Бен реши, че е имал лош ден в службата. Малко по-нататък седеше блондинка с голямо деколте, която определено не пиеше първия джинс с тоник за вечерта. Почти никой не разговаряше. Няколко лица бяха обърнати към телевизора в единия ъгъл и го гледаха втренчено, въпреки че звукът беше намален. От другия край нахлуваше като че ли по-хладен въздух и Бен забеляза друга врата, с надпис „Тоалетни“, зад която се виждаше коридор, пълен с каси за бира.

Момичето, с което танцуваше, сега го гледаше с очакване — или си мислеше, че ще ѝ поръча питие, или очакваше да се усамотят някъде. Тя се олюля леко и улови лакътя му. Попита я как се казва, тя се изкикоти и се представи: Луиза. Бен я улови за китката и леко я отблъсна.

— Благодаря за танца, Луиза — каза ѝ. — Гледай да се прибереш жива и здрава, чу ли?

Тя се намръщи.

— Хей! — извика някой и посочи телевизора.

Няколко души се обърнаха натам. Ухилената физиономия на Урбано Тасони изпълваше целия екран. После показаха тъмна уличка, премигващи светлини на линейки и полицейски коли, ченгета, които сновяха насам-натам, и водещата, красива брюнетка, която Бен разпозна като Силвана Лученци, да говори беззвучно пред микрофона. В долния край на екрана имаше надпис, с големи бели букви: **ИЗВЪНРЕДНА НОВИНА: УРБАНО ТАСОНИ УБИТ.** Барманът протегна лениво ръка към дистанционното и усили звука. Следващият кадър беше физиономията на Бен от снимката, която беше качена на интернет страницата на фирмата му.

„... смята се, че заподозреният е въоръжен и много опасен — говореше Силвана Лученци. — Гражданите се предупреждават да не се доближават до него при никакви обстоятелства...“

Мъжете на бара бавно се обърнаха и се вторачиха в Бен. Онези, които играеха бiliarд, оставиха щеките и застинаха на местата си. Луиза се намръщи още повече, а объркването в очите ѝ заприлича повече на страх.

Бен сви рамене.

— Не вярвайте на всичко, което ви показват по телевизията — подхвърли той и тръгна към изхода.

Твърде късно. Докато крачеше към вратата, чу викове. Обърна се и видя ченгетата да влизат. Барманът го посочи, но те вече го бяха видели и бяха извадили оръжията си. Единият стискаше електрошоков пистолет.

Бен нямаше никакво желание да го надупчат със стрели, свързани с кабели, по които протича електричество, способно да просне за миг и най-едрия мъж. И после да го закопчат, докато се мята по пода като риба на сухо. Изскочи през изхода и събори зад себе си купчина каси, за да запуши прохода. Усети свеж въздух и почувства ризата си влажна и лепкава, докато тичаше по тесния коридор. Мина през паянтова врата и изскочи на безлюдна задна уличка.

Крясъците и тропотът на бягащи крака го следваха по петите. Хукна още по-бързо, без да се обръща назад. След стотина метра излезе на главната улица. Преследвачите му бяха съвсем близо. Чуваше ги как искат подкрепление по радиостанциите.

Хукна през улицата и едва не го блъсна кола. От другата страна имаше стоманен парапет и знак за метрото. Прескочи парапета и се спусна надолу по стълбите. Блъсна люлеещата се двойна врата с рамо, премина покрай касите за билети, без да намали скоростта. Небръснат мъж с униформа се развика след него, когато прескочи бариерата. Долу видя стрелки, които сочеха в различни посоки към коридори с бели плочи. Хукна по най-близкия, после се качи на бавен ескалатор. Ново разклонение, ново решение за част от секундата, друг тунел.

Дълбоко под повърхността беше задушно и горещо. Когато Бен приближи перона, го лъхна облак топъл въздух и скоро след това чу тракане на колела и скърцане на спирачки. Влакът идваше.

Летище „Фиумичино“, Рим

След влажното време в Манчестър и климатика в самолета горещото време в Рим се стори като сауна на Дарси, когато слезе по стълбата на асфалта на частната писта. Веднага разбра, че с тънкото памучно поло, което беше облякла в самолета, ще ѝ е прекалено горещо. При първото си посещение в Италия се бе оказала неподготвена като глупав турист.

Колите ги чакаха наблизко — две необозначени беемвета на Интерпол и една полицейска алфа ромео. До тях стоеше група от четирима цивилни агенти, които я гледаха изпитателно, докато приближаваше. Последва кратко делово ръкостискане и представяне. Направи го висок плешив италианец със сако и риза с разкопчана яка. Английският му беше безупречен.

— А аз съм Паоло Буитони — завърши той. — В Рим ще съм офицерът ви за връзка. Ако имате нужда от нещо.

Той дръпна от цигарата си почти крадешком и изпусна дима през носа.

— Буитони?

— Като спагетите. Без шеги на тема спагети, моля. — Буитони се усмихна и фини бръчици набраздиха лицето му.

— Не обичам спагети — отсече Дарси.

— Жалко.

— И не съм тук, за да оценявам шегички — добави тя.

— Виждам.

— И махни цигарата, Паоло.

Буитони я изгледа, после запрати цигарата надалеч и по асфалта се посипаха червени искри. Посочи едната от двете необозначени коли.

— Има нови събития от последните минути — каза той, докато отиваха към колата. — Заподозреният Бен Хоуп се е измъкнал при опит да бъде арестуван и в момента се крие в града.

Дарси присви очи.

— Аха. И научавам това едва сега?

— Ние самите го научихме току-що — сви рамене Буитони.

— Никой не трябваше да предприема каквото и да било, преди да дойда.

— Ще установите, че в Италия нещата стават по този начин.

— Вече няма да е така. Къде се намира обектът?

— Нашите служители са го видели да влиза в метрото преди седем минути.

— Чудесно — каза Дарси, докато той я водеше към задната врата на беемвето. Двигателят работеше. — Един беглец най-лесно може да изчезне в метрото на един град. А точно тази вечер той вече показа, че е по-умен от вашите хора.

Дарси отвори рязко вратата.

— Не е чак толкова лесно — възрази Буитони. — Римското метро все още се строи. Има само две линии и е дълго едва трийсет и девет километра, което е нищо в сравнение с четиристотинте километра на лондонското метро. Повярвайте ми, той не може да се скрие на много места.

— Добре тогава. Искам да блокирате всички изходи, преди да се е измъкнал. Искам кордон. Никой да не влиза и излиза без мое знание.

— Вече се прави. Ще го хванем. Няма проблем.

Дарси се качи на задната седалка с един от другите агенти и затръшна вратата.

— Да тръгваме — каза тя.

Буитони седна отпред и колата рязко потегли. Последва я второто беемве и най-накрая полицейската кола. Когато излязоха от летището, тя мина отпред и пусна сирените и светлините, за да осигури път в лекия нощен трафик.

Буитони се обърна назад, за да подаде на Дарси карта със самоличността ѝ, значка и пистолет в черен кобур. „Берета 92 FS“, стандартно оръжие на италианската полиция. Беше по-тежък от нейния глок, почти един килограм стомана. В дебелината ръкохватка се побираха седемнайсет 9 мм патрона парабелум.

— Още колко ще пътуваме до мястото? — попита тя и кимна към пътя напред.

— Ще стигнем след петнайсет минути — отвърна Буитони.

— Нещо, от което да имам нужда?

— Вие сте шефът, командир Кейн.

— Тогава закарайте ме там за десет минути.

Шофьорът настъпи газта и малката кавалкада влезе в Рим след малко повече от единайсет минути. Спряха пред станция на метрото, пред която имаше много полицейски коли, микробуси, мотоциклети и тълпа униформени полицаи. Дарси за пръв път виждаше италиански карабинери, с панталоните им на червени райета и пистолетите „Берета“, които ги удряха отстрани при всяка крачка. Тя се питаше дали биха се държали толкова нахакано, ако знаеха колко са смешни с високите до коленете ботуши. Буитони, изглежда, забеляза, че ги гледа, защото попита:

— За пръв път ли сте в Рим?

— Да. И да приключваме с това.

Тъкмо излизаха от колата, когато някой се обади на Буитони по радиото и той се намръщи.

— Бързо — подкани я той, улови я за лакътя и я поведе към входа на метростанцията. Тя се дръпна.

— Говори, Паоло.

Докато тичаха надолу по стълбите, той обясни:

— Видели са Хоуп на охранителните камери да се качва на метрото на три спирки от тук преди минути.

Дарси мина през въртяща се врата.

— Охраняват ли се всички изходи?

— Действаме по въпроса. Не е слязъл никъде, което значи, че още е във влака. Трябва да спре тук всеки момент.

Минаха бързо по тунелите, пълни с тежковъоръжени ченгета. Дарси опъна косата си назад и я завърза с ластик. Извади от задния си джоб бейзболна шапка, тръсна я, за да я разтвори, и я сложи на главата си.

След миг излязоха на перона, където около стотина цеви бяха насочени към тъмния изход на тунела. Дарси провери беретата си. Външно беше спокойна и отпусната. Не искаше Буитони или някой друг да забележи, че сърцето ѝ бие като лудо или че коленете ѝ са омекнали от възбудата на очакването. Едва не извика, когато видя светлините да се появяват в тъмнината. Със свистене на спирачки и пъшкане влакът намали и спря.

Дарси беше толкова напрегната, че имаше чувството, че вратът ѝ ще се счупи. Чу се свистене на хидравликата и вратите се отвориха. По това време на нощта във влака нямаше много пътници, а онези, които бяха там, гледаха с ужас насочените към тях оръжия. Вагоните се напълниха с полицаи. Започнаха да проверяват навсякъде, вътре и вън.

Не след дълго Дарси научи новината.

— Не е тук — каза Буитони и изведнъж като че ли посърна.

Дарси не каза нищо.

— Не се ядосвайте — успокой я той и я погледна в очите.

— Ако се ядосам, ще разбереш.

— Нямам представа как е могло да се случи. — Буитони посочи влака. — Бил е *вътре*.

— Значи е слязъл, нали? Просто не го е направил на спирката.

Буитони я гледаше с недоумение.

— Нямаш представа с кого си имаш работа, нали? — тросна се Дарси. — Бен Хоуп не е обикновен престъпник или дребен мафиот, когото можеш да арестуваш на улицата или да спипаш спящ в някой склад с нос, натъпкан с кокаин. Той е командос от специалните десантни части. Нямаш представа как ги обучават там.

— А вие откъде знаете?

— В предишната ми част изпращаха персонала си да се обучава от техни инструктори. Физическа подготовка, въоръжен и ръкопашен бой, кормуване, спасяване на заложници, спасителни и превантивни операции... И това беше само за закуска.

Буитони повдигна вежди.

— Гадно.

— Повярвай ми, няма дума, която да опише колко е гадно. Както няма дума на английски или италиански, която да опише достатъчно добре колко грандиозно сте оплескали нещата тук.

Буитони се опита да възрази, но Дарси не му обърна внимание.

— Набий си го в главата. Този човек може всичко. Може да изчезне. Може да не допусне да го арестуваме седмици наред, може да се измъкне от всякакви ситуации. Това е най-трудната мишена, която можете да си представите, а какво правите вие? Улеснявате го. Оставете го да ви прави на глупаци. Не че е толкова трудно. Недей да спориш с мен, Паоло. Знаеш, че съм права. — Тя погледна към тунела зад неподвижния влак и към ченгетата, които извеждаха обърканите

пътници. — Предполагам, че дори в Италия понякога се налага подземните линии да се ремонтират и поддържат.

— Макар че никога няма да достигнем вашия пример.

Дарси не обърна внимание на сарказма му.

— Значи е възможно да се изключи част от електрозахранващата релса и все пак да остане някакво осветление.

— Мисля, че ще се справим.

— Направи го.

Буитони заговори по радиостанцията. След малко му се обадиха и му докладваха, че е готово.

— Добре. Влизаме.

Буитони я изгледа.

— Кой влиза?

Дарси посочи него, себе си и останалите полицаи наоколо.

— Всички ние. Искам още петдесет души да влязат от другата страна, там, където Хоуп се е качил. Трябва да е някъде по средата.

След три минути Дарси и Буитони поведоха групата, която трябваше да провери тунела на метрото. Извън станцията беше горещо и задушно. Дарси не беше свикнала на такава горещина. Памучното поло залепна за гърба ѝ. През известни интервали имаше мъждиви фенери, но като цяло осветлението беше лошо и през повечето време се движеха в почти пълна тъмнина, ако не се броеше светлината от фенерчетата им. Нищо не помръдваше, с изключение на някой обезпокоен от приближаването им плъх.

— Това е забавно — отбеляза Буитони, докато крачеха няколко метра пред останалите.

— Откъде знаеш толкова добре английски? — попита го Дарси.

— Майка ми е от Глостър. Живеехме в Англия, докато станах на десет, а после се преместихме в Рим.

— Значи познаваш добре града.

— Доста добре — отвърна той. — А вие откъде знаете италиански? Говорите добре.

— Вечерно училище.

Продължиха мълчаливо. Буитони изглеждаше замислен.

— Просто не разбирам — обади се той след малко. — Много хора подозираха Тасони. От години се говорят за него разни неща,

които така и не бяха доказани. Да го застрелят обаче в дома му...
Защо? И какво общо има този Хоуп?

— Изобщо не ме интересува дали Тасони е искал да е следващият Мусолини и дали Хоуп не е направил на света услуга, като му е видял сметката. И не ме интересува защо го е направил. Той е мой и ще ми падне в ръцете.

Буитони се обърна към нея и лъч от фенерче освети за миг лицето ѝ. Забеляза изражението ѝ и щеше да каже: „Виждам защо са те изпратили“, но размисли и замълча.

Минаха още двайсет минути.

— Безполезно е — каза Буитони, докато крачеха в тъмнината. — Сигурен съм, че не е слязъл тук.

— Бил е тук — възрази Дарси. — Не усещаш ли миризмата?

— Само не ми казвайте, че в школата са ви учили да надувшвате плячката си като хищник на лов.

Това не би го изненадало. Започваше да си дава сметка що за човек е новата му шефка.

Дарси не отговори. Буитони подуши топлия влажен въздух.

— Тук усещам миризма само на плъхове, мръсотия и потта на петдесет карабинери.

— Аз усещам и още една миризма — каза тя. — На бензин за запалка.

Трепкащото жълто пламъче на запалката „Зипо“ не беше особено полезно в тъмния тунел. Беше по-добре от нищо, но си имаше и своите недостатъци. Металната запалка започваше да загорява неприятно в ръката му и Бен се питаше кога напоеният с гориво памук вътре ще достигне точката на запалване. Паренето на пръстите обаче беше за предпочитане пред възможността да се изпече като парче бекон, ако в тъмното се докоснеше до електрозахранващата релса.

Смяташе, че полицията вече е успяла да блокира цялата подземна мрежа. Може би заради инстинкта му или заради опита, но бе започнал да се безпокои все повече и след като отмина две спирки на метрото, реши да скочи от почти празния вагон, преди да е стигнал до третата. Третата щеше да е изпитание за късмета му. И беше сигурен, че много скоро ченгетата щяха да плъзнат по тунелите като язовци в заешка дупка.

Докато крачеше по мръсния чакъл между релсите, ритна нещо тежко и масивно. На мъждукащата светлинка от запалката видя, че е стар гаечен ключ. Беше ръждясал и очукан и вероятно беше изпуснат тук преди години. Хрумна му нещо. Вдигна ключа и леко го бутна към електрозахранващата релса.

Никаква искра. Подозренията му се оправдаха. Ченгетата явно бяха изключили захранването в тази част от тунела и вече приближаваха пеша. Следващата спирка вероятно вече гъмжеше от полиция и бяха пуснали група, която да го залови между спирките. „Поне аз бих постъпил така“ — промърмори сам на себе си.

Но не можеше да им позволи да го открият. Изгаси запалката, пусна я в джоба си при ругера и продължи в тъмното. Поне нямаше защо да се пази от токов удар. Мина покрай мъждива светлинка и после продължи слепешката. На всеки няколко метра протягаше лявата си ръка и докосваше стената, за да се ориентира. Зидарията беше груба и неравна под пръстите му. След няколкостотин метра обаче докосна нещо гладко и меко, което прошумоля и потъна, когато го натисна.

Беше полиетилен, който закриваше отвор в стената, широк почти колкото тунела. Напипа края му и го отдели от стената. Усети хладен полъх върху лицето си.

Накъдето и да водеше отворът, беше за предпочитане. Прекрачи през пролуката и се озова в още по-гъст мрак. С малки внимателни крачки продължи пипнешком покрай стената и скоро докосна нещо, което приличаше на електрическо табло. Вдигна шалтер и затвори очи за миг, защото се запалиха десетки мощни лампи. Огледа се, като засенчи очи с длан. Видя скеле и платформи. Тежки машини. Дебели кабели, свързани с огромни трансформатори. Навсякъде имаше предупредителни табели, че на това място трябва да се носи каска. Строяха нов тунел, който се отклоняваше от основния. Дебелият найлон закриваше входа, за да предпазва от течението при движението на влаковете.

Само че никой не беше работил тук от доста време. Всичко беше покрито с дебел слой прах. По машините нямаше следи от ръце или стъпки, които да показват, че напоследък са били използвани. По гърлото на изоставен термос за кафе се виждаше плесен.

Новият тунел продължаваше наляво. Бен се канеше да тръгне по него, когато чу шум, някъде зад найлоновата завеса. Замря и се послуша. Гласове. Отекващи стъпки. Може би десет души, може би двайсет, дори повече. Пращане на радиостанция. Звучите все още бяха далеч в главния тунел, но приближаваха.

Спусна се към таблото и изключи осветлението. Бръмченето на трансформаторите секна и всичко отново потъна в мрак. Надникна зад завесата и видя в далечината първите отблясъци от фенерчета по извитите стени на тунела.

Щяха да са тук след няколко минути.

Бен се отдръпна, премина през строителната площадка и тръгна по разклоняващия се тунел. Сърцето му се сви, когато след петдесетина крачки попадна на друга найлонова завеса. Край на пътя? Бутна найлона и установи, че отзад няма стена. Извади запалката и рискува с малко светлина. Проби дупка в найлона и го разкъса, за да мине от другата страна.

Онова, което откри от другата страна, определено не влизаше в плановете за разширяване на метрото. Запалката му освети каменни блокове, очукани и зацапани — като че ли са били там от библейски

времена. По неравните очертания на отвора, закрит с найлоновата завеса, и следите от машини по камъка разбра, че строителите са попаднали случайно на това помещение.

Камерата беше дълга и тясна, може би метър и половина широка и се губеше в тъмнината. Таванът беше висок свод, а подът беше покрит с вековни напластявания. По стените на определени интервали имаше ниши, достигащи до тавана. Бяха запълнени с разпадащи се дървени конструкции с рафтове.

Миришеше на влага и застоял въздух. Като в гроб.

Няколко метра по-нататък Бен се убеди, че помещението е точно това. В кехлибарения полумрак чернееха безброй невиждащи очи. Човешки останки. Купища, струпани на рафтовете от двете му страни като дърва за огрев. Бедрени кости, ребра, черепи и какво ли не. Много от черепите бяха цели, озъбени в тъмнината, други бяха без долна челюст или носеха белези от раните, причинили смъртта.

Колко време бяха стояли тук? Две хиляди години? Три?

Бен продължи нататък. Стигна до разклонение, после до още едно. Лабиринт от коридори. Едва ли някой можеше да каже колко бяха погребаните мъртъвци. Петдесет хиляди? Сто хиляди? Милион?

Той продължи напред. Трябваше да има някакъв изход.

Запалката изпраща и след миг изгасна. Бен спря. Сърцето му се разтуптя. Тръсна запалката и щракна няколко пъти. Нищо, освен силна миризма на изпаряващо се гориво. Изруга и гласът му прозвуча глухо и мъртвешки в тъмното подземие.

Продължи напред пипнешком. Пръстите му докоснаха нещо трошливо и грапаво. Зъби. Дръпна рязко ръката си от устата на черепа. Искаше му се да не е вярно, но постепенно си даваше сметка за реалната ситуация.

Беше попаднал в забравен масов гроб под града и не знаеше как да излезе от него.

Миризмата на бензин за запалка беше едва доловима, а после съвсем изчезна. Дарси загуби следата, а това я объркваше.

Къде изчезна, Хоуп?

Не го каза гласно. Не искаше Буитони и другите да разберат какво си мисли в действителност. Продължи да крачи нататък.

Усещаше как напрежението в шията преминава към раменете ѝ. Около нея отекваха тежките стъпки на карабинерите. Сърцето ѝ подскочи, когато видя светлинка напред — но възбудата ѝ бързо отмина, защото си даде сметка, че това са фенерчетата на полицаите, които приближаваха от другата страна на тунела. Поне четирийсет. Плюс петдесетте, които бяха с тях. Това място едва ли някога беше виждало толкова много хора.

— По дяволите — изруга Буитони. Когато се срещнаха, той заговори бързо на шефовете от другата група. Размахаха ръце и разговорът се превърна в размяна на крясъци.

Дарси ги остави да се карат. Нещо не беше както трябва. Върна се назад, сама. На стотина метра лъчът на фенерчето ѝ докосна нещо лъскаво. Дарси изруга. Как така го бяха пропуснали? Освети зад завесата, после извика Буитони. Той дойде тичешком.

— Влязъл е тук — посочи завесата тя.

— Защо сте толкова сигурна?

— Няма къде другаде да е.

Буитони извика останалите. След миг той и Дарси водеха група от деветдесет полицаи през строителната площадка. Стигнаха до втората найлонова завеса.

— Пипнах те — промърмори тя, когато видя скъсаната дупка в нея. — Хайде.

Бен Хоуп не беше там, но Дарси видя останките на другите обитатели на подземие.

— Боже! — възкликна. — Какво е това място?

— Някаква крипта или катакомба — отговори Буитони, докато се оглеждаше стъписано. — Защо според вас метрото на Рим е до такава степен недоразвито след толкова много години? Вечно се налага да спират строителството заради неочаквани археологически находки. Може би има стотици такива места под града, които само чакат да бъдат открити. Армии историци и реставратори лобират да защитим историческите си ценности. За тях това е съкровищница, но за строителите е кошмар.

Дарси обаче не го слушаше.

— Тук е горещо.

Свали полото и го захвърли. Отдолу беше по плътно прилепнала тениска без ръкави.

— Да вървим.
Хукна напред с насочен пистолет.
Буйтони въздъхна и я последва.

Бен напредваше бавно и това не го радваше. Мускулите му трепереха от неизразходван адреналин, докато крачеше предпазливо напред по тъмния коридор.

Пулсът му се ускори, когато зад себе си чу гласове и се обърна. Зад завоя на петдесетина метра проблеснаха фенери. Закрачи по-бързо, но се движеше слепешката, за разлика от преследвачите си. След миг светлините от фенерите им изпълниха тунела отзад. Разнесе се женски глас. Твърд, овладян, спокоен.

— Полиция. Спри на място. Дръж ръцете си така, че да ги виждам.

Бен спря, обърна се и присви очи заради заслепяващата светлина. Жената не беше сама. Виждаше силуета ѝ, очертан в лъча на фенера в ръцете на мъж, който бързаше да я настигне. Ръцете ѝ бяха голи, мускулите бяха гладки, стегнати, оръжието в ръката ѝ не трепваше. Не беше нужно да види лицето ѝ, за да разбере, че по петите му са изпратили агент тежка категория.

— Агент Дарси Кейн от Агенцията за борба с тежката организирана престъпност — каза тя. — Бен Хоуп, арестуван си.

Последваха две секунди, пълна тишина. После Бен вдигна ръце до гърдите си.

— Пусни пистолета — нареди тя.

Бен извади бавно ругера от джоба си и го закачи на показалеца си. Зачуди се какво прави човек на Агенцията за борба с тежката организирана престъпност в разследване, което би трябвало да е изцяло на италианската полиция. Пусна оръжието на пода близо до десния си крак.

— Ритни го насам! Вдигни ръцете високо!

Бен побутна пистолета няколко сантиметра.

— Не съм убил Тасони. Беше мъртъв, когато отидох там.

— Невинните не бягат.

Тонът ѝ беше неутрален, като на човек, който върши работата си.

- Не съм този, който ти трябва, Дарси.
- Значи няма от какво да се страхуваш.
- Има и друго.
- Не искам да знам. Кажете го на съдията.

Докато говореше, тя пристъпваше към него. Когато скъси дистанцията до няколко метра, той успя да я огледа по-добре на светлината, която се отразяваше от каменните стени. Челюстта ѝ беше стисната, очите ѝ блестяха с тих гняв. Черен кичур се бе изплъзнал изпод шапката. Без цевта на пистолета ѝ да трепне и на милиметър, тя мушна фенера под дясната си ръка, а с лявата откачи от колана си чифт белезници. Партньорът ѝ беше само на крачка зад нея. Бен не смяташе, че той е също толкова самоуверен. После зад тях се разнесе шум и от тъмнината изникна тълпа униформени карабинери с насочени оръжия. Видяха какво става напред и приклегнаха, готови за стрелба. Заприиждаха още — като че ли бяха цяла армия.

Шансовете му определено намаляваха. Бен обаче смяташе, че трябва повече да се безпокои за Дарси Кейн, отколкото за всички останали, взети заедно. Пристъпи напред и подаде ръце, за да му сложи тя белезниците. От рафтовете вляво от него гледаха стотици мълчаливи черепи.

- Изглежда, ме хвана.
- Дарси се усмихна.
- Не беше трудно.
- Няма да споря.

Той пусна в ход левия си крак. Обувката му закачи една от подпорите, които поддържаха рафтовете с кости. Дървото може и да е било здраво преди няколко века, но вече не беше. Ритникът на Бен го пречупи и цялата конструкция се срути сред облак прахоляк и препречи коридора. Бен отскочи, за да се предпази от десетките търкалящи се черепи.

Дарси нямаше време да реагира. Лавината от рафтове и подпори я събори и затрупа наполовина. Фенерът ѝ падна и се изтъркала далеч от нея, а лъчът му очерта млечнобяло петно в облаците прах. Косата и лицето ѝ побеляха. Партньорът ѝ беше на лакти и колене, а от челото му се стичаше струйка кръв. Коридорът зад тях беше почти изцяло затрупан от парчета и кости.

Бен грабна фенера на Дарси и замагна с него като с палка. Изби беретата от ръката ѝ и тя извика от болка.

— Съжалявам, Дарси — каза Бен. — Остава за друг път.

Ругерът му беше затрупан. Той грабна беретата и хукна напред в тунела, оставяйки ченгетата да се борят с костите и изпочупените рафтове.

Бен тичаше с всички сили през тунелите и осветяваше стените, търсейки изход. На едно място лъчът попадна на блестящ метал и той видя стълба, подпряна на отвор в тавана. На въжета отгоре висеше платформа на хаспел с предпазен парапет. Около стълбата бяха пръснати най-различни сандъчета и кутии — вероятно инструменти, необходими за разкопките. Бен мушна фенера в колана си и се изкачи по стълбата.

Горното ниво също беше под земята — представляваше объл тунел, а може би изоставен канал. Изглежда, под Рим нямаше нито метър солидна почва. Може би един ден градът просто щеше да пропадне и да изчезне.

Бен освети наоколо с фенера си. Около шахтата се търкаляха още инструменти, а друга стълба водеше към капак в тавана. Бен беше сигурен, че това е нивото на улицата.

Стигна до средата на стълбата, когато в подземиято изтрещя изстрел и куршумът отскочи от камъка на сантиметри от главата му. Обърна се и видя Дарси Кейн да излиза от шахтата на долното ниво, стиснала берета като онази, която беше взел от нея.

Нямаше време за любезности. Дори нямаше време да извади пистолета от колана си и да отговори на стрелбата. Щеше да умре още преди да свали предпазителя. Скочи и хукна приведен на зигзаг.

Тя стреля пак. Куршумът рикошира в стената на тунела и продължи нататък. Целеше се в светлината. Бен хвърли фенера. Чу, че и тя хвърля нейния. Не беше глупава.

Бен спринтираше сред бягащи плъхове, но и тази жена си я биваше. Беше едва на няколко метра от него, когато той взе завой и едва не падна заради хлъзгавия под. Блъсна се болезнено в стената и напипа бетонирано стъпало. Надигна се, напипа още едно, после още едно. Над него имаше железен капак. Натисна силно с длан, докато се молеше да не е ръждясал или заварен. Успя да го повдигне и да го

бутне настрани. Лъхна го свеж въздух. Покатери се най-горе и показа главата и раменете си през отвора на шахтата.

Оглушителен писък на клаксон щеше да спуска тъпанчетата му. Обърна глава и видя ослепителни фарове и решетка — към него с бясна скорост летеше камион като някакво чудовище. Гумите изсвистяха, от калниците се издигна дим. Бен се скри веднага. След миг можеше да остане без глава. Камионът мина над шахтата, изпълни я с рев и остави след себе си миризма на изгоряла нафта.

Когато камионът най-после спря петнайсет метра по-нататък, Бен беше изпълзял от дупката и наместваше капака. Намираще се на широка права улица със стари сгради и магазини, с паркирани коли и мотопеди под уличните лампи. Огледа се, за да намери нещо, което да сложи върху капака на шахтата и да забави преследвачката си, но наоколо нямаше подходящи големи, тежки предмети. Разполагаше единствено със себе си. Застана върху капака, без да си прави илюзии, че това е трайно решение на проблема. По улицата мина камион и сви рязко, за да го избегне. Бен не обърна внимание на пороя ругатни, който долетя от отворения прозорец. Шофьорът на камиона спря малко по-нататък, скочи от кабината и се спусна към него със свити юмруци и псувни. Бен и на него не обърна внимание. Сега имаше други проблеми.

Капакът под краката му подскочи, защото нещо го удари отдолу. *Ето я*, помисли си Бен. След секунда в шахтата се разнесе изстрел и капакът подскочи, така че усети удара чак в коленете си. Опитваше с куршуми. Вероятно вече беше оглушала там долу.

Бен вдигна поглед, защото чу бръмчене. По улицата към него се движеше висок състезателен мотоциклет. Управляваше го около двайсетгодишен младеж без каска. Когато наближи, той намали скоростта — вероятно си мислеше, че Бен е пияница, който може да залитне и да го събори.

Бен извади беретата и извика с цяло гърло:

— Стой! Полиция!

Шофьорът на камиона видя оръжието, престана да псува, бързо се качи в кабината и потегли. Стреснатият младеж спря мотоциклета. Отблизо Бен видя емблемата на „Хонда“ върху излъскания резервоар и надпис „250 к.с.“ на страничния панел под седалката.

— Съжалявам — каза Бен и без да освобождава капака на шахтата, сграбчи младежа за едната ръка и грубо го издърпа от седалката. Улови мотоциклета, преди да падне, възседна го и форсира.

В момента, в който Бен освободи капака на шахтата, той подскочи и се измести встрани. Дарси Кейн изскочи навън с насочен пистолет. Очите ѝ блестяха гневно, лицето ѝ беше набраздено от вадички пот и прахоляк.

Бен ѝ се ухили, включи на първа, даде газ и пусна съединителя. Предното колело на хондата се вдигна половин метър и машината подскочи напред като подплашен кон.

Полетя надолу по улицата и погледна в огледалото, докато топлият вятър свистеше в ушите му и развяваше якето му. Дарси вече размахваше пистолета си към приближаваща кола. Не каква да е, а излъскана, ниска, открита спортна кола, която приличаше на ферари. Тя измъкна протестиращия шофьор и скочи зад волана. Бен чу рева на двигателя, който заглуши бръмченето на хондата, и свистенето на гумите, когато Дарси потегли с мръсна газ.

„Проклетата жена не се отказва“ — промърмори той и завъртя газта на малкия 250-кубиков двигател на хондата.

Покрай него се мяркаха паркирани коли и сгради. Бен пак погледна в огледалото. Спортната кола бързо намаляваше дистанцията. Наистина беше ферари. Лошо. Нямаше как да се изплъзне с тази шевна машина на колела.

Прави каквото можеш с онова, което имаш. Бунзи го беше учил на това.

Погледът му се задържа в огледалото. Когато отново погледна напред, видя дебел мъж, който пресичаше улицата и дърпаше чихуахуа на каишка. Сви рязко, за да ги избегне, и едва не се блъсна в паркиран фиат. Скочи на бордюра и продължи по тротоара. На ъгъла имаше кафене с пластмасови столове и маси отпред, от които сервитьор събираше прибори и чаши. Бен стисна зъби и връхлетя върху масите. Сервитьорът отскочи, за да не пострада. Малката хонда се разклати силно, но той някак успя да я удържи. Свали мотоциклета на платното между две паркирани коли и отново ускори максимално.

Едва тогава си даде сметка, че при друсането пистолетът се е изхлузил от колана му и е паднал. Мисълта да се върне, за да го

намери, бързо се изпари, защото ферарито изскочи иззад ъгъла само на метри зад него и се понесе напред.

Пред погледа на Бен се мярна табела: „Виа дей Коронари“. Сградите се разделиха и Бен изведнъж видя вляво водите на Тибър. Редица фенери очертаваха силуета на мост над реката и осветяваха бели статуи от двете му страни. Бен подкара нататък не заради красивата архитектура, а защото мостът беше пешеходен и подходът към него беше преграден с дебели бетонни конуси, през които можеше да мине само мотоциклет. Той с лекота се промуши и продължи по гладката повърхност на моста. Чу свистене на гуми зад гърба си — ферарито поднесе и спря.

По средата на моста Бен спря и се обърна. Дарси Кейн беше слязла от колата и стоеше в светлината на улична лампа с пистолет в ръка. Дори и от това разстояние си личеше, че е бясна. Гневният ѝ вик отекна над водата.

Въпреки това обаче Бен знаеше, че не вижда Дарси Кейн за последен път.

Резиденцията на Де Крешенцо, Рим

В два сутринта граф Пиетро де Крешенцо беше твърде уморен, за да продължава да крачи напред-назад, твърде уморен, за да мисли за каквото и да било, освен да се отпусне на креслото и да впери празен поглед в жена си Орнела в другия край на голямата дневна. Тя лежеше с гръб към него с разпилени руси къдрици по подлакътника на канапето. Тънката ѝ рокля се бе вдигнала доста над коленете. Едната бяла обувка с висок ток беше изритана небрежно на пода, другата висеше на палеца на крака ѝ и щеше да падне всеки момент.

Преди време Пиетро де Крешенцо щеше да стане и да отиде при нея, да махне косата от лицето ѝ, да оправи роклята ѝ в името на благоприличието, да я завие с одеяло или нежно да я занесе до леглото. Сега обаче не помръдна. Просто седеше на стола си, слушаше лекото ѝ похъркване и гледаше как гръдният ѝ кош се вдига и отпуска, докато спи.

Макар че, разсъждаваше с горчивина графът, думата „спи“ не бе точното описание за човек, който през последните близо три часа лежеше в почти коматозен ступор. Тази вечер беше изпила твърде много водка и той не изпитваше никакво съчувствие към егоистичната кучка. Той би трябвало да се напива до смърт след всичко, което беше преживял. Треперенето на ръцете и коленете му постепенно спря, макар че в определени моменти ужасът се връщаше и той буквално полудяваше от нерви. Беше сигурен, че травмата щеше да си остане до края на живота му.

Графът погледна часовника си и въздъхна. Мисълта да отиде да си легне го ужасяваше. През нощта се чувстваше най-зле. През нощта идваха призраците. Алдо Силвестри и Луиджи Корсини, жената, която умря пред тях на пода в стаята, всички останали нещастници, които се простиха с живота си. Невиждащите им очи, изцъклени в тъмнината, окървавените пръсти, които се протягаха към него, докато не се събуди, облян в пот и задъхан. После стоеше буден до сутринта, когато

го очакваха още кошмари — телефонни обаждания на покрусените роднини на Алдо и Луиджи, погребения, неприятни пазарлъци с шефове на застрахователни компании и собственици на галерии, които заплашваха с тежки съдебни процеси. Истински катаклизъм.

И в същото време полицейското разследване удряше на камък отново и отново. Пиетро нямаше доверие на никой от следователите, които се занимаваха със случая. Ларио беше глупак, а ако се провалеше, щяха просто да го сменят с друг глупак. Самият той обаче не можеше да не признае, че също няма обяснение за случилото се.

Защо Гоя? Защо? *Защо?* Сантименталната стойност, която графиката имаше лично за него като връзка с жена, която винаги бе искал да е неговата собствена баба, беше неоченима — но в парично изражение картината струваше малко в сравнение с много други, които крадците чисто и просто пренебрегнаха. Да минат покрай шедьоври, които биха ги направили богати до края на живота им и за чието откупуване светът би платил всяка огромна сума, която биха поискали, и да предпочетат обикновена графика, прекарала последното столетие, скрита в забравените лични вещи на покойната художничка — в това Пиетро не виждаше никаква логика, колкото и да си блъскаше главата.

Нещо друго го объркваше още повече. Не за пръв път личните вещи на Габриела Джордани привличаха вниманието на опасни хора. Беше изтощен от опитите да открие връзката.

Очите му пареха от умора, а вратът и раменете го боляха. Стана вдървено от креслото, изгаси лампата в дневната, излезе и затвори вратата.

Кабинетът му беше в другия край на огромната вила. Когато нещата между него и Орнела не вървяха, той често отиваше да спи на канапето там. Тази вечер не се бяха карали, но усещането беше същото.

Когато влезе в кабинета, видя, че индикаторът на телефонния секретар мига — имаше ново съобщение. Беше оставено след полунощ.

Пиетро го пусна. Мъжът говореше италиански с испански акцент. Гласът му беше дълбок и плътен като старо вино.

„Синьор Де Крешенцо, името ми е Хуан Каликсто Сегура. Много е важно да поговорим. Моля, обадете ми се незабавно независимо по

кое време.“ След пауза добави: „Става въпрос за вашата графика на Гоя“.

Пиетро пусна съобщението отново с треперещи пръсти.

Не беше сън.

Сегура. Името му се струваше познато. Богат колекционер на картини и търговец в Саламанка. Де Крешенцо успя да си спомни, макар че никога не бяха се срещали.

Задъхан от нетърпение, Пиетро грабна телефонната слушалка и набра номера. Сегура вдигна на третото позвъняване. Гласът му не звучеше като на току-що събуден човек.

— Де Крешенцо.

— Очаквах да се обадите.

— Моят Гоя... — започна нетърпеливо Пиетро.

— Въглен върху хартия верже. „Покаялият се грешник“.

— Точно така. Какво имате да ми кажете?

— Мисля, че е по-добре да се срещнем — отвърна Сегура. — Трябва да ви покажа нещо.

— Ако знаете нещо... умолявам ви... — Гласът на Пиетро потрепери и секна. Всеки момент можеше да се разплаче.

Сегура замълча за миг, сякаш не му се искаше да каже каквото и да било по телефона.

— Ще ви попитам следното. Как е възможно „Покаялият се грешник“ да е бил откраднат от вашата галерия в Италия?

Пиетро беше стъписан.

— Какво искате да кажете? *Беше* откраднат!

— Тогава може би ще ми обясните как така същата графика си стои невредима в моята колекция от дълги години.

Минаваше два сутринта, когато Бен мина с малката хонда по павираните улици и през Порта Сетимиана — каменен портал от времето на Ренесанса, който водеше към квартал „Траставере“ на западния бряг на Тибър. Преди да изостави мотора на тясна криволичеща уличка, той претърси багажника и откри чифт тъмни очила и шапка с увиснала периферия. Мушна очилата в джоба си. Ботаническата градина на Рим беше съвсем близо. Бен се прехвърли през заключената врата и след миг се озова съвсем сам и необезпокояван в осветен от луната парк. Въздухът ухаеше на цветя. Движеше се в сенките, безшумен и невидим.

Винаги търси височините. Полегат склон го изведе на горист хълм с изглед към града, където сред храстите можеше да си позволи да си почине няколко часа. Седна и остана неподвижно, докато напълно се сля с околността. Гледаше звездите и светлините на града и се питаше какво ли прави Фабио Страда. Замисли се за Дарси Кейн и за всичко, което му се случваше. За Джеф Декър и останалите от екипа във Франция. Сигурно вече бяха видели новините. Джеф щеше да се разтревожи, но нямаше да очаква Бен да му се обади. Първо, телефоните се подслушваха. Второ, не беше в стила на Бен да замесва приятелите си в собствените си проблеми. Джеф беше служил във флота и би постъпил по същия начин. Понякога се налагаше човек да се справя сам.

После мислите му се насочиха към Брук и останаха с нея доста дълго. Никога не му беше липсвала толкова много и никога не му се беше струвало, че е толкова далеч от него.

Когато слънцето изгря, той тръгна отново.

Очевидното място, където трябваше да потърси италианския граф, бе семейният дворец. Но Пиетро де Крешенцо беше казал, че той е твърде голям, за да живее в него. Бен се консултира с телефонния указател, откри четири възможности и набеляза маршрут, който щеше да го отведе в западна посока, после на север, после на североизток,

през целия град. Беше с тъмни очила. Тъмните очила в Англия веднага привличаха вниманието, сякаш единственото им предназначение бе да прикриват мошеници, крадци и бандити. В Рим обаче всички носеха тъмни очила и той беше просто един от многото пътници в препълнените автобуси и трамваи, с които се придвижваше към първата набелязана цел.

Някой беше оставил вестник на седалката в автобуса и Бен го взе. Крещящото заглавие на първа страница я покриваше почти цялата. Още подробности около убийството на Тасони. Британските власти не коментираха предположенията, че укриващият се убиец е бивш командос от техните специални части.

На следващата страница Бен прочете статия за себе си, написана от виден криминален психолог на име Алесандро Рагонези. Според Рагонези тежкото обучение, през което преминават войниците от специалните части и особено от британските десантни части, целяло да ги лиши от всякаква човечност, да препрограмира някога нормални хора в роботизирани машини за убиване, способни да извършат невероятни жестокости, без да задават въпроси, без жал или угризения. Дори години по-късно и най-малката психологическа травма или друг стресиращ фактор можели да отключат програмираното им поведение и да предизвикат психопатични реакции. С многословни научни фрази Рагонези обясняваше как преживяното по време на грабежа в галерията може би бе отключило у бившия агент по черните операции състояние на объркване, което бе довело до касапницата в дома на Урбано Тасони. Кой можеше да знае какъв щеше да бъде следващият удар на побъркания убиец?

Чудесата на модерната невронаука, помисли си Бен. Този човек заслужаваше пура.

Първата резиденция на Де Крешенцо, която Бен посети още преди осем сутринта, беше малка къща, пред която беше паркиран стар фолксваген костенурка и зад чиято телена ограда се зъбеха и ръмжаха две кльоцави немски овчарки. Не можеше и да си помисли, че изисканият граф би живял на такова място. Във втората къща го информираха, че Пиетро де Крешенцо е починал преди година. Две отпаднаха, оставаха още две.

Бен откри третата къща от списъка си малко след девет. Беше блок с олющена фасада от осемнайсети век, който притежаваше някаква елегантност, така че би могло да е жилището на графа. Когато обаче той позвъни, се показа красиво момиче на около двацет и две и каза, че приятелят ѝ е на работа. Приличаше на фотомодел.

Не беше и тук.

Три отпаднаха, оставаше още една.

Наближаваше десет и слънцето започваше да напича, когато Бен слезе от автобуса и мина пеша през квартал, който изглеждаше дори по-богат от този на Тасони. Високи кипариси скриваха къщите откъм улицата. Още когато наближаваше високия дървен портал, две неща му подсказаха, че е попаднал където трябва. Първото беше огромната, просторна бяла къща, която прозираше през зеленината. Беше безупречно стилна и изискана. Точно онова, което можеше да се очаква от ценител на изкуството като Де Крешенцо.

Второто беше колата — волво металик, което излезе с мръсна газ през портала и остави след себе си диря от разхвърлян чакъл. Бен веднага разпозна изпитата фигура зад волана. Графът отиваше някъде и бързаше твърде много, за да забележи Бен, който стоеше на тротоара, огрян от сутрешното слънце.

Бен мина през портала, преди вратите да се затворят, и отиде до къщата. Входната врата не беше заключена. Фоайето беше хладно и бяло, с фрески по стените и изискани бели статуи на голи тела. Той влезе в обширна дневна и видя блондинка с тънка рокля, която седеше на канапе и подпираше главата си с ръце. На малката масичка пред нея имаше скъпа запалка, монтирана в къс от оникс, а до нея — бутилка водка и празна кристална чаша. Нивото на водката в бутилката и състоянието на жената говореха, че предната вечер бе поела сериозно количество.

Бен се приближи на два метра от нея, когато тя най-накрая регистрира присъствието му и примижа. Изглеждаше на четирийсет и пет, но ако пиеше водка редовно, би могла да е поне с осем години помлада. Косата ѝ беше сплескана отдысно, където беше лежала на възглавницата, гримът ѝ беше размазан. Изглежда, не се смущаваше, че презрамката на роклята ѝ се е смъкнала от рамото и виси надолу.

Бен свали очилата си.

— Познавам ли те? — попита тя завалено на италиански.

Очевидно е била твърде заета, за да следи новините по телевизията, помисли си Бен.

— Аз съм приятел на съпруга ти.

— Няма го.

— Знам. Видях го да потегля. Защо толкова бързаше?

Жената направи презрителен жест и презрамката падна още малко.

— Ти как мислиш? — промърмори. — Глупакът се интересува само от едно. От изкуство.

Бен седна до нея. Лъхна го на „Шанел №7“ и на алкохол. Тя го изгледа особено. Очите ѝ все още блестяха от водката.

— Кой каза, че си? Нали не идваш заради онова, което се случи?

— Приятел — отговори Бен. — Името ми е Шанън. Рупърт Шанън. — Той извади пакет „Голоаз“ и го поднесе към нея. — Цигара?

Тя кимна и измъкна една с дългите си червени нокти.

Той ѝ поднесе огънче със запалката от оникс и сам запали.

— Орнела де Крешенцо — представи се тя сред облак дим и му подаде ръка.

Задържа ръката му няколко секунди по-дълго, но това може би се дължеше на притъпените ѝ от махмурлука сетива.

— Пиетро ми е разказвал много за теб — добави Бен. — Имам чувството, че се познаваме отдавна.

Тя едва не прихна.

— Шегуваш се, нали?

— Каза ли къде отива? — попита Бен. — Много е важно да говоря с него.

Орнела направи неразбираем жест.

— Някакъв тип му се обадил късно снощи. Търговец на изкуство или нещо подобно. Забравих му името. Все ми е едно. Тази сутрин се разбърза. Взе си нещата, каза ми, че трябвало да зареже всичко и да замине за Испания, някъде близо до Мадрид. Разбира се, изключено бе да лети. Искаше да вземе колата ми, защото е по-бърза от неговата. Казах му: „Ако докоснеш колата ми, чака те развод“.

Засмя се отнесено.

— Мадрид е далече.

— Значи няма да се налага да го виждам ден-два. Оставил ме е на спокойствие да правя каквото си искам.

— Например да пиеш до смърт.

Тя изсумтя и пак дръпна от цигарата.

— Звучи ми добре.

— Опитите може да ти струват скъпо — отбеляза Бен.

Орнела се намести до него и той усети водката в дъха ѝ.

— Рупърт Шанън... Прекрасно име.

Беше го заел от най-едрия и тъп бивш войник, когото познаваше, племенник на бригаден генерал, който по чудо се беше задържал цели три години при десантчиците, а по-късно някак си беше станал симпатичен на Брук.

— Много мило, че го казваш, Орнела.

Тя повдигна едната си вежда и се премести по-близо.

— Няма ли да останеш малко при мен, Рупърт? — измърка тя.

— Мисля, че имаш нужда от кафе — усмихна се Бен.

В просторната кухня той намери модерна машина за еспресо, която сякаш никога не бе използвана. Бен я включи и направи две силни кафета, сложи ги на поднос и ги занесе в стаята, където графиня Орнела де Крешенцо се излежаваше на канапето, все още измъчвана от махмурлука. Бен ѝ се извини, че трябва да използва тоалетната, и бързо изтича на горния етаж.

Къщата беше огромна, така че се наложи да отвори доста врати, преди да открие помещението, което приличаше на кабинет. По стените висяха картини. На старинното бюро имаше рамкирана снимка на графа и графинята на по-млади години в планина — може би в Швейцария. Той имаше повече коса и не изглеждаше така изпит. А тя очевидно все още не беше открила водката. Щастливи времена.

До снимката видя каквото очакваше — телефон, моливи и химикалки, бележник с разчертани на редове страници, брошура за изложба, куп сметки за плащане и писма. Бен погледна бегло най-горното, колкото да види, че е от директор на холандска галерия, заела за изложбата на Де Крешенцо картина на един от големите майстори. Думите „унищожена“, „трагедия“ и „сериозни последствия“ ясно се открояваха в текста.

Бен взе бележника. Най-горният лист беше откъснат набързо и тънка ивица от хартията бе останала на телената спирала. Той вдигна бележника към светлината. Написаното с химикалка на най-горната страница беше оставило леки вдлъбнатини по долната. Бен грабна

молив от бурканчето и внимателно зацрихова мястото. Вдлъбнатините оставиха бяла следа — някой беше надраскал нещо набързо, докато е говорил по телефона. След миг разчете името *Хуан Каликсто Сегура*. Отдолу имаше адрес в Саламанка, Испания.

Бен включи лаптопа на Де Крешенцо и потърси името в „Гугъл“. Самият Сегура нямаше страница в интернет, но фигурираше в списъка на големите търговци на картини в Европа. Изглежда, беше специалист по испанска живопис от различни периоди: Ел Греко, Веласкес, Сурбаран, Пикасо. Бен продължи да чете списъка и стигна до името на художник от осемнайсети и деветнайсети век на име Франсиско Хосе де Гоя и Лусиентес.

— Ето че стигнахме донякъде — промърмори Бен.

Спомни си, че Де Крешенцо му беше казал, че не обича да лети. До Саламанка имаше доста път през три страни, което правеше още по-странен факта, че графът беше зарязал всичко и беше тръгнал натам така внезапно. Каквото и да му беше казал онзи по телефона, вероятно е било важно. Бен преписа адреса по-ясно на нов лист, откъсна го и го сгъна в джоба си, а листа на Де Крешенцо изгори в камината. После изтри търсенето в интернет от компютъра и отново слезе долу.

Орнела беше допила кафето си и половината от неговото и беше станала. Беше доста нестабилна на високите си токчета. Беше почистила размазания грим. Когато Бен влезе в стаята, тя застана пред него с усмивка и го улови за ръката.

— Ще останеш ли за обяд, Рупърт? Толкова съм самотна тук, в голямата къща...

— Ще стане време за обяд едва след два часа.

Орнела де Крешенцо се намуси невинно.

— Прав си. Как тогава да прекараме времето?

Докато графа го няма, допълни мислено Бен.

— Наистина ми беше много приятно да се запознаем, графиньо. С удоволствие бих останал повече, но имам ангажимент.

Лицето ѝ посърна.

— Жалко. Беше толкова мил с мен. Сигурно мога да ти се отблагодаря по някакъв начин.

— Някой друг път — усмихна се Бен, а очите на Орнела заискриха като шампанско.

Чукна го закачливо по гърдите.

— Ти си *лошо* момче!

— Не знаеш колко си права.

Докато отиваше към входната врата, Бен видя връзка ключове за кола в декоративна сребърна чиния на малка масичка във фойето. Висяха на малък кожен ключодържател с известната емблема — тризъбец. Интересно.

Ако докоснеш колата ми, чака те развод.

Може би Орнела все пак можеше да направи нещо за него. И бездруго тя не беше в състояние да шофира. Бен грабна ключовете и излезе навън в горещината да потърси колата.

Намери обвития в бръшлян гараж с три врати зад къщата. С дистанционното на ключодържателя той отвори средната врата и когато видя какво има зад нея, подсвирна с възхищение.

Бивш командос от специалните части бяга с мазератито на графиня.

Силвана Лученци щеше да бъде във възторг.

Когато седна зад волана на великолепното гран туризмо, той вече набелязваше мислено маршрута си. От Рим до Генуа, после Ница и Марсилия, през Андора, после на запад през Испания до Саламанка. Дванайсет, може би тринайсет часа шофиране. Когато обаче запали двигателя — 4,7-литров V8 — и ревът му изпълни гаража, той реши, че може да стигне и по-бързо.

Беше 10:34 ч.

Бен си сложи отново тъмните очила и настъпи газта.

Вила Флор, Португалия

Самолетът на Брук кацна точно навреме и когато таксито ѝ стигна до края на пътя, който бе най-близо до къщата ѝ, беше 11:45 ч. Тя извади чантата си от багажника, плати на шофьора и изчака, докато колата обърна и изчезна сред облак прах.

Чувстваше се странно свободна. Беше горещо и сухо, цвъртяха цикади. Тя тръгна по виещия се каменист път между дърветата, през малка долина с много пеперуди и после по полегат склон, който стигаше до тревистата поляна, където беше къщата ѝ. По пътя чу бръмчене на мотор и видя Фатима Азеведо да минава с мотопеда си през нивите. Кучето ѝ тичаше след нея. Брук ѝ махна. Фатима и Луиш бяха най-близките ѝ съседи. Малката ѝ ферма за органични продукти на около километър нагоре по пътя произвеждаше плодове, билки и малко вино, което оставаше предимно за тях и приятелите им. Когато Брук беше там, тези сърдечни хора понякога ѝ носеха по бутилка вино и кошница пресни яйца.

Малко преди къщата ѝ каменистият път преминаваше в тясна пътека, покрита със ситен чакъл. Старата каменна къщичка беше уютно сгушена сред диви цветя и храсти. След дома на Бен във Франция Брук най-много обичаше да идва тук. Беше невероятно спокойно, без никакъв шум, никакъв рев на самолети като в Ричмънд на всеки деветдесет секунди. Освен порасналите храсти всичко изглеждаше точно както го бе оставила миналия път, когато бяха тук с Бен, спомни си тя с усмивка. Беше в края на юни, малко след като дългото им приятелство беше прераснало в пълноценна връзка, за което тя бе мечтала повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Бяха прекарвали тук четири прекрасни дни. Хранеха се на малката тераса всеки ден и правеха дълги разходки в горичките наоколо. Нямаха никакви тревоги и притеснения и се наслаждаваха на любовта си. Бен изглеждаше толкова щастлив — по-щастлив, отколкото тя го бе виждала някога.

Искаше ѝ се той да е тук с нея. Питаше се какво ли прави сега, дали е получил съобщението ѝ. Нямахше търпение да го види отново. Поведението на Маршъл, което я бе принудило да бяга и да се крие, сега я ядосваше още повече. Надяваше се, че през няколкото дни, докато тя бе в Португалия, той щеше да се осъзнае и да се вразуми.

Глупости!

Не биваше обаче да допуска проблемите да развалят настроението ѝ тук. Покрай пътеката към пътната врата имаше стара стена от суха зидария. Брук бръкна в пролука между затоплените камъни и извади ключа. Отвори вратата и изпита облекчение, когато влезе в хладния приятно ухаещ коридор.

Рим

Трупове на Урбано Тасони и на двамата му охранители отдавна бяха пренесени в моргата, но вилата все още гъмжеше от полицаи и криминалисти. Колата на Дарси и Буитони спря на улицата отпред и двамата минаха между колите, скупчени пред къщата.

Дарси се чувстваше уморена и лепкава от горещината, когато влезе във фойето на долния етаж. Няколкото часа откраднат сън, хладният душ и чистите дрехи не ѝ бяха помогнали кой знае колко да преодолее парещото разочарование от предната нощ, когато бе допуснала обектът да ѝ се изплъзне. А и цялата сутрин премина в безплодни опити да получи записите от охранителните камери от резиденцията на Тасони, направени малко преди убийството, с които разполагаше италианската полиция. Сега обаче, след като бе наредила на Буитони да позвъни на десетки хора, които или не вдигаха телефоните си, или просто ги препращаха от едно бюро на друго, в съседния отдел, към поредния идиот, който не знаеше коя дата е, изглеждаше, че местонахождението на ключовите улики, свързани с тайнственото изчезване на заподозрения в убийство Бен Хоуп, оставаха пълна мистерия. Дарси Кейн беснееше до точката на кипене, когато ѝ създаваха пречки от този род.

— Не знам защо поиска да дойдеш тук — каза ѝ Буитони през рамо. — Вече направиха оглед на мястото.

— Поради същата причина, поради която исках да видя проклетите записи! — отвърна тя, без да го погледне. — За да открива подробности, които другите обикновено пропускат.

— Какъв късмет имаме, че си сред нас — промърмори Буитони. Беше вкиснат цяла сутрин. Дарси го стрелна с поглед, но замълча и се зае да огледа местопрестъплението.

Три очертания на пода и стълбите показваха къде са били трупове. Като прецени разстоянието и ъгъла, Дарси определи къде горе-долу е стоял убиецът, когато е стрелял. Куршумът, прострелял

единия бодигард, беше счупил огледалото на далечната стена и беше издълбал в стената дупка с размер на ананас. Подобен ефект имаше и един от изстрелите, повалили самия Тасони. Куршумът беше излетял под ъгъл, нагоре към стълбата, беше изпълнил предназначението си, след което се беше забил в стената на около метър зад мястото, където е била главата на жертвата.

Дарси прекрачи полицейската лента и се изкачи по стъпалата. Огледа дупката от куршума и видя, че е пробил стената. Намери вратата на стаята и влезе. Беше ярко осветена стая, с блестяща дървена ламперия и скъпи имитации на старинни мебели. След като беше изразходвал може би две трети от енергията си, за да пръсне мозъка на Тасони, куршумът беше влязъл в тази стая и бе заседнал в стенен часовник на отсрещната стена. Експертите вече бяха минали и бяха извадили куршума, за да го изследват. Едва ли беше останало много от него освен сплескано, изкривено парче олово, в чиято основа има следи от нарезите на цевта, която го е изстреляла.

Дарси мина по дебелия килим и разгледа часовника. Позлатените му стрелки бяха спрели точно на шест без три минути. На външен вид часовникът изглеждаше, че е от осемнайсети век, но през пропуканата махагонова кутия се виждаше съвсем модерен кварцов механизъм от онези, които изостават с по секунда на всеки милион години. Това означаваше, че на показанията му можеше да се вярва. Тасони се бе срещнал със Създателя си точно в шест часа без три минути.

Дарси бе по-силно впечатлена от факта, че куршумът бе стигнал чак до тук. Човек като Бен Хоуп не би използвал такъв тип оръжие. Инстинктивната ѝ представа за него говореше друго. Голямото, шумно, пробиващо всичко ръчно оръдие магнум .357 по-скоро би могло да се види в ръцете на нагъл главорез като Томас Гремаж. Оръжие за лоши момчета, както си го представят негодниците, които имитират слабите телевизионни екшъни, държат пистолета косо и крещят: „Върви на майната си, задник“, преди да надупчат жертвата с безброй излишни изстрели. Човек, преминал през мелницата на специалните части, не би възприел такъв стил. Тези мъже бяха научили сериозни уроци — от учебното стрелбище до джунглите на Борнео и бойните полета на Ирак и Афганистан — и едва ли можеха да ги забравят лесно. Дарси беше готова да се обзаложи, че Бен Хоуп инстинктивно би избрал, както миеше зъбите си или връзваше обувките си, заглушен 9-

милметров автоматичен инфразвуков пистолет. Дискретно и елегантно. Без излишен шум, без риска да се изправи срещу трима само с шест патрона в барабана.

И все пак, мислеше си тя, и най-опитният може да излезе от релси. От друга страна обаче, онзи, който ѝ се изплъзна предната нощ, нямаше вид на безумец.

Телефонът в джоба ѝ иззвъня. Носеше два — служебен и личен, който използваше рядко. Сега звънеше личният ѝ телефон. Зачуди се кой ли може да ѝ се обажда.

— Дарси Кейн.

Мълчание.

— Кой е?

Мълчание. Чуваше се само тежко дишане.

— Тогава върви по дяволите! — извика тя и прекъсна връзката.

Провери от кой номер е обаждането. Беше скрит. Все още се мръщеше, когато се появи Буитони.

— Видях достатъчно — каза му тя. — Заведи ме в управлението.

След час седяха в кабинета на Роберто Ларио в управлението на карабинерите. Не ѝ беше до обяд. Кафето от кафенето в сградата беше много силно и ѝ се отрази добре.

Както можеше да се очаква, записите от камерите в дома на Тасони все още не се бяха появили. Нито пък имаше следа от Бен Хоуп. Сякаш се беше изпарил.

Дарси сериозно мислеше да запрати чашата с кафето към стената, когато в стаята влезе Ларио — объркан и изнервен. Хвърли на бюрото пред нея някаква папка.

— Рано тази сутрин агенти на Интерпол са посетили фирмата на Бен Хоуп в Нормандия — обяви той. — Тук са показанията на колегата му Джеф Декър.

Докато Ларио се стовари върху стола, разтрие очи и оправи вратовръзката си, Дарси се бе запознала с показанията. Естествено, пълно отричане на всякаква възможност Хоуп да е замесен. Тя се завъртя със стола си назад, грабна лаптоп с безжична връзка и написа служебния адрес на Бен Хоуп. Разгледа сайта, докато откри името Джеф Декър, чукна върху него и се вгледа в снимката на тъмнокосия мъж, която се появи на монитора. Военното досие на Декър беше защитано за листа с показанията му, който ѝ даде Ларио. Беше две

години по-млад от Хоуп. Кралските военноморски сили, после специалните части към флота. След това известно време работа като частен консултант и сега работеше с Хоуп във Франция.

Дарси обърна въртящия се стол към Ларио.

— Говорил си с Бен Хоуп преди убийството на Тасони — отбеляза тя.

— Тук, в този кабинет — кимна Ларио.

— Що за човек е той? Как ти се вижда?

Ларио сви рамене.

— Нормален. Спокоен. Интелигентен. Способен.

— Били сте тук лице в лице и не си забелязал нищо необикновено?

Ларио разпери ръце.

— Какво мога да кажа? Седеше ето тук. Беше разумен. Съвършено нормален предвид преживяното малко преди това. Каза ми, че е тук по работа...

— Попита ли го по каква работа? — прекъсна го Дарси.

— Не ми се стори съществено. Във всеки случай следващия следобед трябваше да лети за Лондон.

— И ти му повярва?

— А защо не?

— Провери ли?

— Нямаше причина да го правя. Тогава той не беше заподозрян. Медиите го наричаха герой. Нямах причина да подозирам, че той представлява заплаха за Тасони или за някой друг.

Дарси вдигна ръка и го прекъсна.

— Значи просто го пусна да излезе от тук и толкова? Доста безотговорно от твоя страна, не мислиш ли?

Лицето на Ларио се зачерви, очите му изпъкнаха.

— На колко години си? — попита той и гласът му прозвуча твърдо и предизвикателно.

— Ако изобщо ти влиза в работата, на трийсет и пет.

— Аз съм полицай, откакто ти си била малко момиченце. Няма да търпя някаква си госпожичка да се държи така с мен!

Дарси му се усмихна хладно.

— Да кажем, че изпитвам дълбоко уважение към големия ти опит и интуиция. Тогава... Обясни ми, Роберто. Защо Бен Хоуп е убил

Тасони?

Ларио не каза нищо.

— Може би смяташ, че не го е направил той?

Ларио отново не каза нищо, после се изправи и тръгна към вратата.

— Засега нямам какво повече да добавя, синьорина — каза той рязко.

— Тоест *командир* — натърти тя, но той вече беше излязъл и само затръшна вратата. — Глупак! — промърмори тя под нос и отново се обърна към компютъра, за да намери телефонния номер на „Льо Вал“.

После взе телефона и го набра.

— Джеф Декър, ако обичате.

— На телефона — каза гласът от другата страна.

Звучеше приятно, но беше напрегнат. Когато му се представи, приятните нотки изчезнаха, а напрежението се превърна в неприязън.

— Изчезни! Разкарай се!

Дарси си пое дъх. Постара се гласът ѝ да е мек и равен.

— Не затваряйте, мистър Декър.

— Нямам какво повече да кажа от онова, което казах на гаднярите, които се изгърсиха тук рано сутринта — заяви Декър. — Ако искаш да знаеш какво съм им казал, прочети показанията ми.

— Пред мен са в момента — отвърна тя.

— Тогава знаеш съвсем точно какво си мисля. Гоните не онзи, когото трябва.

— Ако е невинен, няма защо да се страхува от нас. Трябва да се предаде. Трябва да говори с мен.

Декър се засмя мрачно.

— Губиш си времето и го знаеш. Всички вие. Нямаме представа с какво си имате работа.

— Напротив.

— А междуременно извършителят някъде се превива от смях.

— Обаждал ли ви се е Бен?

— Защо мислиш, че ще ти кажа?

— Защото искате да помогнете на приятеля си — отвърна спокойно Дарси. — Не може вечно да се крие. Знаем колко е умен, но не е Супермен. Ще се появи. Винаги става така, но когато се случи, някой

откачен новак, току-що излязъл от академията, най-вероятно ще му пусне куршум в гърба. Според мен най-доброто, което можете да направите за Бен, е да ми помогнете да си свърша работата.

Джеф Декър се замисли, а когато отново заговори, враждебността в тона му като че ли беше понамаляла.

— Бен се е обаждал тук.

Дарси наостри уши. Това го нямаше в показанията на Декър.

— Кога?

— Вчера следобед. Оставил е съобщение на телефонния секретар в офиса, но го прослушах едва преди два часа, след като полицаите си тръгнаха. Тук имаше буря. Телефонните линии понякога прекъсват.

Дарси грабна лист и химикалка.

— Какво гласеше съобщението?

— Не се вълнувай прекалено — каза Декър. — Просто звънна, за да знаем какво става с него. Каза, че бил на летището в Рим и че скоро ще излети за Лондон и ще се върне след няколко дни.

— По кое време е било това?

— Около четири.

— И не е казал нищо друго?

— Само, че полетът му имал закъснение. Казах ти да не се вълнуваш прекалено.

Дарси помръкна.

— И нямате представа къде е той сега?

— Не. Нямам. И да имах, нямаше да ти кажа.

— Защо е заминал за Лондон?

— Това е лично.

— Нищо не е лично, когато се провежда разследване за убийство, мистър Декър.

— Защото там живее приятелката му — добави Декър след секунда.

— Име и адрес?

Декър въздъхна раздражено и й каза каквото искаше. Дарси записа.

— Брук Марсел. Французойка ли е?

— Наполовина, по баща. Не си мисли, че тя ще ти каже нещо по-различно.

— Защо Бен беше дошъл в Италия?

— Май спомена, че искал да види сметката на някакъв тип,
Тас...

— Мистър Декър, моля ви.

— За да предложи работа на някого.

— Работа?

— Тук, в „Льо Вал“. Предполагам, знаеш с какво се занимаваме.

— А аз предполагам, че можете да ми кажете на кого е искал да
предложи работа Бен Хоуп.

— Да, мога — отговори Декър. — Макар че това няма да ви е от
никаква полза. И ако си мислиш да му звъниш по телефона, нека те
предупредя, че той не е мекушав и учтив като мен.

— Благодаря за предупреждението. Все пак ще ви бъда
благодарна за името и адреса — настоя Дарси търпеливо.

Джеф Декър ѝ ги каза.

Тя го накара да повтори, после записа всичко в бележника си под
информацията за Брук Марсел.

Благодари на Декър, затвори телефона и дълго време остана
загледана в името на човека, което току-що беше записала.

Ричмънд, Лондон

Маршъл изгаси мъркащия двигател на бентлито си, пое си дълбоко въздух, слезе и тръгна към познатата викторианска тухлена къща, която му се присъвваше непрекъснато. Не можеше да мисли за нищо освен за Брук. Не можеше да седи спокойно, не можеше да гледа телевизия, дори не можеше да чете вестник. Страната можеше да влезе във война, можеше да хванат министър-председателя с момче на повикване — нямаше да забележи, беше му все едно.

Маршъл спря пред вратата на Брук, прокашля се и почука силно два пъти. Под костюма на „Версаче“ сърцето му се разтуптя. Премигна изненадано, защото отвори млад азиатец.

— Здравсти — промърмори Маршъл.

— Здравей. Ти си Маршъл, нали?

— Какво?

— Познаваме се. Срецнахме се на партито на Брук преди няколко месеца, помниш ли? Ти си съпругът на Фийби.

— А ти си Амал. Сега си спомням.

Амал се усмихна, но изглеждаше малко нервен.

— Слушай, ако търсиш Брук, не е тук.

— Ооо — измънка Маршъл и се вгледа в него.

— Замина за няколко дни. Поливам ѝ цветята. — Вдигна лейката, за да покаже.

Аха, каза си Маршъл. Младежът определено се държеше, сякаш криеше нещо. Зачуди се защо ли.

— За Франция ли замина пак?

— Не — отговори Амал. — Искам да кажа, обърках се... да, за Франция.

Всеки ден в офиса Маршъл се сблъскваше с доста по-големи лъжци от Амал и годините практика го бяха научили да ги хваща безпогрешно. Беше известен — и се страхуваха от него — заради ума му, който складираше информация като банков трезор и беше способен

да извади и най-малката подробност, която би могла да му свърши някаква работа, дори години по-късно.

Усмихна се сърдечно.

— Жалко, че Брук не е тук. Както и да е. Ей, ти по какво работиш напоследък? Нали спомена, че пишеш пиеса?

Амал го изгледа изненадано за миг, после изведнъж омекна.

— Да, така е.

Суета. Най-лесният за експлоатиране порок под слънцето.

— Всъщност онзи ден си мислех точно за теб — продължи Маршъл.

— Така ли?

— Абсолютно. Един от клиентите ми се кани да купи голям театър. Този мъж не си знае парите. Сега не мога да говоря много за това, защото още не е сключил сделката, но си мисля, че ще му се наложи да търси талантиви драматурзи. Ще прави страхотни продукции с висок бюджет. Мисля си, че твоите пиеси могат да му допаднат. Ако искаш, мога да му спомена за теб. Не е за изпускане като възможност.

— Страхотно! Благодаря, Маршъл!

Маршъл пусна най-щедрата си усмивка. След като събеседникът омекне, идва време да наложиш предимството си.

— Слушай, тук съм, защото Брук трябваше да ми даде една книга. Минах наблизко и си помислих да се отбия да я взема. Знам къде е. На библиотеката до бюрото ѝ. Пусни ме да я взема, какво ще кажеш?

Амал вече се усмихваше широко, забравил всяка предпазливост.

— Разбира се. Няма проблем.

След секунди Маршъл се устреми към кабинета на Брук, а Амал продължи да полива цветята, без да му пречи. Маршъл беше експерт в тези неща и знаеше точно къде да потърси онова, което го интересуваше. Един бърз поглед към бюрото не му подсказа къде може да е заминала, така че включи компютъра.

— Франция, друг път — промърмори той, когато огледа имейлите ѝ и намери потвърдението за полета.

Беше в Португалия. И той знаеше точно къде в Португалия. Спомни си кошмарната седмица през миналия май, която той и Фийби прекараха в порутената селска къща на Брук. Най-лошата ваканция в живота му. Нямаше басейн, нямаше нищо, дори и сигнал за мобилен

телефон, за да се свързва със света. На Фийби ѝ беше харесало, а той се чудеше как да си тръгне по-рано. Поради някаква причина Брук смяташе, че онова място е рай. Не се съмняваше, че е отишла там.

Маршъл бързо изключи компютъра, грабна някаква книга от библиотеката, за да не се усъмни Амал, и излезе.

Рим

— Къде отиваме? — попита Буитони, когато Дарси го поведе към служебния паркинг. Стискаше ключовете на една от необозначените полицейски коли, „Алфа Ромео GT“.

— На летището — отговори тя и погледна часовника си. Беше 2:37 ч. следобед.

Буитони я изгледа учудено.

— Защото Бен Хоуп се е обадил от там на съдружника си някъде около час преди стрелбата срещу Тасони — обясни тя. — Въпросът е какво е правил там.

Буитони се замисли.

— Може би е трябвало да се срещне с някого? Може би оръжието е било скрито в сейф за багаж там?

— Хоуп се е обадил от чакалнята за заминаващи пътници. Чакал е да се качи на самолет.

— Сигурна ли си?

— Проверих. Полетът е в шестнайсет часа и три минути, за „Хийтроу“. Излитането е било забавено с близо час. Хоуп е в списъка на пътниците. Бизнес класа. Искаш ли да знаеш номера на мястото му?

Буитони доби озадачен вид.

— Искал е да лети за Лондон?

— Така изглежда.

— Но не се е качил на самолета.

— Явно не.

— А защо? — попита Буитони. — Дали просто не е искал да ни заблуди?

— Мислиш, че е толкова глупав? Никой не може да влезе и излезе от летище, без да го заснемат на десетки камери. Затова искам да отида там. Записите от камерите могат да ни насочат към някаква следа. — Дарси му подхвърли ключовете от колата и Буитони ги улови във въздуха. — Ти карай — каза му тя.

След мъчително пътуване през хаотичния трафик на Рим изминаха и трийсетте километра право шосе до „Фиумичино“. В зоната за сигурност на летището двама намръщени униформени ги заведоха в контролната зала, където на редици монитори следяха кадри от стотиците камери из комплекса. Всички се записваха на твърди дискове, свързани с още монитори, на които можеше да се преглеждат старите записи, без да се пречи на новите. Дарси и Буитони поискаха да им дадат записите от предишния следобед, когато Бен Хоуп би трябвало да е бил на летището.

Не ставаше бързо. Докато техниците открият и донесат материала, Дарси беше изминала километри, крачейки напред-назад в коридора пред залата. После с Буитони седнаха на пластмасови столове, за да гледат записите.

Да различиш Бен Хоуп сред хиляди дребни фигурки, които идваха и си отиваха и се движеха комично със забързани движения, беше доста трудно. След цяла вечност взиране в екраните и пиене на кока-кола очите на Дарси се зачервиха. И тогава най-накрая тя откри каквото търсеше. Русата коса, коженото яке, лекотата на движенията. Носеше зелена брезентова чанта, пропътувала много километри.

— Ето те! — възкликна тя и се усмихна.

— Видя ли го?

Тя посочи.

— Тук.

Двамата с Буитони видяха как Бен отива спокойно до далечния край на залата и сяда безмълвно. Седеше съвършено неподвижно. Само войниците от специалните части можеха да седят неподвижно толкова дълго време. В морето от бързодвижещи се хора само един не помръдваше. Незабелязан от тълпите, които идваха и си отиваха — но виждащ всичко, което се случваше наоколо.

После в един момент като че ли нещо привлече вниманието му и положението на тялото му се промени.

— Какво гледа? — попита Буитони.

— Ето там — отговори Дарси и посочи витрината на магазин, на който се виждаха телевизионни екрани. — Можем ли да получим по-голямо изображение?

Буитони предаде думите ѝ на техника. Изображението на екрана се увеличи, после постепенно фокусът се възстанови.

— Знам какво е — отбеляза Буитони. — Репортажът за ареста на Тито Палацо — човека, който нападна Тасони.

— Продължавай да гледаш.

Екраните показваха 16:51 ч., когато Хоуп изведнъж стана от мястото си и тръгна към изхода на залата заедно с другите пътници.

— Обявяват полета му в пет без девет минути — обади се Дарси.

— Като че ли наистина се готви да се качи на самолета — отбеляза озадачено Буитони.

Проследиха движението му на друг екран. Нещо обаче не беше наред. Както техният човек приближаваше изхода към самолета, той изведнъж забави крачка. Беше навел глава и се движеше странно. После спря и хората започнаха да се блъскат в него.

— Какво, по дяволите, е решил? — попита Дарси.

Буитони поклати глава, загледан във фигурата на екрана, която се обърна и тръгна в обратна посока.

— Мисля, че това е моментът. Нещо прещраква в главата му.

Дарси го погледна.

— Може би.

— Така е. Видял е Тасони по телевизията и е решил да не се качи на самолета. Тръгнал е към дома му. Всичко се връзва.

— Току-що е минал през проверката за сигурност на летището. Къде е оръжието му?

— Скрито е някъде другаде. Може да го е взел пътъом.

— Чакай малко... Значи скрил е оръжие, преди нещо да му прещрака?

— Има ли значение? Знаем, че е той.

Дарси присви устни и продължи да следи движението на беглеца през летището. Сега несигурността в движенията му беше изчезнала и той крачеше съвсем целеустремено.

— Ето — каза Буитони, когато Хоуп отвори един сейф за багаж. — Както си мислех. Всичко това е само номер. Отишъл е там, за да вземе оръжието. В сейфа е.

Дарси гледаше съсредоточено.

— Грешис, Паоло. Не взема нищо от сейфа. Само оставя багажа си.

Когато Бен се качи на едно такси и потегли, часовникът на екрана показваше 17:17 ч.

— Ето, тръгва — каза Буитони уверено. — Право към къщата на Тасони.

Дарси не отговори. Изправи се.

— Да се повозим — предложи тя.

Отидоха при колата си на паркинга и Буитони се насочи към шофьорското място, но Дарси грабна ключа от ръката му и скочи зад волана. След няколко часа на слънце в колата беше горещо като в пещ. Дарси погледна часовника си. Беше 4:42 ч. следобед. Включи двигателя и свали стъклото си.

— Ти си навигаторът.

— Къде отиваме?

— Къщата на Тасони — отговори тя.

Когато потегли и излетя от паркинга, Буитони се залепи за седалката. Тя пусна сирената и сигнализацията, за да си проправя път през трафика. Стрелката на скоростомера скоро наближи сто и седемдесет.

— Ще ми кажеш ли защо е всичко това? — попита Буитони.

— Да кажем, че е експеримент — отвърна Дарси и профуча покрай някакво беемве.

Когато влезе в града, тя почти не намали скоростта. Пребледнелият Буитони седеше вдървено и отчаяно стискаше дръжката на вратата си.

— Трима седят в бара — проговори той накрая. — Единият разказва виц за карабинерите. Вторият умира от смях, а третият не реагира. Първият го пита: „Какво има?“. Онзи казва: „Аз съм от карабинерите“. Първият го успокоява: „А... не се тревожи. Ще ти обясня вица по-късно“.

Дарси се засмя и профуча през кръстовище, без да намалява скоростта под деветдесет километра в час сред вой от клаксони. Мушна се между две коли в пролука, два сантиметра по-широка от колата, мина на по-ниска предавка и настъпи педала до пода.

— Значи можеш да оцениш хумора — каза Буитони.

— Смея се на теб, Паоло. Бял си като платно. Буквално зъбите ти тракат. Мислех си, че италианците обичат високите скорости.

— Обичат и да пристигат невредими — поклати глава той. — Защо не ми дадеш да карам аз?

— И наричаш себе си „горещ мъж“?

Буитони промърмори нещо на италиански и Дарси се засмя.

— Само ми казвай накъде да карам, става ли?

Когато най-накрая колата спря пред къщата на Тасони, Буитони беше плувнал в пот. Дарси изключи двигателя и погледна часовника си. Показваше 5:56 ч. следобед. Тя въздъхна шумно.

— Какво?

— Мислиш ли, че е могъл да дойде до тук по-бързо?

Той я изгледа.

— Сега ти ли разказваш вицове?

— Може би курсовете по скоростно шофиране, през които минах, са били напразни. Може би онзи шофьор на такси, който е докарал Бен Хоуп от летището до тук, е бил напълно побъркан. Или Бен Хоуп е открил тайната на телепортирането. Знам, че е разполагал само с времето между пет и осемнайсет и пет и петдесет и седем, за да стигне до тук и да застреля Тасони. На мен ми трябваша четирийсет и пет минути и двайсет и две секунди, за да измина същото разстояние.

— Може би шофьорът е знаел по-кратък маршрут?

— Нали ми каза, че познаваш града?

— Познавам го — кимна Буитони. — Значи може би сме сгрешили с часа на смъртта. Часовникът на Тасони може да не е бил верен.

— Тези часовници не грешат, Паоло. Иначе НАСА нямаше да ги използва.

— Излиза, че Хоуп не е бил сам.

— Да, но изглежда, има запис как самият той излиза от тук.

— Който не сме видели — отбеляза той.

— Който не сме видели — повтори Дарси.

Буитони се канеше да отговори, но се отказа и се отпусна на седалката.

— Нищо не разбирам.

— И аз. Но не казвай на никого за това, Паоло. Това е заповед.

В този момент телефонът в джоба ѝ зазвъня. Отново личният.

— Ще изпуша една цигара — каза Буитони и излезе от колата.

Дарси натисна бутона. Отново дишане.

— Откъде взе този номер? — попита тя ядосано.

Тишина. Чуваше само бързото нервно свистене на нечий дробове.

— Добре. Продължавай да играеш игричките си, обаче чуй: ако ми позвъниш пак, ще намеря начин да те открия и ще те сригам толкова здраво, че топките ти ще изскочат през носа! Бъди сигурен. Разбра ли ме?

Канеше се да прекъсне линията, когато онзи проговори:

— Недей... не затваряй. Моля те. Изслушай ме.

Младежки глас. Мъж на не повече от трийсет. Явно образован. Това не беше обикновен телефонен перверзник. Леко заваленият му говор й подсказа, че са му били нужни поне две питиета, за да събере кураж да й се обади, но въпреки това не беше в състояние да прикрие нервността си.

— Има нещо, което трябва да знаеш — каза той и млъкна. — Слушаш ли ме?

Дарси видя Буитони, който пушеше нервно и крачеше пред портала на Тасони. На улицата отпред все още бяха паркирани няколко полицейски коли.

— Слушам — каза тя на тайнствения си събеседник. — Но това няма да продължи дълго.

— Казвам се Борг.

— Борг — повтори тя подозрително.

Чу го как преглъща.

— Слушай... За бога, не знам откъде да започна... Операция „Йерихон“ не е онова, което си мислиш.

Дарси се намръщи. Операция „Йерихон“. Ако този тип знаеше за нея, значи съвсем определено не беше перверзник.

В ума й звъннаха тревожни звънчета. Трябваше да се дръпне. Веднага. Да докладва на Апълуд. Да направи каквото трябва, преди да отвори гнездото на осите и те да я нажилят до смърт.

Но това беше по-силно от нея. Искаше да знае повече.

— Не обичам анонимните гадости. Трябва да ми кажеш кой си наистина или ще затворя.

Последва дълга, напрегната пауза. Дарси долови колебанието му. Мислеше. Претегляше плюсовете и минусите. Знаеше, че трябва да спечели доверието й, но от колебанието му лъхаше страх. За него беше далеч по-опасно, отколкото за нея.

Или може би не? Така или иначе, трябваше да разбере.

— Добре. Засега нека си остане Борг — добави тя тихо и успокояващо. — Кажи ми каквото знаеш.

Онзи въздъхна.

— По-добре да се срещнем.

— Добре. Къде?

— Трябва да дойдеш сама.

— Добре, Борг. Кажи ми къде и кога. Ще дойда. Сама. Обещавам.

Още колебание. Буитони продължаваше да крачи напред-назад и да дърпа цигарата, както умиращ смуче кислород.

— Добре, слушай — каза Борг. Гласът му заглъхна, като че ли закри устата си с длан, за да не го чуват. — По дяволите! Някой идва...

Чу се някакъв шум, после линията замря. Дарси вперил очи в апарата.

Отвън Буитони хвърли фасата и радиостанцията му изпращя. Дарси видя как очите му се разширяват. Изтича до колата и тя свали стъклото.

— Какво има, Паоло?

— Помниш ли Де Крешенцо, собственика на галерията? Жена му се е обадила в полицията и е казала, че тази сутрин я е посетил някакъв господин.

— Какво? Не ми казвай, че е бил Хоуп!

Буитони кимна.

— И й е направил кафе, както изглежда.

Дарси се стъписа от дързостта на този човек.

— Трябва да отидем при нея веднага. Ти карай.

Премести се на другата седалка, а Буитони облекчено седна зад волана.

— Кой се обади? — попита той, когато запали мотора.

— Беше грешка — отвърна Дарси.

Трябваша им още четирийсет и пет минути, докато си пробият път през града до къщата на Де Крешенцо. Графинята не бързаше да им отвори, а когато го направи, Дарси усети миризма на алкохол и вдигна многозначително вежди. Буитони сви рамене и й даде знак да го остави да говори.

С несигурни крачки Орнела де Крешенцо ги заведе в обширна дневна и ги покани да седнат на големи кресла. Буитони я накара да разкаже какво се бе случило сутринта.

— Каза ми, че името му било Рупърт — започна тя. — Чак покъсно, когато го видях по телевизията... — Прехапа устни. — Толкова се изплаших! Като си помисля, че съм била насаме с този жесток убиец! Това е домът ми! Ами ако беше решил да убие и мен?

— Бил е тук към десет, десет и половина, нали? Защо ни се обадохте чак следобед?

— Почивах си — оправда се тя.

Дарси погледна наполовина празната бутилка и единствената чаша на шкафа до едната стена. Почивала си е.

— Какво искаше той? — продължи Буитони.

— Да говори с мъжа ми. Пиетро обаче замина за Испания рано тази сутрин.

— Испания?

— Близо до Мадрид. При някакъв човек, който се занимава с изкуство.

Буитони и Дарси се спогледаха.

— Възможно ли е Хоуп да го е последвал там? — попита Буитони.

Дарси извади телефона си и бързо извика на екрана онлайн калкулатор за разстояния. Разстоянието от Рим до Мадрид беше хиляда триста и шейсет километра. При добра скорост чесната щеше да стигне до Мадрид за по-малко от деветдесет минути.

— Определено, много искаше да говори с него — добави Орнела и изведнъж на лицето ѝ се изписа ужас. — Боже мой! Да не би да е искал да...

— Много е важно да разберем точно къде е отишъл съпругът ви — каза ѝ Буитони мрачно. — Имаме работа с много опасен престъпник.

Орнела закри устата си с длан и се напрегна, за да си спомни.

— Той назова името на онзи човек... Започва със „С“. — Очите ѝ за миг просветнаха. — Сангио?... Не, не беше така. Сег... Сеговия.

— Сеговия?

— Да, сигурна съм, че беше Сеговия.

— Известният испански китарист — отбеляза Дарси. — Къде смяташе съпругът ви да се срещне с него? В концертната зала на мъртъвците?

— Опитвам се! — каза Орнела с раздразнение. — Не си спомням. По дяволите! Трябва да пийна нещо.

Стана и тръгна към бутилката на шкафа. Дарси я изпревари и грабна бутилката, преди Орнела да се добере до нея.

— За кои се мислите? Не можете да ми... — сопна се графинята. Дарси не ѝ обърна внимание и се обърна към Буитони.

— Обясни ѝ, че ако не си спомни, ще го изтълкуваме като прикриване на улики, и може да отиде в затвора — каза тя на английски.

— Не мога да ѝ кажа такова нещо — възрази той.

— Тогава ще я задържа и ще я наливам с кафе, докато не изплюе проклетото име. Да видим дали ще открием мъжа ѝ. Междувременно с теб заминаваме за Мадрид. Свържи се по радиостанцията и им кажи да подготвят самолета.

Саламанка, Испания

След дългото пътуване на запад под палещото слънце часовникът на таблото на мазератито показваше 22:31 ч. и здрачът премина в мрак, когато Бен най-накрая наближи целта си.

Саламанка, на северозапад от Мадрид, недалеч от португалската граница, на северното плато на Испания. Бен не беше идвал в този исторически град, но с Брук бяха мечтали да го разгледат заедно. Да се разхождат, да обикалят църквите и музеите, да се отбиват в малките ресторанчета по задните улички, които туристите рядко посещават. Бен беше чел някъде, че наричат Саламанка Златния град заради великолепните му златисти сгради. Някога бил обсаден от картагенската армия под командата на Ханибал, а столетия по-късно за него се сражавали маври и християни.

Древната и пъстра история и културното наследство на Саламанка в момента не бяха сред приоритетите на Бен и той упорито отказваше да се отдаде на меланхолични мисли за Брук, докато сателитната навигация на колата го водеше през Стария град към къщата на колекционера на произведения на изкуството Хуан Каликсто Сегура. Слънцето залязваше сред пожар от червено и пурпурно, който се отразяваше във водите на река Тормес и караше купола на далечната катедрала да блести. Камбанарии и минарета се извисяваха към тъмнеещото небе и хвърляха дълги сенки над покривите.

Бен остави колата на безлюдна странична уличка, на около километър от адреса на Сегура. Беше стигнал до тук бързо и тя беше изпълнила предназначението си, но да се върти около такава скъпа кола означаваше да си търси белята. Погледна пак адреса, който беше преписал в Рим, разкърши се след дългото шофиране и се отправи към целта си пеша. Нощта се спускаше бързо. Беше горещо и задушно. Задаваше се дъжд.

Колекционерът живееше в четириетажна внушителна къща с балкони, капази на прозорците и червен керемиден покрив. Намираше

се на висок хълм с изглед към целия град, сред цветна градина. Улицата беше безлюдна. Единствените хора, които Бен видя, бяха двойка младежи, които се разхождаха. Когато се разминаха, те го поздравиха и му се усмихнаха.

Бен огледа колите, паркирани край бордюра. Сребристото волво на Пиетро де Крешенцо не беше сред тях. Продължи предпазливо към къщата, да не би колата на графа да се появи зад ъгъла. Не се появи. Не се изненада, че го беше изпреварил.

Както можеше да се очаква за човек, който държи у дома си множество скъпи произведения на изкуството, охранителната система на Сегура беше добра. На Бен му бяха нужни цели четири минути, за да влезе в къщата. Тръгна от стая в стая незабелязано, безшумен като сянка. Из цялата къща се долавяше ароматът на тютюн за лула. Имаше много картини с голи тела, някои от които доста натуралистични, и Бен си помисли, че или сеньора Сегура е твърде свободомислещ, или Хуан Каликсто е ерген. Женската ръка винаги оставя следа във всяка къща. Колкото повече Бен оглеждаше къщата, толкова повече се убеждаваше, че няма сеньора Сегура. Още по-добре. По-малко хора щяха да се притеснят от присъствието му.

Някъде отгоре се чуваше цигулка. Той последва звука на музиката по стълбата, като стъпваше на ръба на стъпалата, за да не скърца. Горе имаше тъмна площадка. Сега цигулката се чуваше съвсем ясно — може би Бах, може би Хайдн — а миризмата на дим стана по-силна. На площадката имаше три врати — една наляво, една надясно и една в средата. Дясната беше леко открената. Музиката идваше от там. През пролуката се процеждаше лъч светлина. Бен приближи безшумно и надникна.

Беше кабинет. В дълбоко зелено кожено кресло пред старинно бюро седеше едър солиден мъж, прехвърлил петдесет, с грива от сива коса, сресана назад над високо чело. Беше по риза с разкопчана яка и копринена вратовръзка, в ръката си държеше чаша, наполовина пълна с червено вино, и разглеждаше каталог за търг на произведения на изкуството. От устата му висеше лула, от която се извиваше струйка дим на светлината на настолната лампа. Сегура изглеждаше напрегнат — непрекъснато поглеждаше часовника си, като че ли очакваше някого.

Бен много внимателно откря средната врата на стълбищната площадка и видя спалня. Вероятно беше стая за гости. Затвори вратата и се върна да наблюдава Сегура.

Часовникът на бюрото на колекционера показваше 23:15 ч., когато на пътната врата се позвъни. Сегура остави лулата си, стана и тръгна към вратата на кабинета. Бен бързо се скри в съседната стая и чу тежките стъпки на испанеца надолу по стълбата.

След малко се чуха гласове, първо неразбираеми, после все по-отчетливи. Бен приклекна и през ключалката видя Де Крешенцо да се изкачва след домакина. Костюмът на графа беше изпомачкан след дългото шофиране, а лицето му беше преbledняло и изопнато. Говореха английски. Сегура въведе италианеца в кабинета си и дръпна вратата след него. Бен излезе на площадката и с облекчение забеляза, че не я е затворил напълно. Двамата се виждаха през пролуката. Бен приближи и наостри слух.

— По същество — заговори Сегура със силен акцент.

Де Крешенцо изглеждаше толкова напрегнат, че едва дишаше.

— Гоя — прошепна той. — Искам да видя.

Сегура кимна. Отвори едно чекмедже на бюрото, извади дистанционно управление и го насочи към голяма маслена картина на стената на кабинета. Картината се плъзна настрани и отдолу се появи врата на сейф с бутони отстрани. Сегура прикри с длан бутоните и набра комбинацията. Дванайсет цифри — дванайсет пиукания. Сейфът се отвори.

— Естествено — каза той и се обърна към Де Крешенцо, — по-голямата част от колекцията ми се съхранява в трезор в сутерена. Донесох тази графика тук, за да я видите.

Бръкна в сейфа с две ръце и извади правоъгълен предмет, увит в бял плат. Занесе го на бюрото и го остави внимателно, като че ли всеки момент можеше да се разпадне. Когато най-накрая свали плата, Де Крешенцо изпъшка.

— Може ли да я взема? — попита той.

— Внимателно, моля — каза Сегура с усмивка.

Графът пое картината. Стоеше с гръб към вратата, така че Бен я видя. Изглеждаше същата като графиката от изложбата — коленичил мъж, който се моли на Бог с такава страст, сякаш животът му зависи от това.

Откраднатата графика.

Бен се вгледа в нея. Какво ставаше тук?

Де Крешенцо се олюля от изненада и не можеше да откъсне очи от графиката.

— Сега разбирате защо ви поканих да дойдете тук — каза Сегура и взе лулата си. — Нямахме как да го опиша по телефона. Това, приятелю, е истинският „Покаяният се грешник“. Доказано автентичен.

Той запали лулата със запалка, която извади от джоба си, и изпусна кълбо дим.

Бен беше толкова изненадан, че едва не се разкашля. *Откраднатата картина е фалшификат?*

— Откъде... как мога да съм сигурен, че... — Де Крешенцо не успя да довърши.

— ... че тази е истинската? — Сегура се усмихна. — Аз съм внимателен. По-внимателен от вас, приятелю.

После испанецът се впусна в техническо обяснение за оловно датиране, рентгенова дифракция, инфрачервен анализ, дендрохронология и тестване със стабилни изотопи. Бен не разбра нито дума от всичко това, но Пиетро де Крешенцо изглеждаше убеден от тези аргументи.

— И притежавате тази графика от...

— Седемнайсет години — довърши Сегура и кимна. — Като частния колекционер, от когото я купих, и аз предпочитам да избягвам публичността. Поради същата причина често отказвам да предоставям картини от колекцията си за изложби. — Усмихна се мрачно и добави: — Както знаете, това може да се окаже много рисковано.

Графът остави графиката на бюрото и се отпусна на близкия стол. Сегура го наблюдаваше внимателно, а Бен следеше изражението на испанеца. Сегура не беше глупав. Опитваше се да огледа нещата от всички страни. Взираше се в Де Крешенцо и се опитваше да долови и най-малкия признак за неискреност или измама. Дали Крешенцо не бе наел дискретен фалшификатор, който да направи копие на графиката, бе уредил да я „откраднат“, така че да не възникнат подозрения и да получи застраховката, а после, когато някой се появеше с оригинала, се преструваше на невинен.

Реакцията на италианеца обаче разсея всякакви подозрения. Никой не би могъл да играе роля чак толкова добре. Де Крешенцо изведнъж се състари и изглеждаше на двеста години. За миг Бен имаше чувството, както и Сегура, че графът ще припадне.

— Нещо за пиене? — предложи Сегура и кимна към гарафата на шкафа.

Де Крешенцо попи челото си с кърпа, опита да се усмихне и поклати глава.

— Не, благодаря. Ще се оправя.

— Сигурен съм, че това е сериозен шок — продължи съчувствено Сегура. — Макар че, трябва да призная, изненадан съм, че не сте направили същите експертизи, за да се убедите в автентичността на графиката.

Де Крешенцо подпря глава на дланите си.

— Реших, че... — Гласът му секна.

Сегура се засмя.

— И аз съм допускал подобни грешки в миналото и съм плащал за тях. Може да се случи на всеки.

Де Крешенцо обаче не слушаше. Започна да трепери, като че ли едва сега си даваше сметка за станалото.

— Ако знаех... ако си бях направил труда да проверя, вместо да допусна емоциите да ме заслепят, цялата тази трагедия можеше и да не се случи. За всичко съм виновен аз.

Сегура го гледаше.

— Не носите вина за стореното от онези зверове.

Де Крешенцо поклати глава.

— Не, не... Не разбирате. Целта на крадците беше именно графиката на Гоя.

— Защо? Би трябвало да знаят колко малка е стойността ѝ в сравнение с...

— Не знам защо — прекъсна го графът. — Знам само, че ако не бях решил да я включа в изложбата, нямаше да загинат невинни хора. — Замисли се за момент, после се намръщи. — Историята се повтаря — засмя се той горчиво. — Първия път престъпниците си тръгнаха с празни ръце. Сега си тръгнаха с фалшификат.

Бен се зачуди какво имаше предвид графът.

Сегура сви рамене. Той също не разбираше.

— Пиетро, имате вид на човек, който се нуждае от питие. Не мога дори да си представя какво сте преживели. — Стисна мундщука на лулата си със зъби, отиде до шкафа и взе гарафата и една чаша. — Ето. Малко коняк ще отпусне нервите ви.

Де Крешенцо отново поклати глава.

— Мисля да тръгна и да си потърся хотел. — Той стана и подаде ръка. — Благодаря. Утре ще се върна в Рим и ще информирам властите.

— Бих предпочел да не се разгласява, че съм собственик на истинската графика — каза Сегура. — Разбирам обаче, че вече не мога да се радвам на такъв лукс.

— Благодаря за разбирането — отвърна дрезгаво Де Крешенцо.

Сегура изпрати графа до вратата в две минути след полунощ. Италианецът взе шлифера си „Бърбъри“ от старинната закачалка във фойето, после двамата ценители на изкуството се ръкуваха и се разделиха.

Де Крешенцо излезе от къщата в горещата нощ и се запъти към колата си. Опипа джобовете си, за да намери ключа. Нямаше го. Беше толкова разстроен, че не помнеше дали е заключил колата и дали ключът не е останал вътре. Замаян, улови дръжката на вратата. Отвори я и се качи.

Ключът не беше в стартера. Изруга тихо и пак провери джобовете си.

— Добър вечер, граф Де Крешенцо — чу глас зад себе си.

Военна база „Торехон“, двайсет и четири километра североизточно от Мадрид

Прожекторите на пистата хвърляха отблясъци по гладкия корпус на чесната, паркирана на стотина метра от гигантския хангар, в който Дарси беше създала временен команден център. Мястото гъмжеше от тежковъоръжени полицаи и войници, технически персонал и правителствени агенти, джипове, военни походни маси и метални рафтове с оборудване. В дъното на хангара се виждаха силуетите на официалните самолети на краля на Испания и на министър-председателя.

Дарси разговаряше с комисар Мигел Гаридо, един от най-високопоставените шефове на полицията в Мадрид, когато малко след полунощ Паоло Буитони дотича запъхтян от другия край на хангара и прекъсна разговора им. Стискаше папка и сипеше извинения за прекъсването. Но имаше новини.

— Току-що ми се обадиха от Рим — каза той възбудено. — Идеята ти да задържим Орнела де Крешенцо и да я попритиснем ще ни струва наказание, но пък е свършила работа. Спомнила си е. Знаем името.

— Не го усуквай, Паоло. Кажи ми.

— Съпругът ѝ е бързал да се срещне с човек на име Сегура. Не си е спомнила повече, но пуснах едно търсене в интернет и виж какво открих.

Подаде ѝ разпечатката. Дарси я взе. Видя сериозен на вид мъж, над петдесет, със сресана назад посивяла коса и широки рамене, сниман в някаква галерия да се ръкува с друг мъж пред голяма картина.

— Хуан Каликсто Сегура — добави Буитони. — Уважаван колекционер на произведения на изкуството от Саламанка. — Извади друг лист от папката. — Адресът е тук. Обзалагам се милион към едно, че Бен Хоуп е последвал там Де Крешенцо. Има и друго. Нашите хора

току-що установиха, че колата на Орнела не е в гаража. Твърди, че съпругът ѝ е заминал за Испания със своята кола.

— Бен Хоуп я е взел — отбеляза Дарси.

— Търсим мазерати гран туризмо, сребърен металик. Няма много такива наоколо.

Дарси се обърна към Гаридо.

— Комисар, нужни са ни тактическите ви екипи и всички налични патрулиращи полицаи възможно най-бързо.

Гаридо вече беше извикал помощниците си и издаваше команди.

— Дарси, Саламанка е само на сто и петдесет километра от тук — каза Буитони. — Със самолета ще стигнем за по-малко от петнайсет минути и ще уредя да ни чака хеликоптер във военната база край града.

— Много добре, Паоло — Дарси му се усмихна бегло, после отново стисна челюсти и студеният блясък се върна в очите ѝ. Грабна беретата си от близката масичка. Докато крачеше към изхода на хангара, сложи нов пълнител, щракна предпазителя и прибра оръжието си в кобура. — Този път Бен Хоуп няма да се измъкне.

— Боже, харесвам този поглед в очите ѝ — промърмори Буитони и се затича след нея.

Саламанка

Очите на Пиетро де Крешенцо в огледалото се разшириха. Той се обърна назад и с ужас се вторачи в мъжа, който изведнъж се бе озовал на задната седалка на колата му.

— Радвам се, че те виждам — каза Бен. — Помниш ли ме?

— Боже мой! Убиецът!

— Точно така — кимна Бен. — Аз съм болен, много болен човек. Луд психопат, точно както пише по вестниците. Убих Урбано Тасони и ми достави удоволствие, когато го правех, точно както ми достави удоволствие да убия десетки други мъже, жени и деца преди това. Ще убия и теб, Пиетро, освен ако не направиш точно каквото ти кажа.

Де Крешенцо се сви на седалката зад волана. Бен държеше ключовете от волвото във въздуха.

— Този град е красив нощем. Защо не направим една обиколка, за да го разгледаме, докато си говорим?

Де Крешенцо взе ключовете с трепереща ръка. Трепереше толкова силно, че успя да мушне ключа в стартера едва на третия опит.

— Не карай прекалено бързо — продължи Бен, — нито прекалено бавно. Не прави нищо, което може да привлече вниманието върху нас.

Де Крешенцо кимна объркано, пое въздух и потегли. Волвото се понесе по нощните улици. Трафикът беше слаб. Старинните сгради, куполите и камбанариите бяха осветени в златно от луната.

— Как разбра къде съм? — попита Де Крешенцо.

— Графинята помогна много — отговори Бен. — Дори ми зае колата си.

— Орнела! Да не би да си я...

— Успокой се, Пиетро. Тя е добре, като изключим махмурлука. Трябва да намали водката. Веднага щом приключи с теб, трябва да побързаш да се върнеш да не би тя пак да прекали. Не й отделяш вниманието, което заслужава.

Бен Хоуп в ролята на брачен консултант. Раменете на Де Крешенцо увиснаха.

— Какво искаш от мен?

— Дойдох, за да те попитам какво, по дяволите, става тук — отговори Бен. — Сега обаче виждам, че и ти не знаеш повече от мен.

Де Крешенцо се обърна и го погледна.

— Бил си там? В къщата на Сегура?

— Чух всяка твоя дума, Пиетро.

— Тогава... няма какво повече да добавя. Моля те. Пусни ме да си вървя. Обещавам... кълна се... няма да кажа на никого, че съм те видял тук тази нощ.

— Кажи ми само едно и няма да ме видиш повече. Искам да знам за първия път.

— Първия път?

— Каза го на Сегура. „Първия път престъпниците си тръгнаха с празни ръце.“ Не ставаше дума за обира в галерията, нали?

Графът помълча няколко секунди, после въздъхна дълбоко.

— Габриела Джордани почина през октомври хиляда деветстотин осемдесет и шеста година от сърдечен инфаркт, причинен от нахлуването на престъпници в уединения ѝ дом край Чезена. Била е сама, когато се е случило. Бившата ѝ прислужница, дългогодишна придружителка и довереница, вече не живеела при нея. Когато Габриела била открита по-късно мъртва, заключението на съдебния лекар било, че инфарктът бил причинен от силен страх.

— Какво са търсели? Пари? Скъпоценности?

Де Крешенцо изсумтя.

— Това е странното. Габриела Джордани е била утвърден художник от доста години и картините ѝ са стрували цяло състояние. Била е *много* богата, домът ѝ е бил пълен с красиви вещи. Антики, бижута, произведения на изкуството и всичко е било застраховано. Крадците са можели да вземат каквото пожелаят. Не взели нищо, макар че обърнали къщата наопаки. Остава загадка какво са търсели.

Бен видя схемата. Крадците влизат в къща, готови да сеят смърт, но да получат каквото искат, обаче си тръгват с празни ръце. Двайсет и пет години по-късно въоръжена банда извършва множество убийства, само и само да се сдобие със сравнително евтина графика, която на

всичко отгоре се оказва и фалшива. Събитията се повтаряха, и то не без причина.

— Мислиш ли, че и първия път са търсели „Покаяният се грешник“? — попита Бен.

Де Крешенцо сви рамене безпомощно.

— Питал съм се много пъти. Няма как да науча отговора.

— Мисля, че има един начин. Да говориш с хората, които са го направили.

Де Крешенцо не каза нищо.

— Каж ми пак за тази рисунка — подкани Бен. — С молив ли е правена?

— С въглен. Върху хартия верже.

— Хартия верже?

— Специална хартия, прилича на текстил. Нищо особено. Самата рисунка е интересна и майсторски изпълнена, както видя сам, но в никакъв случай не е шедьовър. Единствената ѝ стойност е в подписа долу — добави мрачно Де Крешенцо.

— Възможно ли е графиката да е нарисувана върху друго произведение? — попита Бен. — Оригиналът да е бил покрит с нещо и после изрисуван отгоре?

Не беше изключено целта на крадците да е била под изображението на повърхността, но той си даваше сметка, че се хваща за сламка.

— Невъзможно — отговори Де Крешенцо. — Би било възможно, ако беше платно, но на хартия би проличало веднага. Никой художник не би направил подобно нещо. Загадката е практически неразрешима.

Бен се облегна назад, а графът продължи да шофира мълчаливо. После му хрумна нещо.

— Спомена, че Габриела е имала прислужница и довереница. Може да ѝ е казала нещо.

— Не знам какво е станало с нея, след като е напуснала Габриела — отвърна Де Крешенцо. — Дори Мими все още да е жива, няма как да я открием.

— Мими ли каза?

Де Крешенцо кимна.

— Да.

— Да не е Мими Ренци?

— Не знам фамилията ѝ. Във всички биографии на Габриела я споменават просто като Мими. — Объркването на графа се смени с отчаяние. — Сега знаеш всичко, което знам и аз. Няма какво повече да добавя. Ще ме пуснеш ли?

— Разбира се. Държа на думата си. Не съм онзи, за когото ме вземаш.

— Защо уби Тасони? — Въпросът изскочи от устата на графа, сякаш беше на езика му през цялото време.

— Наистина ли мислиш, че съм аз?

— Казаха го по телевизията.

— Мислех те за по-умен, Пиетро.

В този момент нещо зад прозореца на колата привлече вниманието на Бен. Той погледна натам и видя мигащата светлина, увиснала високо над покривите. Свали стъклото няколко сантиметра и почувства горещия лепкав нощен въздух върху лицето си. Чу чаткането на хеликоптерни витла над Саламанка и воя на полицейските сирени. Извади от джоба си ключовете за мазератито. Беше време да изчезва от тук.

За минути тъмната тиха улица пред дома на Хуан Каликсто Сегура се изпълни с шум и суматоха, след като отпред спря цяла флотилия полицейски коли, от които изскочиха въоръжени полицаи. Сегура стоеше на пътната врата по копринен домашен халат със стъписано изражение на лицето, когато осем полицаи нахлуха и хукнаха нагоре по стълбата с извадени пистолети. След миг долетя съобщение по радиостанциите, че мястото е чисто.

На два километра от там във въздуха патрулираше хеликоптер на Групата за специални операции — испанската специална тактическа полицейска част. Летеше ниско и осветяваше улиците с мощния си прожектор, когато изведнъж екипажът видя сребристо мазерати гран туризмо, което се движеше към изхода от града. Хеликоптерът настигна колата, завъртя се на сто и осемдесет градуса и се спусна надолу, за да ѝ препречи пътя. От машината се спуснаха въжета и шестима тежковъоръжени мъже в черни гащеризони с каски и очила за нощно виждане се спуснаха на шосето.

Колата спря по средата на пътя, те я заобиколиха и насочиха автоматите си към фигурата зад стъклото. Мъжете бяха инструктирани за обекта на търсенето. Не бяха готови да поемат никакви рискове. Командирът на групата изрева с цяло гърло „Обектът засечен!“ в микрофона на ревера си, за да надвика шума от хеликоптера. Другите закрепяха към колата: „Излез веднага! С ръце на тила! Движи се бавно или ще стреляме!“.

Вратата на мазератито се отвори и под ослепителната светлина на прожектора слезе изплашеният шофьор и падна на колене на асфалта. Червените точки на лазерните мерници затанцуваха по гърдите му като ято светулки. Ченгетата приближиха предпазливо. Мъжът обаче не приличаше на страховития противник, когото очакваха да видят. Нямаше нищо общо с него. Този беше доста по-възрастен, слаб и висок. Шефът кимна на хората си да го задържат въпреки всичко.

— Не съм направил нищо! — извика Пиетро де Крешенцо на италиански, когато го бутнаха да легне по очи и закопчаха китките му на гърба. — Той ми каза да закарам колата на жена ми у дома... — Възраженията му се загубиха в шума. Брониран полицейски ван спря до него и го вкараха отзад.

След три минути бърз спринт по тиха странична уличка между високи сгради Бен закричи покрай паркираните коли и потърси подходяща за себе си. Не му харесваше да краде коли, но когато видя ръждясалото рено 5 край бордюра, си помисли, че собственикът вероятно би му благодарил, задето го е отървал от него. Нямаше аларма, нито имобилайзер. Кражбата бе извършена по класическия начин. Стъклото на дясната врата се спусна само след няколко удара. После Бен отключи вратата отвътре, качи се и се зае с кабелите за запалването. След малко двигателят забръмча.

Бен потегли и продължи спокойно по безлюдните нощни улици. Не бързо, но не и бавно, без да привлича вниманието, без да нарушава правилата за движение. През старческото пърпорене на двигателя на колата той чуваше ритмичното чаткане на полицейския хеликоптер и воя на полицейските сирени — като че ли всички патрулни автомобили се бяха отправили към къщата на Сегура.

Бен спря на червен светофар на голямо Т-образно кръстовище и даде десен мигач, следвайки стрелките, сочещи изхода от града. Улицата отпред беше безлюдна. След няколко секунди светлините се смениха и той потегли.

Страхотен удар изтръгна волана от ръцете му и го отхвърли настрана. Колата се завъртя, качи се на бордюра и се блъсна в стена.

Няколко секунди Бен беше зашеметен. Виждаше разфокусирано, ушите му пищяха. Минаха секунди, преди да си даде сметка, че ослепителната светлина, която виждаше през напуканото предно стъкло, е здравият фар на колата, която беше профучала през кръстовището и го беше блъснала. Беше останала на няколко метра от него на уличното платно, със силно смачкан десен фар и счупено странично огледало, което висеше като наполовина отрязано ухо.

От колата слязоха двама души и тръгнаха към реното на Бен. Той видя, че са с униформи и че колата им е тъмносин ситроен С4 със

сигнални светлини на покрива и надпис „Полиция“ отстрани.

Единият от полицаите беше по-възрастен, на около петдесет. Устата му беше разкъравена от отворилата се при удара въздушна възглавница. Другият, който още нямаше и трийсет, вече съобщаваше по радиостанцията за инцидента. Бен се опита да отвори вратата, за да излезе, но тя беше заяла. Обърна се странично и я изрита с крака. Тя се отвори със стържещия звук на изкривен метал. Когато се измъкна, двете ченгета се спуснаха към него с хиляди извинения и обяснения на испански.

После млъкнаха. Вторачиха се в него намръщено, спогледаха се. Леко кимване, после и двамата посегнаха към кобурите.

Младият беше по-бърз, но така и не успя да вдигне оръжието достатъчно. Бен стигна до него с една крачка за около половин секунда. Изби пистолета му надолу и изви ръката на ченгето, като заби лакът в лицето му. В същото време с левия крак изрита коляното на по-възрастния и го събори по гръб. Преди младият да успее да падне, Бен прекрачи до колегата му и с ритник в главата го неутрализира.

Не им причини никакви тежки увреждания. Взе зиг зауера на младия и го мушна в колана си, после взе оръжието и на другия — измъкна пълнителя и го прибра в джоба си, разглоби го, взе цевта и я пусна в решетката на уличен канал. После счупи с крак радиостанциите и на двамата.

Реното беше неизползваемо, за разлика от полицейската кола. Когато потегляше, Бен съзнаваше, че ходът е лош и че ще трябва да изостави колата съвсем скоро, преди полицията да научи за инцидента.

Само след няколко секунди стана ясно, че вече е твърде късно. Когато сви по една улица, той видя, че зад него се движат две полицейски коли. Все още не го преследваха. Можеше да продължи да се преструва и да рискува да го разпознаят или да се опита да се измъкне, преди след него да се спуснат още петдесет коли плюс хеликоптер и специалните части. Щеше да му дойде малко в повече точно сега.

Решението не беше трудно. Натисна рязко газта и неочаквано направи ляв завой. Двете полицейски коли сякаш се поколебаха за миг, после завиха след него. От радиостанцията в колата някой започна да крещи. Той не му обърна внимание. Вече нямаше смисъл да се преструва. Качи колата на тротоара и я спусна по широка стълба, която

слизаше към пешеходна улица. Машината заподскача и се разтресе по стъпалата, докато не се удари най-долу сред дъжд от искри. Бен погледна в огледалото и видя, че полицаите не са се осмелили да го последват по стъпалата. Четирима полицаи бяха излезли от колите. Изтрецяха пистолетни изстрели. Задното стъкло се счупи. На двайсет метра по-нататък Бен зави и форсира двигателя. Излизаше от Стария град и влизаше в новите квартали около него.

Започна да се оглежда вляво и вдясно, за да открие подходящо място, където да отбие и да изостави полицейската кола, когато чу боботенето на хеликоптера над главата си. След миг попадна в кръга ярка бяла светлина на прожектора. Натисна педала още повече и за миг изпревари хеликоптера, защото стрелката му показва сто и двайсет километра в час. Стомахът му се качи в гърдите, защото улицата изведнъж мина под надлез. Хеликоптерът се издигна рязко, за да го избегне, после отново полетя над него, докато се движеше към индустриалната зона. Наоколо се издигаха високи складови постройки. Хеликоптерът се спусна ниско, на трийсетина метра вляво от него. Страничната врата се плъзна назад и се появи стрелец с каска и бронезилетка, с голяма карабина в ръце. Прицели се в предницата на колата.

Бум! Бен почувства удара в предния калник. Стрелецът се целеше в гумите. При тази скорост една предна спукана гума би преобърнала колата и би го направила на кайма. Той натисна спирачката и сви в следващата пряка. Продължаваше да навлиза все по-дълбоко в индустриалната зона.

Вой на сирени го накара да отдели очи от пътя и да погледне в огледалото. От всички страни прииждаха полицейски коли и заемаха цялата улица под море от сини светлини.

Лошо. Хеликоптерът обаче го безпокоеше повече. Висеше успоредно с него, сега малко по-близо, и стрелецът се готвеше за нов изстрел. Бен видя как ръката му с черна ръкавица се свива около ръкохватката. Четвърт секунда преди да отекне изстрелът, Бен натисна спирачката и куршумите попаднаха пред муцуната на ситроена.

Спирачката обаче означаваше, че е загубил скорост, а полицейските коли го настигаха бързо. Последва още един изстрел. Този път куршумите се забиха в ламарината на колата.

Стрелецът от хеликоптера стреля отново. Този път успя. Предницата на колата изведнъж потъна, защото предната гума се спука и разкъса на ивици. Бен стисна волана и едва успя да овладее колата, която поднесе към тясна улица между някакви складове. Хеликоптерът рязко се издигна.

Колата на Бен силно се тресеше, но въпреки това той форсира двигателя максимално. Напред имаше строителен обект — жълт багер, миксер за бетон и огромен самосвал, който беше изсипал голяма купчина чакъл отстрани на улицата. Светлините на хеликоптера се отразяваха в складово помещение точно в края на улицата.

Една полицейска кола следваше Бен по петите. Докато той се бореше с управлението на реното, тя го изпревари и се опита да препречи пътя му. Улицата се стесняваше заради строителните работи. Колата отпред наби рязко спирачки и Бен си даде сметка, че пред него няма път.

След като половината испанска полиция го следваше неотлъчно, нямаше начин да намали скоростта. Натисна газта докрай и насочи колата към купчината чакъл зад самосвала.

Ако не го убие, това можеше и да свърши работа.

По дяволите! Бен се подготви за удара. Докато летеше към купчината чакъл със сто и шейсет километра в час, проехтяха още изстрели и предното стъкло се превърна в непрозрачна паяжина. Нещо го удари силно в лявата ръка, но сетивата му нямаха време да го регистрират, защото колата се заби в чакъла и въздушната възглавница експлодира в лицето му. Почувства смазващия удар в камъните. Предницата на колата се вдигна рязко нагоре, разкъса предпазната пластмасова мрежа и излетя нагоре във въздуха като изтребител, пуснат от борда на самолетоносач.

За миг, който сякаш продължи цяла вечност, всичко изглеждаше спокойно. Бен си помисли за летния бриз и поляните с диви цветя. Помисли си за Брук. Смехът ѝ отекна в съзнанието му.

После го погълна буря от оглушителни звуци, болка, хаос и разрушителни сили, когато колата се заби в сградата насреща в доста високия приземен етаж. Премина през стъклата и сред дъжд от парчета и искри се плъзна по бетонния под, удари се в някакви сандъци и спря край носеща колона.

Изведнъж отново настъпи тишина. Чуваше се само пукането на метала от смачканата кола. Полицейските сирени звучаха приглушено отдалеч. Бен изпъшка и откопча предпазния колан. Излишно беше да отваря вратата — нямаше я. Измъкна се от ситроена и огледа пораженията на проблясващите светлини от полицейските коли вън. Преди малко мястото може би беше склад за мебели. В момента повече напомняше руините на Дрезден от февруари 1945 г.

Едва сега Бен усети парещата болка в лявото рамо и си спомни удара, който бе почувствал. Докосна мястото. От пръстите му капеше кръв. Усети как кръвта се стича в ръкава му. Прилоша му и сърцето му заби ускорено. Премигна, за да отстрани потта от очите си, и напрегна сили. Не трябваше да спира.

Погледна през счупените прозорци и видя полицаи да излизат от колите с насочени оръжия и да се разпределят на групи. Хеликоптерът, който го преследваше, все още висеше над улицата.

Тогава дойде втори хеликоптер и кацна край полицейските коли. Още преди да докосне земята, вратата се отвори и на земята скочи фигура в черно.

Черната ѝ коса се развяваше от въздушната струя на ротора. Дори и от това разстояние Бен видя мрачната решителност, изписана на лицето ѝ.

Дарси Кейн.

Бен се усмихна. Знаеше, че ще я види отново. Какво искаше тази жена?

След нея слезе високият плешив мъж, когото Бен беше видял с нея в катакомбите в Рим. Набързо им докладваха за случилото се, после Дарси Кейн извади пистолета си и решително тръгна към входа на сградата.

Бен се дръпна от прозореца и се огледа, за да потърси изход.

Дарси влезе в сградата с отряд командоси. Скоро ги лъхна остра миризма на нагорещен метал и бензин, а фенерите им осветиха останките на колата.

— Боже! — промърмори Буитони. — Не може да е оцелял след това.

Дарси се приближи до колата.

Нямаше го в нея. Бен Хоуп се беше изпарил. Тогава видя капките кръв и ги проследи с лъча на фенера по бетонния под към стъклото, където се беше събрала малка локва.

— Ранен е — каза Буйтони.

— Не много тежко — уточни Дарси. — Наблюдавал ни е оттук.

Друга кървава диря водеше в обратна посока.

— Насам — извика тя.

Буйтони и останалите я последваха. Кървавите петна стигаха до метални стъпала в стената, които се изкачваха до метален капак на тавана. Някои от стъпелките бяха изцапани с кръв, на капака горе се виждаше следа от длан. Дарси се изкачи по стъпалата, вдигна капака и изпъзля на плосък покрив. Насочи лъча на фенера си и видя редица покриви достатъчно близо, за да може Бен да избяга по тях.

Тогава на лицето ѝ падна първата тежка капка дъжд. После още една. Вдигна очи към небето.

— По дяволите! — изруга тя.

Изведнъж небето сякаш се продъни. Всички освен Дарси хукнаха да се скрият от потопа. Покривът на склада заблестя от водата.

Дарси видя как кървавата диря изчезва и с нея и шансовете да залови Бен Хоуп.

— По дяволите! — изруга отново тя.

Дъждът се превърна в истински порой. Бен излезе от индустриалната зона. Залиташе. Болката в ръката му се усилваше, така че мушна китката под колана си, за да я обездвижи максимално, докато тича. Стигна до ламаринено хале, край което бяха струпани камари стари палети. Мушна се между тях, съблече ризата си и огледа раната. Кръвта не спираше — дъждът едва я отмиваше. Куршумът все още беше вътре, заседнал някъде в трицепса. Не смяташе, че е засегнал костта. Скъса единия ръкав на ризата си и стегна с него мишницата си, за да спре кръвта. Не беше кой знае каква превръзка, но засега щеше да свърши работа.

Той пъкна останалото парче от ризата си в пролука между палетата и се огледа, за да се ориентира. Имаше телена ограда, после около двеста метра пустееща земя и след това — шосе. Изтича до оградата и се прехвърли от другата страна, като се хвана за горния край със здравата ръка. Премина на бегом празното място и вървя по шосето около двеста метра, като непрекъснато се заслушваше, защото очакваше полицейските сирени да завият всеки момент.

Когато чу дизеловото боботене на голям камион, сирените все още не се бяха появили. Бен избърса очите си с длан и вдигна палец.

Камионът намали и спря край пътя. Бен се покатери в кабината, благодари на шофьора, че е спрял, и се опита да прикрие кървавата превръзка с ръкава на тениската си.

— Нямах багаж, приятел — подхвърли шофьорът на английски, след като потегли и набра скорост. Акцентът му беше от Южна Африка.

Бен го огледа на слабата светлина в кабината. Малко над четирийсет, слаб, скулесто лице, небръснат, мазна русолява коса, вързана на опашка под шапка с козирка.

— Казвам се Ян — каза шофьорът и подаде ръка. — Ян Мъжкаря.

— No comprendo Inglese — каза Бен. Не пое ръката му.

Ян сви рамене и дръпна ръката си, но му се усмихна съзаклятнически и намигна.

— Няма проблем, приятел. Без лоши чувства. Няма нужда да се преструваш пред мен, разбираш ли какво искам да кажа? — Той се засмя, бутна лостчето за чистачките и леко ги ускори.

Бен мълчеше.

— Веднага те познах — продължи Ян. — Помня физиономии, това е.

Той чукна с пръст слепоочието си. Усмивката не слизаше от лицето му, сякаш изсечено с длето. Бен се зачуди дали би могъл да му счупи врата и да седне зад волана, без да спира камиона.

— Ей, нямам намерение да те издам, човече! — обади се Ян и сбърчи нос, като че ли това беше най-отвратителната идея на света.

— Така ли?

— Ха! Говориш английски! Издаде се, приятел. Не... никога няма да те издам на шибаните прасета. — Изплю се някъде на пода на кабината. — Трябва да се държим един за друг, нали? Няма много като нас наоколо. Виж.

Той повдигна ръкава на мръсната си тениска и показа груба татуировка — компас с четирите посоки на света. Емблемата на южноафриканските специални части. Бен реши, че е фалшива. Хората, които наистина са били в специалните части, никога не говорят затова.

— „Страхуваме се само от Бог!“ — цитира Ян мотото на южноафриканските командоси. — Ангола осемдесет и втора. Бях там, приятел. Сритахме доста черни задници. — Отново смях. — Какви времена бяха! Махнах се от Южна Африка, когато чернилките взеха властта, през деветдесет и четвърта. Сега трябва да карам шибани влекачи, за да си изкарвам прехраната. — Той изсумтя шумно. — Обаче... представи си... точно *ти* да се качиш в камиона ми! — Удари клаксона с юмрук два пъти. — Не-ве-ро-ятно! Съдба ли е, какво е? Знаеш ли, онова, което си направил в Рим, е чудесно. Ако питаш мен, много повече гадни политици трябва да отидат по дяволите. Ако имаше повече като теб, все още щях да имам държава, а не шибан зоопарк. Мамка му!

Бен се отпусна на седалката. Може би не трябваше да бърза да вади гръкляна на Ян през устата, защото не се чувстваше достатъчно силен.

— Имаш ли аптечка за първа помощ? — попита той.

— И още как — отвърна Ян и извади зелена очукана пластмасова кутия изпод седалката под себе си. — Улучили са те, нали? Видях шибаните светлини, мамка му. Какво стана?

Бен взе кутията и я отвори.

— Личният ми комплект за оцеляване — обяви Ян гордо. — Както в шибаното старо време, а?

Имаше флакон таблетки кодеин, спринцовка със стерилни игли, ампула широкоспектърен антибиотик, бинтове и марля, хирургически конци и скалпел. В друго отделение имаше малък сгъваем спиртник, парче сух спирт и кибрит, таблетки за пречистване на вода и пакет суха армейска храна. Ян, изглежда, беше гледал доста военни филми. Имаше всичко, от което един войник се нуждае, за да оцелее при тежки условия. Бен отвори флакона с кодеин и глътна две хапчета.

— Е, накъде си тръгнал, братле? — попита Ян.

Бен се поколеба, преди да отговори. Не гореше от желание да разкрие плановете си пред този тип, но при тези обстоятелства нямаше голям избор.

— Португалия — отговори.

Мислеше за това още откакто се измъкна от склада. Саламанка беше само на петдесет километра от границата, а малката къщичка на Брук не беше много далече от другата страна. Отчаяно се нуждаеше от сигурно място, където да се скрие, да се погрижи за раната си и да обмисли следващите си ходове.

— Прекарвам този товар от Ла Коруня до Севиля — каза Ян. — Мога да те оставя на самата граница. Ще бъде чест за мен.

Бен почувства, че му се вие свят. Затвори очи и се понесе през някаква бездна. Ян продължаваше да говори, но на него му беше все едно — беше твърде уморен, за да слуша. След като кодеинът му подейства, той се унесе в неспокойна дрямка. От време на време се будеше от боботенето на камиона, за да види зъбатата усмивка на шофьора. Бен не му отговаряше. Накрая потъна в дълбок мъртвешки сън.

Когато отново се събуди, камионът беше спрял встрани от виещ се път сред полето. Ян не беше на мястото си. Бен погледна часовника си — минаваше три сутринта. Той се спусна с усилие от кабината и

заобиколи камиона. Дъждът беше спрял и на небето се бяха появили звезди.

Ян клечеше в храстите на няколко метра и не полагаше усилия да скрие какво прави.

— Изчакай ме да си свърша работата, човече — ухили се той широко.

— Продължавай — каза му Бен и тръгна към кабината.

— Мисля си, братле, като свърша с това, мога да погледна ръката ти. Ще се опитам да извадя оловото. Ще ми го дадеш ли за спомен, а? Малък сувенир. Какво ще кажеш?

Докато Ян все още беше зает, Бен взе зелената кутия от седалката и се изкачи зад хълма на петдесетина метра от другата страна на шосето. Прикри се сред няколко дървета и изчака, докато на южноафриканеца му омръзна да го търси, да крещи и да тропа ядосано с крака. После камионът потегли.

Бен определи къде е запад по звездите и тръгна натам. След малко беше почти сигурен, че вече е в Португалия. Продължи напред. Силите му намаляваха като гориво в резервоар. Постепенно се връщаше към навиците, създадени при тренировъчните преходи в специалните части. Не мисли за целта си. Изпразни съзнанието си от всякакви мисли за разстоянието, което ти остава, и се съсредоточи върху нещо по-близко — дърво, хълм, каквото и да е. След като стигнеш до него, определи нов ориентир и се стреми към него упорито.

Болката от раната постепенно се засилваше. Скоро трябваше да се погрижи за нея или да се свлече в някоя канавка в безсъзнание, някой да го открие и да повика ченгетата. Тази мисъл го мобилизира да продължи.

Когато беше останал почти без сили, хоризонтът просветля от първите слънчеви лъчи. В далечината Бен видя някакви фермерски постройки. Стигна до полуразрушена плевня, в която беше изоставен пращен корпус от джип дайхацу. Качи се в него и взе още обезболяващи. Запали малкия спиртник и стерилизира острието на скалпела. Свали импровизираната превръзка, стисна зъби и се зае да оперира ръката си.

След час 9-милиметровият куршум беше на седалката до него, увит в окървавена марля. Бен почисти раната и я заши. Инжектира си

антибиотика, после се отпусна на седалката и заспа.

Лондон

Мейсън Ферис стигна до офиса преди седем сутринта и седна зад бюрото в кабинета си близо час преди да звънне телефонът на секретната линия. Обаждаше се Брустър Блекмор.

Ферис вдигна слушалката.

— Виждам, че нямаме особен успех в задържането на майор Хоуп — каза той хладно, без да чака Блекмор да заговори.

— Не се обаждам за това. Мисля, че имаме проблем с нашия Листър.

Ферис издиша през носа.

— В парка. Знаеш къде. Дай ми трийсет минути.

След двайсет и две минути Мейсън Ферис каза на шофьора си да го остави пред Канада Гейт, входа от южната страна на Грийн Парк, съвсем близо до Бъкингамския дворец. Поръча на шофьора да изчака няколко минути, после оправи вратовръзката си, мина под позлатения портал и се отправи към предварително уговореното място. Никога не се срещаха два пъти на едно и също място.

Блекмор седеше в края на градинска пейка и четеше „Таймс“, когато Ферис приближи. Не се поздравиха. Ферис седна в другия край на пейката и също извади вестник. Зачака Блекмор да заговори.

— Изглежда, нашето момче си създава проблеми — обади се Блекмор тихо, без да вдига очи от страницата. — Вчера следобед в кабинета му Лезли Полък го е засякла да води разговор с човек, с когото не би трябвало. Затворил е веднага, намерил е претекст и си е тръгнал. Оттогава никой не го е виждал.

Ферис продължаваше да слуша безизразно.

— Проблемът е следният — продължи Блекмор. — Контролираме телефона на Листър, както и на всеки друг в отдела, и знаем с кого се е свързал.

Ферис бавно се обърна към него и го изгледа студено.

— С Дарси Кейн от Агенцията за борба с тежката организирана престъпност. — Блекмор млъкна за момент. — Има и още нещо. Полошо. Копието на Листър от оперативното досие липсва. Мисля, че той го е взел.

Мейсън Ферис мълча дълго.

— Знаем ли къде е? — попита накрая той.

Блекмор кимна.

— Глупакът, изглежда, не е научил много в школата. Мисли си, че ще може да ни се изплъзне, като отседне в провинциален хотел. В Съри е. Да издам ли заповед?

Ферис помисли още малко, после поклати глава.

— Още не. Остави момчето да се крие. Да видим къде ще ни отведе. Ако е там, където мисля... — Той стисна устни. — Тогава знаеш какво да направиш. И го направи бързо.

Саламанка 8:19 ч.

След нощ на безплодно претърсване на града, без да открие беглеца, който, изглежда, беше решен да ѝ се измъкна и да я унижава на всяка крачка, Дарси най-накрая се върна в централата на полицията в Саламанка на площад „Санкти Спиритус“, където изпи четири кафета и два аспирина и легна да поспи на едно канапе в кабинета, който им бяха предоставили.

Сънува, че преследва Бен Хоуп. Точно когато щеше да го хване, телефонът иззвъня и я събуди.

— Кой е? — попита тя сънливо, седна на канапето и махна кичур коса от лицето си.

— Борг — чу шепот от другата страна.

Дарси преглътна и се разсъни.

— Пак ти.

— Къде си?

Дарси се поколеба за миг. Може би трябваше да затвори, но се отказа.

— В Испания — отговори.

— След час заминавам за Париж — каза той. — Можеш ли да си там днес следобед?

— Добре.

— Кафе „Дьо ла Пе“. Три часа. Ела сама.

Кафе „Дьо ла Пе“, Париж

Дарси седеше сама на терасата на известното кафене, наблюдаваше трафика по булевард „Де Капюсин“ и хората наоколо, които ядяха френски хлебчета, пиеха кафе и светла бира. Чудеше се дали Борг изобщо ще се появи. Вече закъсняваше с четири минути.

Дотогава тя нямаше какво да прави, освен да се любува на парижката атмосфера и да пие портокаловия си сок. Беше ѝ останало време да си намери хотел, да вземе душ и да се преоблече в бяла блуза, джинси и джинсово яке, така че сега се чувстваше освежена и нащрек.

Точно в три часа и пет минути край бордюра на няколко метра от нея рязко спря сиво рено лагуна и през прозореца нервно се показа млад мъж с меки кафяви очи и черна коса. Огледа масите на кафенето, после погледът му се спря върху нея.

— Качвай се — каза ѝ с треперещ глас.

Дарси стана и се качи на предната седалка до него.

— Ти си Борг — каза тя. — Къде ти е тенис ракетата?

— Много смешно — отвърна мъжът и зачака пролука в трафика, за да потегли.

Тъкмо щеше да го направи, когато задната врата се отвори и в колата се качи Паоло Буитони.

— Сътрудникът ми, мистър Макенроу — каза Дарси.

— Боже! Казах да дойдеш сама!

— Мама ме е учила да не се качвам в коли сама с непознати мъже — отвърна Дарси. — Особено такива, които не искат да кажат кои са. — Извади беретата от кобура под якето си и насочи цевта в лицето му. — А сега карай и започвай да говориш.

Сляха се с трафика по булеварда.

— Слушам — подкани го Дарси.

— Добре. Поред. Името ми е Джейми Листър. — Джейми погледна към оръжието. — Предпочитам да не насочваш това нещо към мен. Притеснява ме.

Дарси свали беретата.

— Само не забравяй, че е тук. Така. Кой точно си ти, Джейми Листър?

— Работа за МИБ. Или работех. Поне довчера.

Дарси го изгледа.

— Не ми ли вярваш? — Листър бръкна в джоба на якето си, извади ламинирана карта и ѝ я подаде.

Дарси я огледа, даде я на Буитони да я види, после я хвърли върху таблото.

— Откъде я взе? От кутия с коледни сладки?

Листър се ядоса.

— Много е важно да ми повярваш. Работа в МИБ. Иначе откъде мога да знам за операция „Йерихон“?

— Не ми харесват тези глупости — отбеляза тя.

— Трябва да ми вярваш. Ако научат, че говоря с теб, ще убият всички ни.

— Остави това „ние-вие“. С кого си мислиш, че разговаряш?

— Не се заблуждавай, агент Кейн. Не си една от тях, защото, ако беше, нямаше да те карат да се ровиш в купчина фалшиви улики. Ти си просто пионка в игра, за която дори не подозираш. Цялата история около Тасони е измислена. Изпратили са те да гониш невинен човек.

Дарси и Буитони се спогледаха.

— Защо им е да го правят? — попита тя.

— За да се доберат до Шиков — отговори Листър.

— Кой е Шиков? — попита Буитони от задната седалка.

— Григорий Шиков — отвърна Листър — е бос на руската мафия. На много високо ниво. Наричат го Царя.

Дарси поклати глава.

— Не съм чувала това име.

— Нормално. Този човек има много връзки. И е много внимателен. От десетилетия агентите се въртят около империята му и дебнат за най-малкия пропуск. Но без резултат. Не могат да го хванат дори за неплащане на данъци. По-умен е от Ал Капоне.

— Защо агентите на МИБ се занимават с руската мафия? Това е наша територия.

— Не и след като Шиков се зае с нов бизнес. Наркотиците, проституцията и трафикът на хора вече не му стигат. Захвана се с

оръжия. Много специфичен клас оръжия, предназначени за много специален клиент. — Листър я погледна косо. — Талибаните.

Дарси поклати глава.

— Малко вероятно. Талибаните вече имат повече оръжия от цялата руска мафия.

— Не и такива — възрази Листър. — Какво знаеш за „Ка петдесет“?

— Руски военен щурмови хеликоптер. Отговор на нашия „Апачи Ем Кей едно“, може би дори по-добър в някои отношения. Наричат го „Черна акула“.

Листър кимна.

— Преди седем седмици два руски хеликоптера „Черна акула“ са изчезнали от база в Украйна. Вътрешна работа. Корупцията там е невероятна. Когато руското разузнаване най-накрая научи кои служители са замесени, откри само трупове. До този момент никой не знае къде са хеликоптерите. Според нашите източници имаме причина да вярваме, че Шиков ги е скрил някъде. Русия обаче е огромна. Никой не знае къде.

— И смята да ги продаде на терористи?

— Така предполагат източниците на разузнаването. Ако е вярно, войната в Афганистан може да се обърне срещу нас. Сегашните бомби и гранатомети ще ни се струват детски играчки. С тези машини терористичната заплаха ще се издигне на ново безпрецедентно ниво.

— Чакай малко — каза Дарси. — Нещо не разбирам. Какво общо има всичко това с Бен Хоуп и убийството на Урбано Тасони?

— Бен Хоуп не е убил Тасони.

— Кой тогава? — попита смаяно Дарси.

— Ние.

Листър се засмя мрачно на изражението ѝ.

— Да, точно така. Ние. Добрите момчета.

— Не вярвам — обади се Буитони.

Листър го погледна в огледалото.

— Така ли? А това е само началото.

В главата на Дарси изведнъж изникнаха стотици въпроси. Листър току-що бе споделил с тях информация, която, дори наполовина да беше истина, би могла да ги убие. Отчасти ѝ се щеше да не беше чула всичко това. Отчасти искаше да чуе всичко.

— Продължавай — подкани го.

Листър продължи да говори бързо, докато шофираше. Обиколиха Плас дьо ла Конкорд и „Шанз-Елизе“ остана вдясно от тях.

— Добре. Публичният имидж на Тасони е документиран много добре. Роден през хиляда деветстотин петдесет и шеста година в богато влиятелно семейство. Преуспяващ, харизматичен човек, на когото е отредено да бъде голям играч по един или друг начин. Обществеността обаче не знае, че Тасони от години е свързан с организираната престъпност. Италианската мафия, руската мафия, какво ли не, но нищо никога не бе доказано. Доколкото знаем, за пръв път се е срещнал с Григорий Шиков в Москва през седемдесетте години като младеж, силно обвързан с италианското марксистко движение. Тези идеологии не оцеляха дълго. Тасони и Шиков са се снимали заедно по различни поводи и са имали общ бизнес. Разузнаването отдавна го следи, но досега той не е дал никакъв повод за действие. До началото на тази година, когато допусна грешката, която всички очакваха. — Листър погледна Дарси. — Тасони, изглежда, е обичал по-младичките.

Буитони изруга под нос. Дарси мълчеше.

Листър продължи:

— И така, не губиха никакво време и веднага му предложиха сделката. Условията бяха прости — поднасяш ни Шиков и си свободен

или завинаги потъваш заради секс скандал с малолетна. Тасони веднага прие. Проблемът беше в това, че дори и той не можеше да предложи нищо, с което Шиков да бъде изобличен. После преди няколко дни Тасони се свърза с наши агенти. Изглежда, най-после се бе появила идеалната възможност. Обяснил, че Шиков се кани да извърши обир в италианска галерия и че е поверил работата на сина си Анатолий. Той и бандата му трябвало да отвлекат тримата собственици на галерията от домовете им през нощта и да ги принудят да им дадат кодовете за алармената система. В края на краищата обаче не стана така.

Дарси се намръщи. Умът ѝ работеше трескаво.

— Момент. Каза, че британското разузнаване е знаело за грабежа предварително?

Листър преглътна и кимна.

— Всичко е регистрирано в досието на операция „Йерихон“. Тоест истинското досие, а не цензурираното, което ти показах. Шефовете на нашия отдел решиха да изчакат да видят как ще се развият нещата. Така и не информираха италианската полиция.

— Наистина е гадно.

— Слушай нататък. Нямам много време. Именно Тасони събрал италианския екип за обира и включил в него собствения си бодигард Роко Маси. Роко обаче не знаел, че шефът му е марионетка. Ако го бяха арестували и му бяха обещали да го пуснат срещу името на шефа му, всичко щеше да се потули. Той обаче се измъкна чист. Самият Тасони не е знаел, че един от хората му, Бруно Беломо, е агент под дълбоко прикритие с истинско име Марио Бели. Следиш ли мисълта ми?

— Продължавай.

— Ако планът бе успял, щеше да се случи едното от две неща. Или Анатолий да ни отведе директно при баща си, при което баща и син щяха да бъдат арестувани заедно, или, ако Шикови се окажеха повнимателни и не осъществяха пряк контакт, с помощта на Бели да арестуваме Анатолий и да го притиснем. На пръв поглед той беше садистичен изрод, но дълбоко в себе си беше разглезен страхливец, който бързо щеше да се пречупи и да предаде баща си, вместо да прекара остатъка от живота си в затвора.

Дарси се засмя мрачно.

— Възхищавам се на начина, по който действате.

— Нека продължа. Така трябваше да стане. Всичко обаче се промени, защото Анатолий Шиков промени плана за действие в последната минута. Без проблем Бели пак можеше да ни отведе при него. Когато обаче обирът, който трябваше да стане посред нощ, се превърна в брутален въоръжен грабеж посред бял ден, се появи нов и напълно непредвиден фактор в цялата операция.

— И този фактор се нарича Бен Хоуп — каза Дарси.

— Никой не беше в състояние да предвиди, че ще се намеси някой като него. Обикновен човек щеше да бъде взет за заложник като всички останали или убит.

— Което е било приемлив риск според вашите разбирания. Неизбежните косвени жертви.

Листър пак я погледна косо, докато шофираше.

— Не обвинявай мен. Аз бях нов там. И не аз съм съставял тези шибани планове.

— Значи Бен Хоуп, доколкото е успял, е помогнал за спасяването на колкото може повече заложници. Знам какво е станало. Или само е искал да изглежда така.

Листър енергично поклати глава.

— Ти знаеш само онова, което те искат да знаеш. Информацията, която беше подадена на полицаите. Не знаеш например, че Бен Хоуп е убил Анатолий Шиков с ръжен, за да спаси от изнасилване едно момиче от заложниците. И най-вероятно и от смърт.

Дарси не отговори. Определено не й бяха казали тези неща.

— Не само че всичко това прецака операцията за Шиков — добави Листър, — ами този Хоуп хвана нашия Бели и го окачи за въже през терасата. Което напълно провали целия план.

— Значи сега става дума за ограничаване на щетите.

Листър кимна.

— Така е. Тасони знаеше твърде много. Роко Маси също. Премахнаха ги и двамата и прикриха следите си. Първоначално идеята беше вината да се прехвърли към радикална група за защита на околната среда.

— Междувременно обаче Бен Хоуп се е досетил за връзката на Тасони и е решил да го посети.

— Което също беше напълно непредвидено — отбеляза Листър.
— Дори не знам как се е досетил.

— Непременно ще го попитам, когато го хвана — каза Дарси.

— Само че този път, вместо да обърка плановете, се оказа полезен.

— Как така? — попита Буитони намръщено.

— Набедиха го и пуснаха вас по петите му. Така от пасив Хоуп се превърна в ценен актив. — Листър посочи Дарси. — И след като им го предадеш, ще го използват.

Дарси премигна.

— Да го използват?

— Тигър и агне — каза Листър.

— Моля?

— Шефът ми го каза. Когато искаш да хванеш тигър, забиваш кол в просека в джунглата. Завързваш агнето за кола и се качваш на дърво с пушката си, за да чакаш. Тигърът ще дойде рано или късно.

— Не мисля, че е толкова лесно да хванеш Бен Хоуп.

— Не разбираш. Бен Хоуп не е тигърът, а агнето.

Дарси кимна.

— Искат да го използват като примамка.

— Тигърът е Шиков. Знаят, че той няма да се спре пред нищо, за да отмъсти за сина си. Искат той да убие Хоуп и те да го спипат.

— Исусе! — изпъшка Буитони от задната седалка.

Листър удари с длан волана.

— Пълна гадост! Не за това постъпих в службата. Не мога да участвам в хайка за невинен човек. Не само невинен... Хоуп рискува живота си, за да спаси онези хора. Както преди това е рискувал живота си за страната си. А сега онези мръсници искат да го унищожат.

— Но ти участваш, Листър.

— Вече не. Не и след случилото се. Напускам. Е, не точно.

— Просто си престанал да ходиш на работа?

— Не мога да допусна такова нещо да се случи. Някой трябва да ги спре.

— Не поемаш ли риск, като говориш с мен?

— По-голям, отколкото можеш да си представиш. Не знам обаче към кой друг да се обърна.

— Освен това забравяш едно нещо — сделката на Шиков с терористите. Ако източниците са прави...

— ... талибаните ще разполагат с щурмови хеликоптери „Черна акула“. Така е.

— И екипажите на нашите „Апачи“ няма да знаят какво ги е ударило. Животът на стотици британски войници ще бъде изложен на опасност. За да се спаси животът на един невинен човек.

Листър се обърна и я изгледа ядосано.

— Баща ми беше капитан в кралския флот. Умря в Ирак за страната си. Мислиш ли, че искам да изложа на опасност войниците ни? Сделката на Шиков не трябва да бъде осъществена. Аз само казвам, че не мога да оставя нещата да се вършат по този начин. Няма да го допусна!

— Не можеш да докажеш нищо.

— Мога.

— Как?

— Няма да кажа нито дума повече, докато не се съгласиш да ми помогнеш.

— В какво да ти помогна?

— Трябва да сложим край на това.

— *Ние?*

— Моля те. Както казах, не знам към кой друг да се обърна.

Дарси се канеше да отговори, но думите замряха на устните ѝ, защото движение в огледалото за обратно виждане привлече погледа ѝ. Обърна се назад. Буитони също се обърна.

Вече бяха излезли от Плас дьо ла Конкорд и се движеха успоредно на Сена. Лувърът беше отдясно, но Дарси повече се интересуваше от двата мощни спортни мотоциклета, които се движеха между колите зад тях. Двамата, които ги управляваха, бяха приведени ниско, на задните седалки имаше по още един човек. И четиримата бяха с кожени облекла, а лицата им не се виждаха зад непрозрачни маски.

Мотоциклетите ги настигнаха за секунди и застанаха от двете им страни. Ауспусите им ревяха силно. Онзи откъм Дарси беше толкова близо, че тя различи емблемата на „Кавзаки“.

— Те са! — извика Листър.

Като на забавен каданс Дарси видя как мъжът на задната седалка сваля ципа на якето си, бърка под него и вади автомат узи на ремък.

Буитони също го видя и посегна към пистолета си. Дарси обаче беше по-бърза. Бутна ръката на Листър от волана и рязко го завъртя четвърт оборот по посока на часовниковата стрелка. Лагуната сви вдясно и блъсна мотоциклета. Кавазакито падна сред порой искри и затисна предния мотоциклетист. Задният изхвърча и падна върху паркиран фолксваген.

— Моля ви — каза Листър. — Не позволявайте да ме убият.

— Мълчи и карай — процеди Дарси и насочи пистолета си към втория мотоциклет.

Преди да стреля, вторият човек на мотоциклета извади същото узи и откри огън. Куршумите надупчиха ламарината и счупиха стъклата от страната на Листър. Арматурното табло и предното стъкло се покриха с червени капчици. Листър извика пронизително и падна напред. Кракът му притисна педала на газта.

Бяха съвсем близо до реката, на метри от водата. Колата се отклони натам. Буитони извика нещо на италиански, което Дарси не се опита да разбере, защото пушна оръжието и се зае да освободи волана от тежестта на Листър и да махне крака му от газта.

Минаха под мост и едва не блъснаха триколка за доставка на пици. Мотоциклетът отново се спусна към тях и задният ездач отново стреля. Буитони успя да даде три изстрела, но не улучи, защото колата се движеше на зигзаг.

Улицата сви вдясно, появиха се дървета, които ги отделяха от брега на реката. Тялото на Листър залитна силно вдясно, когато Дарси взе завоя, и изби волана от ръцете ѝ. Лагуната се движеше със сто километра в час, когато поднесе към затревен бордюр, хлъзна се странично, удари се в дърветата и се преобърна. Спря на покрив до самата вода.

Дарси отвори очи. Висеше на предпазния колан надолу с главата и цялата беше в кръв. За момент изтръпна, после си даде сметка, че кръвта е на Листър. Той също висеше надолу с главата, а от устните му излизаше кървава пяна, защото се опитваше да каже нещо. Вътрешността на колата беше осеяна с парчета стъкло и какво ли не още. От джобовете на Листър се бяха посипали монети.

— Паоло! — Дарси се закашля, когато се опита да се обърне назад към Буитони. — Добре ли си?

Откопча колана си, спусна се по тавана на колата и пропълзя към задната седалка.

— Паоло?

Буитони не отговори. Не беше в състояние. При удара вратът му се беше счупил.

През раздробеното стъкло Дарси видя мотоциклетът да спира на трийсетина метра от колата. Задният слезе първи, все още с узито в ръце. После слезе и първият, подпря машината на стойката и двамата спокойно тръгнаха към реката. Дарси си спомни беретата. След няколко трескави секунди осъзна, че най-вероятно е изпаднала през счупените прозорци при преобръщането. Пробва да вземе оръжието на Буитони, но пистолетът му беше затиснат под тялото му и тя не можа да го помръдне.

— Трябва да се махнем от тук — каза тя на Листър. — Веднага.

Листър се свлече от седалката върху тавана на обърнатата кола. Опита се да говори, но от устата му излезе само кървава пяна. Дарси осъзна, че за него вече е късно. Щеше да умре до няколко минути и той го знаеше. Протегна трепереща ръка. Посочи с окървавен показалец.

Сочеше монетите — британски пенита и евроцентове — пръснати по тавана на преобрнатата кола. Докосна монета от една лира. Бързо губеше сили. Ръката му се отпусна, а Дарси се вгледа в кървавия отпечатък, който остави върху главата на кралицата на гърба на монетата. Листър отново вдигна ръка с насочен показалец. Умоляваше.

Разбери ме! Моля те, разбери какво ти казвам!

Започна да показва с пръсти. Числа.

Едно. Пет. Три.

— Какво е „едно-пет-три“? — попита тя трескаво.

Погледна отново изцапаната с кръв монета. Пари ли имаше предвид? Сто петдесет и три какво? Милиони?

— Не разбирам.

Мотоциклетистите вече бяха съвсем близо. Онзи, който бе карал мотоциклета, разкопча якето си и извади пистолет. Другият насочи узито и пусна един откос. Дарси инстинктивно се сви, защото куршумите зачаткаха по ламарините и във вътрешността на колата.

Когато отново погледна, Листър беше мъртъв. Куршум беше отнесъл слепоочието му.

Тя се измъкна от колата и хукна през дърветата покрай Сена. Куршуми разровиха пръстта около нея. Можеше да се скрие само на едно място.

Хукна право към бетонната стена, която се спускаше в реката. Напълни дробовете си, докато летеше във въздуха, и се подготви за предстоящия сблъсък със студената вода. Тялото ѝ проряза повърхността и след първоначалния шок Дарси заплува с мощни удари дълбоко под вода. В ушите ѝ отекнаха изстрели, наоколо падаха куршуми, които оставяха бели пенести следи. Заплува още по-бързо, докато сърцето ѝ заби бясно и дробовете ѝ бяха готови да се пръснат.

Когато изплува и си пое въздух, беше на стотина метра надолу по течението, под извита дъга на мост. Прикри се и погледна към двамата мотоциклетисти, които се върнаха при обрънатата лагуна. Единият хвърли малък черен предмет през счупеното стъкло.

Почти веднага колата беше обхваната от пламъци. Мъжете се обърнаха и хукнаха към мотоциклета. В далечината се чу полицейска сирена. После още една.

Мотоциклетът изрева и потегли. Почти веднага след това лагуната експлодира.

*Североизточна Португалия**Няколко километра от испанската граница*

Няколко часа почивка призори не помогнаха особено на Бен да се почувства отпочинал и силен, но страхът, че някой фермер или работник може да го открие свит в стария джип, му беше достатъчен, за да го накара да продължи по пътя си рано сутринта.

Няколко коне от близката конюшня престанаха да пасат и наостриха уши боязливо, когато Бен пи вода от варела, в който се стичаше дъждовна вода от покрива над тях. После странното боязливо същество изчезна също толкова внезапно, колкото се бе появило, конете се успокоиха и продължиха да пасат.

Сутринта и ранния следобед Бен се движеше пеша. Общественият транспорт щеше да е по-безопасен в големия град, където хората не се интересуваха от околните и не бе трудно да изчезне сред тълпата. В провинцията обаче хората бяха много любопитни, особено към непознатите, така че сънливата гара или безлюдната автобусна спирка можеха да му донесат куп неприятности. Достатъчно беше някой местен да разпознае лицето му от новините и Дарси Кейн с цялата ѝ армия отново щяха да го подгонят, както глутница хрътки гони заек. Да опита на автостоп също беше опасно; да открадне кола от някоя ферма наоколо означаваше да си навлече беля, а можеше да отнесе и шепа сачми за лов на птици от някой нервак.

Държеше се настрана от големите шосета, избираше малки междуселски пътища и избягваше застроени райони. Усилието от продължителното ходене бързо го изтощи. Ръката силно го болеше под новата превръзка. Имаше още няколко таблетки кодеин, но те щяха да забавят преценките му и времето за реакция. Трябваше да пази разсъдъка си максимално бистър.

Малко след четири следобед, близо до град Кастело Бранко, Бен чу зад гърба си боботене на стар дизелов мотор и бързо се скри в храстите край пътя. Пикапът сигурно беше видял и по-добри дни.

Двигателят ужасно тракаше, а отзад се стелеше димна завеса от изгорели газове. Пикапът теглеше ремарке, натоварено с огромен куп слама. Бен видя шанса си да спечели малко време да си отдъхне. Беше по-добре от автостоп. Шофьорът, полузаспал старец с набръчкано като древен пергамент лице, с увиснала през прозореца ръка, едва ли щеше да забележи неканения спътник, качил се на ремаркетото му отзад. Бен изчака пикапът да отmine, после се затича, улови се за задницата на ремаркетото и скочи. Разрови бодливата слама и се намести, за да се скрие от преминаващи коли.

След двайсетина километра в западна посока пикапът сви по разклон и се насочи към напечена от слънцето ферма в далечината. Бен скочи от ремаркетото, изчисти няколко сламки от косата си и продължи нататък. Според изчисленията му до къщичката на Брук имаше още десетина километра.

Колкото повече приближаваше, толкова повече мислеше за нея и така забравяше болката, която го пронизваше с всяка крачка, но започваше да го измъчва друга, по-дълбока болка, усещане за празнота и ужасна самота. Искаше му се да може да ѝ се обади само за да чуе гласа ѝ. Питаше се къде ли е и какво прави. И продължаваше напред.

Мина още един час. Крачките му ставаха все по-тежки, сякаш вървеше през пустиня. Наложил се да заобиколи някакво село, което още повече го забави. Жегата беше жестока и задушаваша. Бен избърса потта от лицето си и погледна тъмните облаци, които се събираха в далечината и постепенно скриха синьото небе. Устните му бяха сухи и напукани, гърлото му беше пресъхнало, но той знаеше, че съвсем скоро щеше да пие вода до насита. Задаваше се буря.

Вила Флор, Португалия

След като прекара по-голямата част от деня свита на канапето пред лаптопа си и купчина записки, Брук най-накрая се преоблече с шорти и маратонки и излезе да потича в гористата неравна местност, която се простираше с километри наоколо. Вече се прибираше и ѝ оставаха към два километра до дома, когато небето притъмня застрашително и тя долови мириса на приближаващата буря. След малко в далечината се разнесе тътенът на първата гръмотевица и на ръката ѝ падна първата капка дъжд. След миг рукна истински порой. Тя стигна до къщата мокра до кости и трепереща.

След като се освежи с продължителен горещ душ и изсуши косата си, тя облече тениска без ръкави, анцуга, който използваше за долници на пижама, и домашния си халат. После слезе долу, пушна си джаз и разгледа едно списание, след което отиде в кухнята, за да си приготви нещо за вечеря.

Докато шляпаше из кухнята с боси крака, дъждът шибаше стъклата на прозорците, а на всеки няколко секунди проблясваха светкавици. Летните бури понякога продължаваха с часове. След вечеря Брук смяташе да прочете стотина страници от книгата, която си бе донесла, а после да си легне и да слуша воя на вятъра и трополенето на дъжда по покрива. Обичаше бурите. Някак си я успокояваха.

Щеше да вечеря оризова салата с боб и пресни градински домати. Подправи я със зехтин, чесън и съвсем малко оцет. Взе мелничката, за да смели малко черен пипер, когато музиката спря в паузата между две парчета.

Тогава тя чу шума вълн. Вдигна поглед. Какво бе това? Прозвуча ѝ като човешки стъпки по чакълената пътека пред къщата. Напрегна слух, но точно тогава в далечината проехтя гръмотевица.

Може да е Фатима, помисли си тя. Може би жената на съседа идваше, за да ѝ донесе яйца или вино, както често правеше.

Но в тази буря?!

Брук отиде до пътната врата, отвори и извика:

— Фатима?

Никой не отговори. Изглежда, нямаше никого. Брук затвори врата и я залости за всеки случай. Тъкмо щеше да се върне в кухнята и го чу пак — стъпки по мокрия чакъл, които бързо минаха отстрани на къщата.

Движение пред прозореца на кухнята привлече вниманието ѝ. В тъмнината можеше да е всичко — падащи листа, птица, която се бори с вятъра. Тя обаче бе готова да се закълне, че е видяла мъжки силует. Овладея дишането си, прекоси бързо кухнята и измъкна най-големия кухненски нож от дървената поставка. Върна се до пътната врата. Сърцето ѝ биеше като лудо, ръката ѝ с ножа трепереше. Дръпна резето и отвори.

— Луиш? Ти ли си?

Нищо.

Дали не си въобразяваше?

Тя се върна в кухнята и постави ножа на мястото му. Когато вдигна поглед, видя залепено лице на прозореца и ахна.

Мъжът отвън я гледаше. Косата и дрехите му бяха подгизнали. Погледът му беше безумен, лицето му беше изпоцапано с кал.

Беше Маршъл.

— Брук... пусни ме да вляза — помоли той.

Агресията, която тя беше забелязала в очите му миналия път, когато го видя в Лондон, сега бе изчезнала. Изглеждаше напълно отчаян.

Брук се вгледа в него през прозореца за секунда, после отиде до вратата и отвори.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Дойдох да те видя — отговори той тихо.

Дъждът все още валеше силно. Малкото куфарче в ръката му изглеждаше напълно подгизнало.

— Изплаши ме, Маршъл! — извика тя ядосано. — Прокрадваш се като някакъв перверзник!

— Извинявай. Мислех, че няма да искаш да ме видиш.

— Дяволски прав си, че не искам да те виждам. Как изобщо разбра, че съм тук?

— Съседът ти ми каза.

— Лъжеш, Маршъл. За разлика от теб на Амал мога да имам доверие.

Маршъл наведе глава.

— Добре, добре. Подведох го да ме пусне в апартамента ти, а там видях компютъра ти.

— Наистина си голям гадняр.

— Да, така е, знам. Права си. Но трябваше да те видя.

— Не те искам тук! — изкрещя Брук. — Дойдох, за да се *отърва* от теб!

Щеше да затръшне вратата пред носа му, но нещо я накара да се разколебае. Влагата по лицето му не беше само от дъжда. Той плачеше открито. Тя никога не беше виждала толкова съкрушен мъж.

— Добре, Маршъл — въздъхна тя. — Влез. Вземи душ, изсуши дрехите си, ще поговорим. Но не можеш да останеш тук. Разбираш ли какво ти казвам?

Маршъл кимна. Брук се дръпна, за да му направи път. На плочите след него останаха кални стъпки.

— Какво е станало с теб? — попита тя, втрещена в калта по лицето му.

— Шофьорът на таксито ме остави на километри от тук — отвърна той. — Дойдох пеша. Подхлъзнах се и паднах в някакво мочурище.

— Нали знаеш, че до тук не може да се дойде с кола? Затова има черен път. Трябваше да вървиш по него. — Тя посочи горния етаж. — Предполагам, помниш къде е банята. На закачалката има кърпа и хавлия.

Докато той се оправяше, Брук крачеше из кухнята и проклинаше на глас.

„Какво да правя сега?“ — питаше се тя отново и отново.

Вятърът блъсна капак на прозорец и тя обиколи всички стаи, за да затвори капациите. Когато залости и последния, осветлението изгасна и стана тъмно.

— По дяволите! Сега и токът спря!

Почти го беше очаквала. Тук това се случваше и при най-малката буря. Запали свещи и ги сложи на различни места в дневната и кухнята. Няколко минути след това Маршъл слезе пипнешком в почти

пълната тъмнина. Беше по хавлия. Добра се до дневната и се отпусна на канапето. Косата му още беше мокра.

Брук застана пред него, скръсти ръце и го изгледа ядосано.

— Нали знаеш, че не може да идваш тук? Имаш късмет, че не те оставих въвн да се удавиш като плъх.

— Аз съм плъх — промърмори той отчаяно.

— И дойде чак в Португалия, за да заявиш очевидното?

— Недей. Нямах представа как се чувствам в този момент.

— Не можеш да продължаваш така, Маршъл! Трябва да се отървеш от тази фикс идея. Може да си вярваш, че си лудо влюбен в мен, но истината е, че не си.

Лицето му се изкриви.

— Говори големият психолог. Това диагноза ли е? Искаш да кажеш, че имам халюцинации, така ли?

Брук си пое дъх и се опита да говори спокойно.

— Мисля, че си объркан, Маршъл. Може би работиш прекалено много или преживяваш някаква криза и сега рискуваш да загубиш всичко. Фийби те обича. Ако продължаваш така, ще разбиеш сърцето ѝ. Накрая ще си останеш сам, защото истината е, че аз не те обичам. Харесвам те, ти си страхотен симпатяга... или би могъл да бъдеш, ако започнеш да се държиш нормално. Освен това сме роднини. Никога обаче не бих могла да изпитвам към теб нещо повече и е време да го проумееш. Аз съм с Бен. Дори и да не бях, смяташ ли, че бих могла да предам сестра си?

Последва дълго мълчание. Маршъл покри лицето си с длани и раменете му се разтресоха. Когато отново я погледна, очите му бяха зачервени.

— Не знам какво ми става — изхълца той. — Не мога да контролирам чувствата си.

Брук въздъхна. Мъжът пред нея беше жалка гледка.

— Мисля, че и двамата имаме нужда от питие — каза тя и отиде до малък шкаф, от който извади бутилка червено вино, тирбушон и две чаши.

Отвори бутилката, напълни чашите и ги занесе до канапето. За да е далеч от него, тя седна на подлакътника и остави чашите на ниската масичка отпред. Маршъл грабна едната и пресуши половината на една глътка.

— Боже! Какъв нещастник съм! — промърмори той. — Държа се като идиот, нали? Сигурно ме мразиш. Не бих те обвинил, ако е така.

— Не те мразя — каза тя тихо. — Мисля, че много се измъчваш, и ми се ще да можеш да ти помогна.

— Какво да правя?

— Върни се у дома. Иди направо в Ексетър, открий Фийби и я вземи от онзи курс. Изненадай я. Заведи я на круиз. Отидете на Бахамите. Грижи се за жена си.

Той кимна бавно, заподсмърча, изтри сълзите от лицето си с длан и отпи още една глътка вино.

— Може би си права — промърмори той едва чуто.

— Няма „може би“. Аз самата може би съвсем скоро ще се преместя във Франция... Може би веднага след като изтече договорт ми. След шест седмици. Това означава, че с Фийби няма да ме виждате толкова често. Можеш да потърсиш помощ от психотерапевт, за да се отърсиш от ирационалните чувства, които те измъчват.

— Бен е щастливец.

— Ти също. Имаш Фийби.

Той отново заплака. Брук го съжали. Премести се до него на канапето, остави чашата си и сложи ръка върху неговата. Той се наклони към нея, притисна лице в рамото ѝ и останаха за миг така.

— Всичко ще бъде наред — каза Брук. — Повярвай ми.

През целия си живот, дори и преди обучението да изостри неимоверно сетивата му, Бен имаше много добро чувство за ориентация. Като дете често скиташе с часове из горите и полята, без да се загуби нито веднъж. После, вече като командос, вроденият му талант да се ориентира му бе спасявал живота неведнъж в джунгли, пустини и планински пуцинаци. След като веднъж бе стъпил някъде, винаги можеше да открие пътя до там, без да разчита на карта или компас.

И точно тази способност онази вечер го отведе до малката къща на Брук. Дори и в тъмнината, залитащ от умора, останал без капка сили и дух заради поройния дъжд и силната болка, която го сковаваше при всяко движение, той успя да разпознае като ориентир всяко дърво и всяка скала, като че ли някой нарочно ги бе сложил там, за да му показват пътя. Дворът ѝ беше заграден с каменна ограда, а към къщата се минаваше по тревист хълм. Видя терасата, на която бяха прекарвали толкова много щастливи часове заедно. И обвития с бръшлян прозорец на спалнята, откъдето бяха наблюдавали звездите.

Капаците и горе, и долу бяха затворени, както очакваше да ги е оставила Брук, преди да си тръгне. Значи нямаше никого. Бен искаше да влезе вътре възможно най-бързо. Безопасно тайно място, където можеше да запали камината, да изсуши дрехите си, да вземе душ и да смени превръзката на раната си, да хапне някаква консервирана храна от запасите на Брук, после да поспи, за да възстанови силите си.

Когато измина последните петдесет метра до къщата, дъждът като че ли намаля. Той прокара пръсти по каменната стена покрай пътеката, за да открие пролуката, където Брук държеше ключа.

Намери я, но ключът не беше там. Замисли се къде другаде би могла да го е оставила. Не му се искаше да разбива вратата.

Тогава забеляза слабата светлина в пролуките на капаците на първия етаж и се вцепени.

В къщата имаше някой.

Да не би Брук да е започнала да дава къщата под наем, когато не я ползва? Не беше споменала такова нещо. Може би беше дала ключа на някой познат. Бен почувства как планът му рухва. Стисна зъби и се приближи до прозореца, като внимаваше да не вдига шум по чакълена пътека. Подпря се на хладната каменна стена, приведе се леко и надникна през пролуките.

И се дръпна, сякаш някой забодне в окото му игла.

В стаята имаше двама души. Брук и някакъв непознат мъж.

Седяха близо един до друг на канапето. Брук беше боса, с долнището на пижамата си, по халат. Косата ѝ се беше накъдрила като след душ. Косата на мъжа също беше мокра. Той беше по хавлия. На масичката пред тях имаше две полупразни чаши вино. Стаята беше обляна от меката светлина на свещи.

Брук и мъжът бяха прегърнати. Не се целуваха, но помежду им се долавяше интимната близост между двама души, които очевидно имаха какво да си кажат. Докато Бен наблюдаваше с ужас, Брук каза нещо на мъжа. Бен не чу думите ѝ, но изражението ѝ беше меко, погледът ѝ излъчваше топлина. Мъжът изглеждаше развълнуван. Усмихна се и стисна дланта на Брук, каза ѝ нещо. Тя кимна, усмихна му се, устните ѝ произнесоха: „Знам“.

Бен бе видял достатъчно. Отдръпна се от прозореца. Не можеше да диша, все едно някой го беше ударил в слънчевия сплит. Наведе се, за да си поеме въздух.

Това беше. Сега всичко си идваше на мястото. Дълго време не можеха да се свържат. Брук непрекъснато го отбягваше през последните няколко седмици.

Очевидно се срещаше с друг.

Бен искаше да изкрещи. Искаше да нахълта в къщата и да ги погледне в очите. Искаше да попита Брук: *Защо? Защо?* Да ѝ каже колко много я обича.

След миг обаче си даде сметка, че не може да го направи. Обърна се и се отдалечи със залитане. Когато стигна до пътеката, която се спускаше надолу по хълма, той се затича, докато сърцето му щеше да се пръсне, и падна на колене в подгизналата кал, задъхан от болка. Бръкна в джоба си, за да извади остатъка от кодеина, лапна последните три хапчета и ги глътна на сухо.

Пред очите му бяха Брук и любовникът ѝ, седнали на канапето.

Тя е щастлива с този човек. Ако не те обича вече, вината е твоя, не нейна.

Ти я прогони. Ти прецака всичко!

Бен се изправи с усилие и продължи в тъмнината. През лицето го шибаха клони. Спъваше се в камъни, затъваше в кал, губеше представа за времето. Когато най-накрая видя светлините на селото през дърветата, беше тичал половин час, който му се стори цяла вечност.

Напълно объркан и отчаян, той тръгна по главната улица на селото. Чу приглушена музика някъде наблизо, обърна се и видя ниска широка постройка с неонова реклама, пред която бяха паркирани коли, пикапи и няколко мотоциклета.

Бен се насочи натам и влезе в препълнен бар. След тишината на нощта силният говор на стотина гласове и гърмящата рок музика за момент притъпиха сетивата му. Огледа се, отиде до бара и седна на висок дървен стол. Барманът беше с посивяла дълга коса и с катарамата на колана „Харли Дейвидсън“, впита в издутия му корем. Бен се вгледа в бутилката уиски на рафта зад гърба му.

— Duplo — каза той.

Барманът се поколеба, погледът му се плъзна по мокрите кални дрехи на Бен, после сви рамене. Взе бутилката. Сложи чаша и наля двойното питие, което Бен поръча.

Бен го глътна, без да усети вкуса. Остави чашата пред себе си и я посочи.

— Още едно.

Барманът му наля още едно питие. Бен го изпи.

— Още едно — каза той отново.

На петата чаша барманът започна да се мръщи. Бен не му обърна внимание. Не го интересуваше нищо. Нито хората около него, нито дупката от куршум в ръката му, нито дозата кодеин, която, смесена с алкохол, можеше да му причини припадък. Дори смърт. Нямаше значение.

Чашата му отново беше празна.

— Още — каза той на бармана.

Мъжът поклати шава. Бен се протегна през бара и грабна бутилката. Барманът понечи да я измъкне от ръката му, но Бен не я пусна. Извади влажна смачкана банкнота от джоба си и я мушна в ръката му, без да погледне дали са двацет евро или петстотин. Така

или иначе, барманът явно реши, че е добра цена за бутилка евтино уиски, и прибра парите, преди смахнатият чужденец да е размислил.

Бен не чувстваше краката си, когато тръгна с бутилката уиски през тълпата към далечния край на бара. Отпусна се тежко на тапициран стол до прозореца, стисна бутилката между коленете си и подпря глава на лакът. Затвори очи и усети, че потъва в пропаст. Призля му. Възприемаше гърмящата музика като непрестанен рев. И колкото и да стискаше очи, не можеше да прогони от съзнанието си образа на Брук с онзи мъж. Отвори отново очи и отпи глътка уиски.

Някакви типове на близката маса, отрупана с бутилки и чаши, му се хилеха пиянски и му махаха да отиде при тях. Бен сви рамене, изправи се с усилие и седна на масата им. Не разбираше всичко от разговорите, освен че са местни хора и празнуват нечий рожден ден. Последваха още питиета, тостове, смях и шеги и Бен изведнъж установи, че е преминал от уиски на бира. Периодично слагаха пред него пълни чаши и той машинално ги пресушаваше. Болката в ръката му сега беше напълно изчезнала, но чувстваше друга болка, която никакви количества алкохол не можеха да притъпят.

Усети, че шепне името ѝ. Тръсна глава, сякаш можеше да го прогони.

— *Quem são vocês falam?* — попита един от новите му португалски приятели и го тупна по рамото. *За кого говориш?*

Бен отговори тихо. Каза повече, отколкото му се искаше. После удави думите в поредната голяма глътка бира.

— *Ela é uma puta cadela* — отбеляза гласът от другата страна на масата.

Бен кимна. После осъзна какво означават думите и се намръщи.

— *Кучка! Курва!* — повтори онзи на английски. — Като всички останали. Трябва само да ги чукаш. После изчезваш. Иначе ти погаждат номера. Прав ли съм?

Двама от масата кимаха и се хилеха. Вдигнаха чаши.

Усмивките им внезапно се стопиха, когато приказливецът изведнъж полетя напред и главата му се заби с трясък в масата. Разлетяха се чаши и бутилки и се пръснаха на пода.

Бен се движеше като в просъница. Осъзна, че е на крака. В дясната си ръка все още стискаше кичури от тила на онзи тип, който беше паднал на пода и притискаше с длани окървавеното си лице.

Последва миг тишина — заради изненадата. После всички скочиха и настъпи хаос. Бен видя юмрук, който летеше към лицето му, и инстинктивно го спря. С едно движение запрата нападателя към стената. Друг грабна щека за билиард от близката маса и го нападна с нея. Бен се дръпна рязко и усети свистенето, защото тя мина на сантиметър от лицето му. Отиде до билиардната маса, взе една топка и когато онзи приближи и замахна пак, я запрата в лицето му. Мъжът изрева. Щеката издрънча на пода заедно с няколко зъба.

След това никой не се опита да го нападне. Бен тръгна с олюляване към вратата и тълпата се раздели, за да му направи път. После подът изведнъж се надигна към него и някой изгаси осветлението.

Когато се събуди, Бен имаше чувството, че някой се опитва да извади мозъка му през слепоочието с тъп тирбушон, докато не си даде сметка, че преживява най-жестокото и ужасно главоболие, което бе имал някога. Изпъшка и премигна, за да прогони мъглата от съзнанието си.

Седеше на нещо като твърда пейка. В краката си усещаше вибрации, които се предаваха в гърба му, който беше облегат на твърда стена. Опита се да помръдне, но установи, че не може да движи китките и глезените си.

Тази мисъл проясни сетивата му и той отвори очи. Първото, което видя, беше сериозното лице на португалско ченге, седнало срещу него в полицейския ван. Второто, което видя, беше пушката помпа, подпряна на бедрата на ченгето и насочена директно към него, готова да пръсне мозъка му, ако предприеме каквото и да било. Не че беше в състояние, тъй като видя, че е окован с вериги за тръбната конструкция на пейката.

— Добре — промърмори той. — Така да бъде.

И отново загуби съзнание.

*Имението на Ферис
Кенсингтън, Лондон*

По телефона отново прозвуча гласът на Брустър Блекмор, и то така, сякаш не се обаждаше посред нощ без причина.

— Чакай — каза Мейсън Ферис.

Той измъкна дългите си слаби крака от леглото, обу чехлите и изнесе телефона от спалнята, за да не го чуе мисис Ферис.

— Кой е, Мейсън? — попита тя сънливо, когато той отвори вратата.

Той не ѝ обърна внимание, излезе на тясната площадка на стълбите и затвори тихо вратата зад гърба си. През високите прозорци на къщата влизаше лунна светлина. Той гледаше нощен Лондон, но без да го вижда.

— Минава два, Блекмор — отбеляза той. — Каж ми нещо, което искам да чуя.

— Бен Хоуп току-що е бил арестуван в малко село в Североизточна Португалия — започна Блекмор и Ферис изведнъж наостри слух. — Местната полиция го е разпознала след повикване заради сбиване в бар. В момента го транспортират към Рим и ще бъде прегледан в болницата „Сандро Петрини“, след което ще го прехвърлят в затвора „Реджина Коели“.

— Болница?

— Огнестрелна рана в ръката. Успял е да извади куршума и да я превърже сам. Няма вторични инфекции, но е загубил достатъчно кръв и е погълнал алкохол и кодеин в количество, достатъчно, за да убие кон. Имаме късмет, че е още жив. Искат да го наблюдават ден-два. Това ще ни осигури достатъчно време.

Ферис се замисли над чутото. Планът му отново ставаше актуален. На устните му заигра тънка усмивка, после изчезна, защото удоволствието отстъпи пред по-мрачни мисли.

— Кейн? — попита.

— Нищо засега — отговори Блекмор. — Загубихме следите ѝ.

— Лошо — отбеляза Ферис меко.

— Ти ми нареди да се оправя с Листър — запротестира Блекмор.

— Задачата е изпълнена. Ще се оправя и с това. Правя всичко възможно. Доколкото мога да преценя, тя е мъртва и трупът ѝ ще се появи някъде по течението на Сена.

— Действай — каза Ферис, прекъсна връзката и се върна в спалнята.

Болница „Сандро Петрини“, Рим

Два дни по-късно

За Бен беше почти облекчение, когато лекарите влязоха в малката болнична стая с едно легло рано сутринта и му казаха, че ще го преместят в затвора, за да изчака делото си. Двата дни, прекарани в тясното легло със стоманена рамка, закачен за множество маркучи и тръбички, без нищо, чрез което да отброява часовете, като се изключи смяната на охраната пред вратата, му се сториха като двайсет. Освен навъсените полицаи, които дойдоха да го арестуват формално и да му прочетат дълъг списък с обвинения и права, при него влизаха само двама лекари и четири медицински сестри. Най-младата от тях — момиче с вид на бездомно гаменче от дълбокия юг на Италия — изглеждаше скована от смъртен ужас в негово присъствие. Една от по-възрастните сестри — матрона с посивяла коса и телосложение на африкански бивол — го гледаше с такава неистова омраза, че той започна да се притеснява да остава насаме с нея, да не би да му инжектира някаква отрова.

Засега бе успял да остане жив въпреки блудкавите варени зеленчуци, с които го хранеха, и разкашканата сива маса, която трябваше да мине за месо. Все едно че отново беше в армията.

През цялото време го държаха настрана от медиите. Само можеше да си представи еуфорията на вестници и телевизии при новината, че убиецът на Урбано Тасони е заловен. Любимата му италианска репортерка Силвана Лученци щеше да застане в светлината на прожекторите и да следи покачването на рейтинга си.

— Как се чувстваш? — попита докторът.

— Като невинен човек, когото изпращат в затвора — отвърна Бен. — А ти?

Сестрата със свирепия вид влезе в стаята с голям книжен плик, който остави на стол, после отиде до леглото и откачи от него всички маркучи с деликатността на гневна готвачка, която скубе пуйка. Бен й

се усмихна по най-милия начин, на който беше способен, стана от леглото и взе плика. Вътре бяха дрехите му, чисти и изгладени, и обувките му, без връзки.

— По дяволите! — изруга той. — Отново удрям на камък. Смятах с връзките на обувките да удуша всички в отделението и после да се спусна през прозореца.

Докторът го гледаше с недоумение. Бен влезе в малката баня и се преоблече. Ръката му все още беше леко изтръпнала, но заздравяваше добре. Когато излезе, вън го чакаха четирима карабинери. Бен подаде китки, за да му щракнат белезниците, след което го изведоха. В коридора имаше още полицаи, въоръжени до зъби. Сред тях Бен забеляза познато лице. Роберто Ларио избегна погледа му. Беше замислен и мълчалив.

Полицайте изведоха Бен от отделението в къс коридор с асансьори. Вратата се отвори и всички се качиха в кабината. Бен застана с лице към вратата. Усещаше заредените и насочени към него оръжия. Коленете му трепереха от мисълта за случващото се с него, но нямаше никакво намерение да показва, че е притеснен. Когато асансьорът потегли, Бен се обърна към мълчаливия Ларио.

— Трябва да отбележа, че съм разочарован — каза той. — Очаквах Дарси Кейн да се появи лично. Да ми благодари, че се оставих да ме хванат.

Ларио изглеждаше смутен.

— Не знам къде е тя — изрече той тихо, сякаш съжаляваше, че му казва и толкова.

Бен искаше да го попита какво означава това, но в този момент камбанката издрънча и вратата на асансьора се отвори. Полицайте го избутаха навън и след миг се озоваха на улицата.

Чакаха го цивилни агенти и няколко карабинери с две патрулни коли и бял затворнически микробус, пълен с униформени надзиратели. Задните врати на микробуса бяха отворени и се виждаше вътрешността — две метални пейки, една срещу друга, метални стени и таван. Нямаше предпазни колани. Вероятно според италианската система задържаните биха могли да се обесят или удушат, докато пътуват. Или просто никой не се интересуваше какво ще стане с тях в случай на автомобилна катастрофа. Прозорците бяха защитени с дебела решетка отвътре, а стъклата отвън бяха затъмнени.

Докато го водеха към микробуса, Бен видя, че още един затворник чака, за да бъде транспортиран заедно с него. Беше набит, чернокос, около трийсетгодишен. Нямаше вид на изпечен престъпник. Бен се зачуди какво ли е направил, за да заслужи да го заключат в затворническия микробус заедно с опасния убиец психопат.

Спътникът му остана мълчалив, докато ги качваха отзад и след като затръшнаха вратите. Стоманената черупка се разтресе, когато дизеловият двигател запали. След кратко спиране на портала продължиха по улиците на Рим.

Когато вратите се затвориха, затворническият микробус бързо се превърна в неприятна сауна под лъчите на палещото слънце на Рим. Той се тресеше и друсаше и Бен полагаше сериозни усилия да се крепи на металната пейка и да не мисли къде го карат и какво го очаква.

До този момент никой не беше споменал думата „адвокат“. Никакви телефонни разговори, никакви контакти с външния свят. Джеф Декър в „Льо Вал“ вероятно бе направил невъзможното, за да разбере какво става.

А Брук... вероятно и тя беше разбрала, че е бил заловен съвсем близо до къщата ѝ в Португалия. Дали се е досетила, че е научил тайната ѝ? Че я е видял там с онзи мъж... който и да бе той?

Какво да правя? — питаше се Бен. Ако изобщо някога се измъкнеше от тази каша, би ли могъл да я види отново? Искаше ли да чуе какво тя има да му каже? Или просто щеше да се опита да забрави случилото се през последните няколко месеца? Нямаше отговор. Чувстваше се изгубен и много самотен.

Вероятно пътуваха от двайсетина минути, когато микробусът рязко зави и Бен и спътникът му се проснаха на голите метални пейки. Бен се канеше да каже нещо, когато отвън започнаха да стрелят — неравна поредица единични изстрели, после дълъг откос. Двата арестанти се хвърлиха на пода, защото куршумите загракаха по ламарината. Бен обаче бързо си даде сметка, че затворническият микробус не беше основната мишена на стрелците.

Изведнъж ги разтърси мощна, оглушителна взривна вълна. Нещо друго, а не куршуми заблъска по ламарините на микробуса — летящите отломки от онова, което беше хвъркнало във въздуха. Микробусът се понесе странично, после се удари в нещо твърдо и спря. Бен и спътникът му нямаше за какво да се уловят и се блъснаха в ламаринената преграда, която ги делеше от шофьорската кабина.

Изтреця втори взрив. Бен усети киселата миризма на запален бензин и пластмаса. Чу да отварят предните врати на микробуса, някой

крещеше. Последваха още изстрели. Крясъците преминаха в писъци.

После изстрелите престанаха също така ненадейно, както бяха започнали. Бен се обърна към вратата на микробуса, когато чу приближаващи стъпки и гласове. Не говореха на италиански.

След обира в галерията не беше чувал руска реч.

Гласовете бяха заглушени от няколко последни изстрела някъде зад затворническия микробус, които разбиха ключалките. Вратите се отвориха. Нахлу слънчева светлина.

В рамката на вратата се очертаха силуетите на двама мъже, стиснали автомати. По ледената пресметливост в очите на единия Бен разбра, че не върши това за пръв път. Беше бивш военен. Наемник.

Лицето на другия, с много къса коса, беше сякаш одрано и после зашито с дебела игла и канап. Той беше различен. Това за него не беше просто работа. Гледаше Бен като акула, която предвкуша следващия си обяд. Той разклати цевта на автомата си.

— Слизай — заповяда той с гърлен глас на английски.

Бен реши, че се отнася за него. Стана, наведе глава, стигна до задната врата и скочи долу.

Мъжът с белязаната физиономия насочи автомата и преди Бен да разбере какво става, изстреля един-единствен куршум във вътрешността на микробуса. Главата на втория арестант се пръсна сред облак червена мъгла и трупът му се свлече на металния под. Другият извади пистолет и го насочи към сърцето на Бен, който нямаше друг избор, освен да наблюдава неподвижно случващото се.

Тихата уличка в покрайнините на Рим приличаше на сцена от Косово в разгара на войната. Двете полицейски коли бяха превърнати в развалини. Едната беше останала без покрив и се беше изправила на една страна, изкривена, обвита в пламъци. От ченгето вътре беше останала обгоряла ръка, която висеше от прозореца. Другата кола се беше ударила в предницата на затворническия микробус и беше обгоряла като консервна кутия в огън. Труповете на шофьора на микробуса и надзирателите лежах на пътя.

Не бяха само те. Бен видя труповете на поне пет-шест минувачи, оказали се на неподходящо място. Едно такси беше спряло косо на улицата и блокиралият му клаксон виеше безспир. Предното стъкло беше изцапано с кръв.

Един от карабинерите явно беше успял да изскочи от колата, преди да експлодира. Не бе стигнал обаче достатъчно далеч. Пълзеше с окървавени ръце, а краката му горяха.

Шестима мъже бяха направили всичко това за по-малко от минута. Четирима от тях тръгнаха забързано към голям черен джип мицубиши, спрял наблизко. Носеха автоматични оръжия и два гранатомета от съветската ера. Когато минаха покрай горящия полицай, най-високият го застреля в главата, без много да му мисли. Не беше акт на милосърдие. Един от останалите се изсмя.

Белязаният руснак грубо бутна Бен към джипа.

— Върви! — нареди му той.

Бен тръгна. Похитителите дори не бързаха, когато се качваха в седемместния джип. Сложиха Бен в средата на средния ред седалки. Все още го държаха на прицел. Белязаният седна до него. Изкомандва шофьора на руски и джипът потегли.

Шофьорът беше бърз и опитен. Бен седеше мълчаливо до похитителите си, отпуснал оковани ръце в скута си. Движеха се към покрайнините на града. Две полицейски коли пропищяха със сирените си в обратна посока, но никой не ги гонеше.

След предградията на Рим, автокъщи за коли на старо и складове за мебели, джипът мина през ръждясал метален портал, прекоси бетонен двор, обрасъл с бурени, и влезе в старо хале — някогашна фабрика или склад за пакетиране. Двигателят избоботи в празното пространство и изгасна. Шестимата мъже слязоха и измъкнаха Бен под прицела на оръжията си.

Изоставената сграда вонеше на урина и мухъл. Навсякъде имаше пръснати празни бутилки и безброй боклуци, оставени от бездомни скитници. Слънчевите лъчи едва проникваха през високите мръсни прозорци. Два гълъба летяха около ръждясалите греди на тавана и пляскането на крилата им отекваше в празното пространство. Единствената мебелировка беше напукан пластмасов стол в средата на бетонния под. Белязаният бутна Бен към него.

— Сядай!

Бен реши, че е по-добре да се подчини.

Белязаният кимна на един от бандата — онзи, който ексекутира ченгето с горящите крака. Той се приближи до Бен с усмивка и клекна. Измъкна едната му обувка, после другата и ги хвърли на шефа си.

— Първо ще погледнем тук — каза белязаният с гърления си глас. — После и на други места.

Подпря оръжието си на една бетонна колона. Стисна едната обувка на Бен за бомбето и започна да удря тока в колоната, докато не се разпадна. Огледа вътрешността, после направи същото с другата обувка. Бен гледаше объркано. Десният ток също се разпадна и се появи кухня. Мъжът бръкна вътре и извади малко черно устройство. Белегът му се сгърчи в усмивка.

Бен се вторачи в онова, което извадиха от обувката му. Колко време се е разхождал с джипиес?

— Не са толкова умни — каза белязаният и хвърли устройството настрана. — Имаме заглушител.

Те, помисли си Бен. Кой са *те*?

Мъжът отиде до него и каза:

— Никой не може да те открие тук, Бен Хоуп. А сега на работа.

Бен си даваше сметка, че няма смисъл да ги убеждава, че не са хванали когото трябва. Не и когато бе най-популярната личност в Италия в момента.

— Нека се опитам да позная — каза той. — Току-що сте открили, че графиката на Гоя, която откраднахте с вашите момчета, е фалшива, и искате да знаете къде е оригиналът.

Онзи изсумтя.

— Изобщо не ни пука за Гоя.

— Обаче решихте, че за него си струва да убивате.

— Не знаеш нищо. Имаш ли представа кой съм аз?

— Някой, който си е заврял физиономията в комбайн.

Белязаният удари силно Бен по лицето.

— Името ми е Спартак Гурко. Руските специални части. Сега съм частен предприемач.

Бен имаше чувството, че знае какво ще последва. Анатолий Шиков не беше купил онзи летящ нож по каталог за интернет търговия.

— А един човек, когото ти уби, беше мой приятел. Познавам Анатолий от много години. Сега го няма. И това много ме натъжава.

Лицето на Бен гореше от удара.

— Радвам се, че го убих. Беше боклук и си го търсеше.

Изражението на Гурко стана ледено, белегът му се изопна.

— Заради това трябва да умреш. Бавно и много болезнено. Искам да го знаеш. Но няма да е сега. Трябва да те оставя жив.

— Много благоразумно от твоя страна.

— Мислиш се за много корав?

— Има и по-корави.

— Няма да си толкова корав, когато шефът ми се заеме с теб. Григорий Шиков не е добър като мен.

— Значи ще пътуваме? — попита Бен. — На изток, предполагам.

Гурко кимна.

— Първо обаче трябва да се погрижа за нещо. Ти уби сина на Григорий Шиков и заради това той ще те убие. Ти обаче нарани и мен. Уби мой приятел. Затова аз ще нараня теб.

Той сви рамене, като че ли това бе най-нормалното и разумно нещо на света.

Останалите се хилеха. Бен плъзна поглед по цевите на оръжията им и се зачуди дали има начин да обезоръжи и застреля петима мъже, без самият той да се окаже надупчен с куршуми.

Гурко продължи:

— Ще бъдеш... — Млъкна, за да намери подходящата дума. — Осакатен. — Като че ли му харесваше как звучи. — Разбираш ли тази дума? Осакатен?

— Достатъчно е да те погледна — каза Бен.

Гурко посочи високия мъж, който бе събул обувките на Бен.

— Максим обаче ще те пази жив. За Григорий. Максим е експерт, медик. Заши лицето ми след граната. Сега пак съм хубав.

Той се засмя и даде знак на един от хората си. Онзи свали оръжието си и отиде до джипа. Отвори задната врата, взе една кирка и се върна. Бен се вгледа в кирката. Беше съвсем нова. Дръжката беше от оранжево фибростъкло. Острието беше от боядисана в синьо стомана. Плоско от едната страна. Остър шип от другата. Онзи вдигна тежкото сечиво с две ръце, метна го на рамо и отново бръкна в джипа. Този път извади горелка. Индустриална, солидна, с голям резервоар отдолу и почернял крайник.

— Не съм животно — обади се Гурко. — Ще ти дам възможност да избираш. — Той разпери ръце. — Кое избираш?

Бен мълчеше.

— Забивам кирката в тялото ти. Заковавам те за пода като насекомо и ти се иска да си умрял. Или може да готвим заедно. Обичаш ли барбекю? Ще ти изпека топките, пръстите на краката, ръцете, лицето. Ще оставя само толкова, колкото Григорий да разпознае кого убива. Може би предпочиташ това. Е, какво да бъде, Бен Хоуп?

Бен не смяташе да му отговаря.

— Не можеш да избереш? Тогава аз ще избира — каза Гурко и грабна кирката от колегата си.

Петимата вдигнаха Бен от стола и го проснаха на пода. Вдигнаха окованите му ръце над главата. Разтвориха широко краката му.

Гурко отиде до него, без да бърза, като опипваше дръжката на кирката. Остави я за момент, за да свали якето си и да го закачи на облегалката на пластмасовия стол. Очите му заблестяха и той вдигна сечивото над главата си. Острият шип блесна за миг във въздуха, после Гурко замахна с всичка сила. Бен видя как се насочва към тялото му. Опита се отчаяно да измести тялото си, но силните ръце го държаха здраво.

Острието се спусна долу и удари бетона на сантиметър от бедрото на Бен.

— Не улучих — каза Гурко с усмивка.

След още една театрална пауза той изчисти прашинка от върха на кирката. После я вдигна още веднъж. Този път сериозно. Бен гледаше безпомощно, докато кирката се издигаше във въздуха. Имаше около три четвърти секунди, за да намери решение.

Острието на кирката започна да се спуска надолу, когато от едното слепоочие на Спартак Гурко изригна червен фонтан. Той се извъртя встрани с рев от болка и гняв. Кирката падна от ръцете му и удари бетона със звън, който отекна в празното хале.

Гурко посегна към кървавата пихтия на мястото на дясното си ухо, но още един заглушен изстрел го улучи в гърдите и го залепи за колоната. Коленете му се подгънаха и той се свлече на пода. Високият на име Максим се вторачи в шефа си, вдигна оръжието си, после се просна по гръб, защото друг куршум прониза гърдите му.

Мъжете, които държаха Бен, се разбягаха. Бен се озърна, за да види къде се крие стрелецът. Не видя никого. Той обаче несъмнено ги виждаше. Превключи от единична на автоматична стрелба и изпрати в небитието още един от хората на Гурко, който посегна към оръжието си. Троен откос изчатка по предницата на джипа и разби фаровете и предното стъкло. После още един. Капакът се откачи и се вдигна нагоре, потече антифриз.

Тялото на Гурко не помръдваше. Хората му хукнаха към изхода. Един от тях се обърна и стреля, но моментално се свлече на пода с червена дупка в челото.

Бен скочи на крака. Чу стъпки и се обърна рязко — видя стрелеца да приближава към него, стиснал в ръце с ръкавици голяма автоматична карабина. Бен по-скоро би очаквал да види „Хеклер и Кох G36“ някъде във военна зона, а не в предградията на Рим. Имаше пълнител със сто патрона, лазерен мерник и сгъваща се подпора. Впечатляващо оръжие, а и от случилото се преди секунди можеше да се съди, че стрелецът знаеше точно как да го използва.

Стрелецът направи още няколко крачки напред, без да сваля оръжието. Беше с черно кожено яке, джинси и високи военни обувки. Козирката на бейзболната шапка беше пусната ниско и скриваше лицето му. После погледите им се срещнаха и онзи се усмихна сухо.

Бен премигна. Не беше „той“. Беше Дарси Кейн.

— Радваш ли се, че се отбих? — попита тя и прескочи трупа на Гурко.

Бен прикри изненадата си.

— Положението беше под контрол.

— Аха. Виждам. Съжалявам, че обърках плановете ти. Нямаме много време обаче, така че, ако искаш да дойдеш с мен...

— Къде? — попита Бен. — В затвора? Не, благодаря.

Тя насочи карабината към него. Пръстът ѝ беше на спусъка.

— Да тръгваме, майор.

— Наричай ме Бен — каза той и погледна цевта.

— Чудесно. Нека обаче водим този разговор в колата.

— Момент.

Бен отиде до пластмасовия стол, на който беше закачено якето на Гурко. Бръкна в страничния джоб и бавно извади телефон. Задържа го с два пръста, така че тя да види, че не е пистолет или граната. Пусна го в джоба на затворническия си гащеризон.

— Прогони ги, преди да разбере кой какво знае.

— Ще се върнат — предупреди го тя. — Размърдай се.

Дарси насочи карабината към него и го поведе през халето към изхода. В храстите от другата страна на сградата беше скрит очукан ван форд. Дарси подхвърли ключовете на Бен.

— Ти карай, за да мога да те наблюдавам.

— Какво? По чорапи?

— Ще трябва да се справиш.

Отекнаха пистолетни изстрели. Куршум удари стената наблизо. Хората на Гурко се бяха окопитили и отново ги бяха взели на прицел. Бен се качи зад волана и включи двигателя. Дарси насочи карабината към руснаците и пусна дълъг откос, който ги накара да се изпокрият, после скочи на седалката.

— Давай! — извика тя.

Бен вече беше включил на скорост. Потегли с мръсна газ и поднесе по напукания бетон, след като излезе от хрусталаците. След тях се чуха още изстрели, но Бен профуча през портала и изчезна.

След около два километра Дарси каза:

— Сега можеш да намалиш. Спазвай ограничението за скоростта.

Бен погледна в огледалото.

— Поемаш риск — каза той. — Бих могъл да блъсна това чудо.
— Да, виждала съм как караш. Може би ще се наложи да те застрелям.

— Странно — отвърна Бен. — Мислех си същото за теб.

— Ти получи своя шанс. Пропиля го.

— Винаги има още един.

— Мечтай си.

— Къде отиваме? — попита Бен.

— Някъде, където да свалиш тези дрехи. Иначе всички ще разберат, че си избягал затворник.

Изминаха още няколко километра и Дарси каза:

— Ето. Свий тук.

Бяха излезли от града и се движеха през гориста местност. Пътят ги отведе до усамотена зона за пикник с малък паркинг, масички и пейки. Нямаше жива душа. Бен паркира в сянката на някакви дървета, изгаси двигателя и бавно слезе от вана. Облегна се на вратата. Дарси също слезе. Карабината висеше на рамото ѝ.

— Тук е спокойно — отбеляза Бен и се огледа. — Обичам такива места. Мислех си, че ме водиш на място с решетки на прозорците.

Дарси кимна.

— Бих могла. Реших обаче да обмислим и други варианти.

— Например?

Дарси отвори задната врата на вана и извади черен брезентов военен сак. Хвърли го в краката му и му кимна да го отвори.

— Бунзи ти изпраща много поздравя.

Бен клекна и дръпна ципа.

Сакът беше празен, ако не се броеше резервен пълнител за карабината на Дарси и военен кобур, в който беше мушнат много употребяван, добре поддържан и зареден деветмилиметров браунинг.

— Вземи го — каза тя.

Бен я изгледа объркано.

— Какво е това? — успя само да попита.

— Спокойствие — отговори тя.

Бен си спомни следобеда, прекаран с шотландеца, когато направиха оранжерията. Струваше му се, че оттогава е минал цял век. Бунзи му бе казал, че е намерил спокойствие. Бен погледна карабината в ръцете на Дарси, после пистолета в сака. Спокойствие — наистина.

Дори не смяташе да пита откъде шотландецът е намерил оръжие като тази карабина.

— Добра работа свърши, нали? — попита Дарси.

Бен взе пистолета и го мушна в джоба на затворническия гащеризон.

— Объркан ли си? — усмихна се Дарси и подпря карабината на колата, после свали ръкавиците.

— Доста.

— Преди да постъпя в Агенцията, бях на обучение в Хирфорд.

Бен започна да схваща.

— И Бунзи Маккълок ми беше инструктор — продължи тя. — Беше най-добрият. Никога няма да го забравя. Затова се изненадах още повече, когато разбрах, че си дошъл в Италия заради него. Вчера се отбих в къщата му в Кампо Басо. Когато му признах, че съм изпратена да те хвана, едва не ми пръсна мозъка. После обаче му разказах и другите подробности, които научих неотдавна. След това ми помогна безрезервно.

— Какви подробности? — попита Бен.

— Например, че не си застрелял Урбано Тасони.

Бен се вторачи в Дарси Кейн, но в очите ѝ не видя друго, освен искреност.

— Имах своите подозрения — каза тя. — Доста неща не се връзваха. Междувременно някой полагаше усилия да скрие от мен ключови доказателства. Например изчезването на записите от охранителните камери на Тасони.

— Взети са веднага след убийството — отбеляза Бен. — Проверих.

— И начинът, по който е извършено... просто не можех да допусна, че си толкова невнимателен.

— Приемам го за комплимент. Е, кой тогава е убил Тасони?

— Хората, за които работех.

— Агенцията за борба с тежката организирана престъпност?

Дарси поклати глава.

— Боговете. Онези, които дърпат конците на марионетките. Хората, които казват на Агенцията какво да прави и които ме изпратиха да те заловя, точно както нахиснаха теб, за да поемеш вината за мръсните им игри.

— Защо аз? — попита Бен.

— Защото ти уби Анатолий Шиков — обясни Дарси. — Сина на Григорий Шиков, най-издирвания и неуловим руски гангстер и партньор на Урбано Тасони в престъпленията. Притискали са Тасони да ги заведе до Шиков. Благодарение на Тасони предварително са знаели за готвения грабеж в галерията. Когато нещата се объркали, решили да прекъснат връзките с Тасони и да обвинят теб, само за да могат да те хванат и да те окачат на показ като примамка. Не са се съмнявали, че Шиков ще изпрати някой по петите ти, за да търси мъст. А след като те закара в дома му и той те изтезава до смърт, щели да имат в какво да го обвинят.

Бен изведнъж си спомни.

— В обувката ми имаше джипиес.

— Виждаш ли? Вероятно са го сложили, след като са те арестували. Това е бил планът им да хванат Шиков. Аз обаче исках да се добера до теб преди тях. Наблюдавах болницата и чаках да те прехвърлят в затвора. Имах чувството, че руснаците ще нанесат удара си тогава.

Бен се замисли. Звучеше достатъчно зловещо, за да е напълно правдоподобно. Липсваше само един важен елемент.

— А как един оперативен агент може да се добере до такава информация?

— Преди три дни се срещнах с информатор в Париж. Млад агент на МИБ на име Джейми Листър, който беше решил, че все пак му е останала някаква почтеност. Отначало не бях сигурна дали да му вярвам, но когато някой се опита да те убие, за да попречи истината да излезе наяве, преставаш да се съмняваш.

— Мъртъв ли е този информатор?

— Заедно с онзи, с когото работех. Паоло Буитони. И това ме вбесява. Не обичам около мен да умират невинни хора.

— Съгласен съм — каза Бен. — Но не разбирам какво искаш от мен.

— От три дни насам аз съм агент на първо място в списъка за ликвидиране. Беглец като теб.

— Е?

— Мисля си, че бихме могли взаимно да си помогнем.

— Като екип? Заедно? Аз и ти?

— Не е нужно да звучи чак толкова ужасно.

— Не падаш ли малко под нивото си, агент Кейн?

Тя сви рамене.

— Може би не си в най-добрата си форма. Но аз съм виждала и по-лошо.

— Ласкателствата няма да ме накарат да променя мнението си, Дарси. Защо да ти вярвам?

— Защото съм чудесен и искрен човек и съм вътре в нещата като теб. Няма защо да се страхуваш от мен, кълна се.

— Чувал съм това и друг път.

— Моля те.

— Останах в Италия, за да се погрижа за нещо. То е моя работа, не твоя.

— Търсиш разплата за случилото се в галерията. Искаш да пипнеш Григорий Шиков. Вече го знам.

Бен кимна.

— Той и Тасони са планирали обира заедно. Тасони е мъртъв. Не ме интересува кой му е видял сметката. Знам само, че сега е ред на Шиков. Това също не е твоя грижа.

— Шиков определено е моя грижа — възрази тя твърдо.

— Искаш да хванеш едрата риба? Мислиш си, че ако спечелиш достатъчно червени точки, работодателите ти ще ти позволят да се върнеш?

Дарси се намръщи.

— Мислиш, че съм кариеристка?

— Засега се справяш чудесно, както изглежда.

— Е, у мен може пък да има и нещо повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Изненадай ме — каза той. Виждаше пламъка в очите ѝ, като надигаща се буря.

— Знаеш ли какво е „Черна акула“? — попита тя.

— Руски щурмови хеликоптер „Ка петдесет“ — отвърна Бен. — Може би най-съвършеният боен хеликоптер, произведен някога. Побърз е от нашия „Апачи“ и носи достатъчно въоръжение, за да срине цял град. Но не виждам връзката.

— Представи си, че го използват срещу нашите сили в Афганистан.

Не беше трудно да си го представи. Картината не беше приятна.

— Е?

— Може би чувствам морално задължение да не допусна това да се случи — каза тя. — И може би зад кулисите се случват неща, за които не подозираш. Например, че Григорий Шиков всеки момент ще продаде два откраднати хеликоптера „Черна акула“ на талибаните. Трябва да спрем тази сделка.

Бен я изгледа.

— Джейми Листър беше готов да изложи на риск всичко заради нещо, в което вярва — продължи Дарси. — Да попречи на лошите да убиват и да спре избиването на невинни. И... знаеш ли какво? Искам да направя същото. Искам да направя нещо добро. Нямах представа

какво е да те използват като пионка в нечия мръсна игра. Никога повече няма да допусна да ми се случи подобно нещо.

— Повярвай ми, знам какво е — отбеляза Бен. — Заради нещо толкова напуснах армията. Не си дошла тук обаче, за да слушаш биографията ми.

— Ще ми помогнеш ли, Бен? — попита тя.

В очите ѝ той видя решителност.

— А после какво? Когато свърши? Няма да те оставят на спокойствие, докато не те видят мъртва.

В далечината се чу двигател на кола, която приближаваше по главния път. Двамата я наблюдаваха, докато отмина входа на парка за пикник.

— Знам — отговори Дарси. — Но това се отнася и за теб. Твърде късно е да се върнеш назад.

— Може и да си права — съгласи се той.

— Заедно сме, Бен, независимо дали ти харесва, или не. — Лицето на Дарси се поотпусна. — Освен това се нуждаеш от мен, макар да не го осъзнаваш.

Бен се усмихна.

— Наистина ли? Нуждая се от теб?

— Погледни се, за бога! Няма да измениш и километър с тези дрехи. Дори нямаш обувки!

Бен погледна надолу. Затворническият гащеризон беше изпоцапан и разкъсан от съприкосновението с руснаците. Едно от попаденията на Дарси го беше изпръскало с кръв по гърдите и рамото. Чорапите му се бяха скъсали от тичането по бетона и сега тревата го гъделичкаше през дупките.

— Мислиш, че можеш да ми намериш обувки, без да те хванат?

— Казва го човек, когото са арестували за побой в бар. Е, отговорът „да“ ли е?

— Добре. Но ще го правим по моя начин. И трябва да ме наричаш „сър“.

Тя се ухили.

— Върви на майната си.

— Е, това подлежи на договаряне. — Бен взе карабината на Бунзи, мушна я в сака, затвори ципа и метна сака във вана. — Имаш ли някакви пари? — попита.

— Не много — призна тя.
— Откъде взе този ван?
— Откраднах го.
— Аз имам малко пари. В чантата ми, в сейф.
— Знам. На летището. Изгледах записите от камерите. Да вървим
— добави тя и седна зад волана. — По-добре се качи отзад.
— После ще трябва да изоставим форда — каза Бен, седна до сака и затръшна задната врата. — Можем да вземем влак до Монако.
Дарси завъртя стартера.
— Смокинги, рулетки, луксозни яхти. Нямах точно това предвид.
— Нито пък аз — каза Бен. — Дори не е моят стил. Мислех си да посетим една възрастна дама.
— Ето така ми харесва повече.
— Името ѝ е Мими Ренци — уточни Бен. — И съм сигурен, че има да ни разкаже интересни неща.

Скрит отзад във вана, Бен чакаше с нетърпение да се отърве от затворническите дрехи, докато Дарси обикаляше уличен пазар на едно от многото малки площадчета в Рим. Върна се след четвърт час с чифт бели маратонки, джинси и тениска, както и с най-големите слънчеви очила, които успя да намери. Освен това донесе евтин вариант на военна шапка с периферия в пясъчен цвят. Бен вдигна тениската. Лъскавият надпис на нея гласеше „Yeah, Baby“.

— Друг път няма да допусна да пазаруваш вместо мен — каза той. — С тези неща ще приличам на идиот.

Дарси посочи тълпата туристи, които се разхождаха наоколо.

— Нали искаш да се смесиш с тях? Хайде, преобличай се. Няма да гледам.

Когато той свали затворническия гащеризон и започна да се преоблича, тя погледна само два пъти крадешком.

— Коя е Мими Ренци? — попита тя.

— Дългогодишна прислужница и приятелка на художничката Габриела Джордани — отвърна Бен. — Преди всичко това да се случи с Тасони, тя направи опит да се свърже с мен. Имала да ми каже нещо важно. Не знам какво и тогава не ме интересуваеше, но сега искам да науча.

Дарси се намръщи.

— И това е от значение, защото...

След като Бен приключи с преобличането и завърза връзките на маратонките, ѝ разказа набързо онова, което знаеше за фалшивата графика на Гоя.

— Мисля си, че истинският художник е самата Габриела Джордани. Когато е била млада графиня, се налагало да рисува тайно, защото съпругът ѝ не ѝ позволявал. Предполагам, че е направила копие на „Покаяният се грешник“ може би за пари или кой знае за какво друго. Нямам представа. Работата е там, че Шиков е изпратил сина си

да я открадне, въпреки че е знаел, че не е оригинал. Неговият човек, Гурко, успя да ми го каже, преди да му развалиш партито.

— Защо му е било да си прави труда?

— Има само една възможна причина — отвърна Бен и мушна браунинга в колана на новите си джинси. — Има нещо около тази графика. Нещо, което е много повече от всяка нейна стойност, дори и да беше истинска. Когато говорих с Пиетро де Крешенцо в Саламанка, той не можа да измисли никакво обяснение. Имам чувството обаче, че Мими знае. И че тя ще ни помогне да се доберем до Шиков.

Той смъкна периферията на шапката, за да скрие лицето си, и се качи на предната седалка.

— Много добре — каза Дарси, след като го огледа от горе до долу. — Удивително подобрение. Не мога да не отбележа обаче, че гащеризонът подчертаваше очите ти.

— Престани, моля те — каза Бен и закри очите си с тъмните очила.

Излязоха от Рим и се отправиха на юг към летище „Фиумичино“, без да ги подгони армия карабинери. Оставиха форда в далечния край на паркинга и се сляха с тълпата, която влизаше в сградата. Първите страници на вестниците на една сергия в чакалнята съобщаваха за драматичната престрелка по улиците на Рим и изчезването на убиеца на Урбано Тасони, измъкнат от затворническия микробус от собствената му въоръжена банда.

— Не можеш да стоиш извън новините нито за миг, нали? — отбеляза Дарси.

Бен не отговори. Охранителните камери ги наблюдаваха от всички посоки, докато прекосяваха пълната зала. Бен се опита да не се безпокои и вместо това се запита дали някое умно ченге не се бе досетило какво представлява малкото ключе с надпис „187“. На гишето за информация той изигра максимално добре ролята на нещастен британски турист, който е загубил портфейла си заедно с ключа от сейфа за багаж. Дарси плати глобата от десет евро, служителят отиде да донесе ключ дубликат и Бен се отърси от един повод за тревога. След още пет минути старата му брезентова чанта

беше на гърба му, с портфейла му с парите, и двамата отново се запътиха към колата.

Четирийсет и седем минути по-късно, малко преди пладне, те паркираха откраднатия форд за последен път близо до Стационарни Термини — главната железопътна гара на Рим. След като си пробиха път през тълпата пред наблюдателните очи на въоръжените полицейски патрули, Бен купи билети и двамата се качиха на експреса „Трениталия“ за Милано, който имаше връзка с влака за Монако.

— Първа класа — отбеляза Дарси, когато двамата намериха местата си, които бяха едно срещу друго до маса до прозореца. — Нали не правиш опит да ме впечатлиш, Бен Хоуп?

Бен остави зелената чанта на мястото до своето и мушна сака под масата.

— Не се заблуждавай. В първа класа е по-спокойно. В момента ми се иска да съм настрана от тълпите.

След няколко минути влакът потегли. Никой друг не се качи в техния вагон. Бен се облегна назад и се загледа в покрайнините на Рим, които се нижеха покрай прозореца. Затвори очи и се унесе от постоянното потракване, което постепенно се превърна в успокояващия ритъм, който познаваше още от детството си. После нещо го накара да отвори очи и видя Дарси, която го наблюдаваше от мястото си.

— Помислих, че спиш — каза тя.

— Не мога да спя, когато ме зяпаш така. Усецам го.

— Мислех си за теб и Бунзи. Той следи новините и се тревожи за теб. Наложих да го убеждавам да не се появи тук лично. — Млъкна за момент, после добави: — Обича те като син, да знаеш.

Бен се намръщи.

— Първо ме смущаваш, а после ме засрамваш. Ще бъде страхотно пътуване, както изглежда.

— Като отдавна изгубен син, така ми прозвуча — продължи Дарси. — Изглежда, не поддържаш връзка със старите приятели. Май не обичаш да се задържаш на едно място, майор Хоуп?

— Казах ти да не ме наричаш „майор Хоуп“. Това е минало. Сега съм само Бен.

— Разкажи ми за доктор Марсел.

— Какво знаеш за Брук? — попита Бен и почувства как се изчервява.

— Джеф Декър ми каза, че си заминал за Лондон, за да се видиш с приятелката си. Брук е приятелката ти, нали?

Бен се загледа през прозореца.

— Много е привлекателна — продължи Дарси. — Видях снимката ѝ на интернет страницата ви. Страхотно изглежда с тази къдрава рижа коса...

— Кестенява е — поправи я Бен, без да я погледне.

— Защо не те е чакала в Лондон? — попита Дарси.

Бен я изгледа ядосано.

— За бога! Като питбул си с тези въпроси!

— Мислех си, че ако е знаела, че отиваш там, би те изчакала. Както изглежда, е заминала някъде.

— За Португалия — каза Бен. Чу въздишката в гласа си и съжали, че не е държал устата си затворена.

— Не искаш да говориш за нея, нали? Оголен нерв?

— Проницателна си. Да, така е. Ще ти бъда благодарен, ако смениш темата или просто млъкнеш.

Дарси се усмихна.

— Е, мисля, че вече знам.

Бен я стрелна с поглед.

— Какво знаеш?

— Отговорът на въпроса, който си задавам, откакто чух, че са те арестували. Как така някой, който е достатъчно добър, за да ми се изплъзне два пъти, позволява да го пипнат за сбиване в някакъв долнопробен бар.

— Толкова ли е необичайно за теб някой да ти се изплъзне?

— Досега изобщо не ми се беше случвало — отвърна тя.

— Е, какъв е експертният ти анализ, командир Кейн? — тросна се Бен.

— Срещнал си се с нея в Португалия. Какво се е случило между вас? Скарахте ли се? Заради това си се натряскал. А после си се сбил с местните.

Бен извърна лице. Загледа се в някаква ферма в далечината. Нивите и овощните градини внушаваха спокойствие. Изведнъж

ужасно му се прииска да е там, да се разхожда из високата люлееща се трева под лятното слънце.

— Извинявай — каза Дарси, забелязала изражението му. — Не исках да те разстройвам.

— Тя има къща там — промълви Бен след дълга пауза. — Усамотена и спокойна. Място, където е удобно да се скриеш, да изчезнеш. Не знаех, че тя е там.

Дарси го наблюдаваше внимателно, четеше мислите му.

— И не беше сама, нали?

Бен се намръщи.

— Може ли да не говорим за това?

Той отпусна глава назад и затвори очи.

Влакът продължаваше нататък. Дарси видя как тялото на Бен се отпуска малко по малко, като че ли вътрешно се противеше на мисълта да се предаде на съня. След няколко минути остана напълно неподвижен. Дишаше равномерно, главата му се поклащаше леко от движението на влака. Тя се вгледа в лицето му, в тънките бръчици около очите, в гъстата руса коса. Излъчваше някакво спокойствие, докато спеше. Прииска ѝ се да протегне ръка и да го докосне по челото.

— Дарси, Дарси — промърмори тя.

Погледна часовника си. До Милано оставаше около час. Стана и отиде до другия край на влака, за да се разтъпче и да си купи кафе от бюфета. Нямаше много хора. Когато се връщаше, видя вестник, изоставен на една седалка. Забеляза, че е британски — „Дейли Телеграф“, от същия ден. Взе го.

Бен все още спеше дълбоко, когато Дарси се върна на мястото си. Тя отпи от кафето и разгърна вестника. „Убиецът на Тасони все още е на свобода“ — явно се превръщаше в остаряла новина за британските медии, защото вече се стремяха да насочат вниманието на читателите си към разразяващ се скандал със застаряващ рок идол, за когото се твърдеше, че предлагал секс по интернет на дванайсетгодишни момичета. Дарси обърна на следващата страница.

И се вцепени, втренчена в снимката на младия мъж, който ѝ се усмихваше от страницата на вестника.

Беше Джейми Листър. Заглавието гласеше: „Държавен служител убит при престрелка в Париж“. Пулсът на Дарси леко се ускори и тя зачете материала:

Френската полиция започна официално разследване вчера след смъртта на британски младши държавен служител, Джеймс Листър, 29-годишен, вследствие на брутално нападение в Париж по-рано тази седмица...

— Младши държавен служител — промърмори Дарси и продължи да чете.

... предполага се, че убийството на мистър Листър е резултат на объркана самоличност...

— Аха... как ли пък не.

... Засега остава неидентифициран трупът на другия мъж в автомобила. Полицията също така издирва жена, забелязана да излиза от колата при инцидента. Филип Ру, служител на френското Министерство на правосъдието, призовава гражданите, които могат да предоставят информация по случая...

Дарси си спомни Паоло Буитони и гърлото ѝ се сви. Погледът ѝ се премести върху следващото съобщение, озаглавено: „Тенис клуб в траур“.

„Всички сме съкрушени от трагичната новина“ — каза Едуард Харингтън, секретар на престижния лондонски Куинс Клъб, в който Джеймс Листър членува от четири години. „Джейми беше нещо повече от популярен

член на клуба ни и талантлив тенисист. Смятах го за близък личен приятел. Ще ни липсва много.“

Дарси вдигна очи от вестника.

— Борг... — промърмори тя.

Ето защо беше избрал името. Горкият Джейми.

Челото на Дарси се сбърчи. Мислеше на бързи обороти. После си даде сметка за нещо друго.

— Куинс... — каза тя гласно.

— Какво? — Бен се събуди.

— Монетата — отговори тя. — Образът на кралицата на монетата.

— За какво говориш?

— В колата. В Париж. Не е имал предвид пари. Опитвал се е да ми каже името на тенис клуба, в който членува.

Бен доби объркан вид. Дарси не му обърна внимание. Прехапа устни, не преставаше да разсъждава трескаво. *Защо? Защо?*

В един момент погледът ѝ спря върху зелената армейска чанта на седалката до Бен.

— О, боже! — възкликна. — Това е! Всяко шкафче си има номер, нали?

Бен започваше да схваща. Обърна вестника и прочете набързо материала.

— Листър. Онзи от МИБ.

— Преди да умре, се опита да ми каже някакво число. С пръсти, ето така. Число, което може да се покаже с една ръка. — Едно, пет, три — добави тя. — Сигурна съм.

Бен остави вестника на масичката.

— Умирал е — каза Бен. — Мозъкът му е изключвал. Виждал съм хора, които правят странни неща в последните си мигове. Не бива да го приемаш безрезервно.

Дарси поклати упорито глава.

— Не беше просто агония. Гледаше ме право в очите. Опитваше се да ми каже нещо и имаше конкретна причина за това.

— Каква причина?

— Предполагам, че е искал да видя какво има в шкафчето му, номер сто петдесет и три, в Куинс Клъб, Западен Кенсингтън — каза тя. — Познавам човек, който може да ни помогне да се доберем до него.

Пристигнаха в Милано и си купиха мобилен телефон с предплатена карта от павилион на гарата. Дарси набра номера по памет.

— Дано си права, че можеш да се довериш на този човек — обади се Бен. Рамото го болеше и беше раздразнителен. Свали чантата в краката си.

— На Мик Уокър бих доверила живота си — увери го тя троснато.

— Това е трогателно. Но недей да доверяваш моя — предупреди я Бен. — Не му казвай къде сме и къде отиваме.

Замълча недоволено, когато Дарси се свърза и заговори бързо и отчетливо. Уокър я прекъсваше с въпроси и на Бен му се стори, че е разтревожен.

— Добре съм — увери го Дарси. — Всичко е под контрол. Но ми трябва помощ, Мик.

Тя описа набързо подробностите.

Бен взе чантата и отстъпи на няколко крачки, но така, че да може да чува разговора сред околния шум. Според информационното табло влакът за Монако щеше да пристигне точно навреме и щеше да се появи на гарата всеки момент. Помисли си, че дори само една цигара би му доставила огромно удоволствие. Съжаляваше за запалката си „Зипо“. Навремето тя бе спряла куршум и бе спасила живота му. Сега вероятно се търкаляше в някой кашон в италианския затвор.

Дарси свърши разговора и отиде при Бен с доволен вид.

— Уредено. Ще го направи.

— Има голяма вероятност вече да са отворили шкафчето на Листър и да са предали вещите на роднините му — отбеляза Бен. — Може да се окаже губене на време.

— Мик знае, че трябва да действа бързо — възрази тя.

— Дори и вещите му още да са там, смяташ ли, че Мик ще може просто да отиде и да поиска да му отворят лично шкафче на член на

клуба? — поклати глава Бен.

— Служебната карта от нашата агенция може да отвори всякакви врати — увери го Дарси.

— Не виждам смисъл. Замесваш този тип, но защо? Защо рискуваш да се издадем без нужда?

— Имам шесто чувство — настоя Дарси и го погледна с нещо средно между укор и възмущение. — Винаги се доверявам на интуицията си. — Замълча за момент и добави: — Изпитваш неприязън към мен, нали?

— До съвсем неотдавна се опитваше да ме тикнеш в затвора. Може би още не съм го преодолял.

— Не говоря за това. Не ти харесва, че ми хрумват идеи.

— Нямам проблем с полезните идеи.

— Знаеш ли какво си мисля? Прекалено много си свикнал да действаш сам, Бен Хоуп. Проявяваш упорство, свадлив си, държиш да става твоето.

— Мога да играя в отбор — възрази Бен. — Но искам да знам кой друг играе на моя страна. Ако знаех, че ще намесваш в играта всеки срещнат, нямаше да тръгна с теб.

Тя го изгледа с ръце на кръста.

— Да тръгнеш с мен? Може би щеше да ти е по-добре, ако онзи Гурко в Рим те беше надупчил?

— Остави. — Бен махна с ръка и грабна чантата. — Трябва да се качваме на влака.

Слязоха на гарата в Монако в шест следобед. Във втората най-малка страна на света след Ватикана, с население от трийсет хиляди, наблъскано на два квадратни километра, Бен беше убеден, че няма да е трудно да открият Мими Ренци. Пет минути след това с Дарси седнаха на странична маса в дъното на едно интернет кафене, платиха чудовищна сума за две малки чашки еспreso и започнаха търсенето.

Наистина не им отне много време. Беше записана в местен онлайн бизнес указател като управляващ директор на фирмата за недвижими имоти „Имобилие Ренци“. Бърза проверка в сайта на фирмата показва, че синьора Ренци е управлявала фирмата от самото й създаване през седемдесетте години от вилата си в район „Ле Ревоар“

на града. С годините „Имобилие Ренци“, изглежда, се беше разраснала до малка империя с офиси из цялата Ривиера и обслужваше богатите и известните. Дори Бен знаеше някои от имената на кинозвездите, регистрирани като нейни клиенти.

— А сега да разберем дали си е струвало да идваме чак тук — обади се Дарси, докато таксито им се изкачваше по стръмния път към най-високата точка на града покрай градини и луксозни бели къщи с изглед към морето. — Ако жената, при която отиваме, е била компаньонка на Габриела Джордани някога, когато тя е била графиня, би трябвало да е на един милион години.

Бен мълчеше. Не беше склонен да спори с нея — отчасти заради ледената дистанцираност, която се установи помежду им след Милано, отчасти защото съмненията на Дарси отразяваха неговите собствени страхове. С всяка минута растеше безпокойството му, че Мими Ренци всъщност няма какво толкова да им каже. Освен това след опита ѝ да се свърже с него се бяха случили много неща. В момента той беше обявен за убиец на Тасони, а закоравелите убийци, които се укриват от властите, не могат да се надяват, че възрастните дами ще ги посрещнат в домовете си с чай и сладки.

Вилата на Ренци беше кацнала високо на скалите, над пристанището на Монако, доста навътре от пътя. Беше поне четири пъти по-голяма от уютната къща на Пиетро де Крешенцо в Рим. Бели каменни балюстради и колони блестяха под лъчите на залязващото слънце, палми шумоляха на вечерния бриз. Докато приближаваха къщата, дългокосмест пекинез залая настървено по тях зад портичката на декоративна градина. Пред вилата беше паркирана черна лимузина със затъмнени стъкла. Очевидно в къщата имаше някой. Бен остави чантата в краката си и почука на вратата.

Жената, която отвори, едва ли беше на повече от шейсет. Косата ѝ беше изрусена и лицето ѝ бе силно гримирано. Беше облечена със скъпо сако, от малкото джобче на което се показваха две писалки. Бен се вгледа в нея за миг.

— Синьора Ренци?

Жената поклати глава и ги информира на френски, че леля ѝ е заета.

— Аз съм мадам Дюпон.

— Тук сме във връзка с един имот — каза Бен. — Синьора Ренци ни очаква.

— Имате уговорена среща?

Жената го изгледа презрително от широкополата шапка до белите маратонки. Очевидно потенциалните клиенти не идваха с тениски с надпис „Yeah, Baby“. Освен ако не пристигаха с ролс-ройс с униформен шофьор.

Бен извади портфейла си, намери в него стара разписка, измъкна едната химикалка от джобчето на жената, преди тя да успее да реагира, и написа нещо върху листчето. Сгъна го и ѝ го подаде.

— Мадам Дюпон, името ми е Дон Джарет. — Кимна към Дарси. — С мисис Джарет имаме важна работа със синьора Ренци. Лично — натърти той. — Моля, предайте ѝ тази бележка. Ние ще чакаме тук.

— Какво написа? — попита Дарси, когато останаха сами.

— „*L'eroe della galleria e тук.*“

След като не можеше да се отърве от прякора, поне да го използва.

Дарси се намръщи.

— Кой, по дяволите, е Дон Джарет?

— Той отрича Холокоста и живее в Брюж — отвърна Бен.

— А аз съм мисис Джарет. Благодаря.

Времето минаваше. Дарси закрачи напред-назад, като подритваше камъчета от чакълена аляя. Бен започваше да мисли да проникнат вътре по друг начин, когато навъсената францужойка се появи и ги покани неохотно да влязат. Последваха я по безкрайни мраморни коридори, нагоре по стълби и после през двойни врати към голяма тераса. Навсякъде имаше цветя. Залязващото слънце обливаше морето със златни отблясъци.

На плетен стол с висока облегалка седеше най-старата жена, която Бен някога бе виждал. Беше дребна, със семпла черна рокля и обувки с токи, които едва достигаха плочите на терасата. Бялата ѝ оредяла коса беше прибрана под шал. В едната си сбръчкана ръка държеше ветрило, с което си вееше бавно. В другата стискаше броеница. На подлакътника на плетения стол беше подпрян бастун. Тялото на жената беше съсухрено и крехко, сякаш органите ѝ всеки миг можеха да откажат да функционират. Но през плетеницата от бръчки проницателните ѝ сини очи блестяха, бдителни и волеви. Един

поглед беше достатъчен на Бен, за да си даде сметка, че тази жена умееше да оцелява.

В скута ѝ се виждаше бележката, която надраска Бен. Французойката ги представи като мосю и мадам Джарет и изчезна. През цялото време възрастната жена не отдели поглед от него.

Бен свали тъмните очила и шапката.

— Моля, не се тревожете, синьора Ренци — каза той на италиански.

— Аз говоря английски, мистър Хоуп — отвърна старицата. Гласът ѝ беше изненадващо силен. — И не мисля, че сте дошли, за да ме убиете. Моля, седнете.

Посочи два сгъваеми стола.

— Не съм убил никого — каза Бен.

— Не мисля, че сте — увери го Мими Ренци. — „Черната медуза“ винаги е била заобиколена от смърт и страдания.

— „Черната медуза“?

— Тя е причината, поради която исках да разговарям с вас, мистър Хоуп.

Мими остави ветрилото си на малката бяла масичка от ковано желязо до себе си, взе златно звънче и издрънча с него. Почти веднага дотича прислужница.

— Елиз, гостите ми са жадни. Моля те, донеси нещо за пиене?

Елиз кимна и влезе в къщата.

— Това е Дарси Кейн — каза Бен. — Тя е приятел.

Дарси го погледна леко изненадано. Мими се усмихна.

— Очарована съм! — Пак се обърна към Бен и добави: — Много се радвам, че ви виждам, мистър Хоуп. Безпокоях се, че съобщението ми може да не е стигнало до вас.

— Бях донякъде възпрепятстван — отвърна Бен и седна, като остави чантата и сака между краката си. Беше донесъл малък арсенал в дома на възрастната дама. — Но сега вече съм тук.

— Можете ли да отделите няколко минути от времето си на една възрастна жена?

— Не бързам за никъде — увери я Бен.

Мими Ренци го изгледа доволно.

— Чудесно. Защото имам да ви разкажа една история.

— Родена съм като Симонета Ренци през хиляда деветстотин и дванайсета година — започна старицата. — Това е много отдавна. Вече приближавам стоте, но Бог запази паметта ми бистра. Макар че понякога ми се ще да не беше така — добави тя и посочи наоколо. — Невинаги съм живяла така. Родителите ми бяха работници във ферма, и двамата неграмотни, и не бяха напусkali селото до деня на смъртта си. Имах шестима по-големи братя. Всичките вече са покойници. — Замълча за миг, сякаш за да си спомни всеки един поотделно. — Може би защото бях единственото момиче и още от самото начало разбрах, че трудностите на фермерския живот не са онова, което искам от живота. Научих се да чета и пиша съвсем малка, а също да шия и бродирам. Бях на дванайсет, когато се разчу, че местен аристократ търси прислужница за новата си жена.

— Граф Родинго де Крешенцо — отбеляза Бен.

Мими кимна.

— Бях доста зряла за възрастта си. Излъгах, че съм на четиринайсет, и някак успях да убедя шефа на прислугата на графа, че съм подходяща за работата. Така за пръв път се запознах с Габриела, тогава млада съпруга на граф Родинго де Крешенцо. Бързо се сприятелихме. Тя първа ме нарече „Мими“, като шивачката от операта на Пучини „Бохеми“. Така това име остана с мен цял живот.

Елиз се върна с питиетата и възрастната дама млъкна за момент. Прислужницата остави чаша мартини със сода пред Мими, бутилка изстудено бяло вино и кана лимонова вода с лед пред Бен и Дарси. Когато се отдалечи, Мими продължи разказа си:

— В много отношения съдбата на Габриела приличаше на моята. Беше родена през хиляда деветстотин и осма година в обедняло семейство от горните слоеве на средната класа от Милано. Когато станала на седемнайсет, баща ѝ вече бил пропилял повечето от наследеното богатство. Можел да продаде само красивата си дъщеря. За да помогне семейството ѝ да се спаси от мизерията, тя се съгласила

да се омъжи за граф Де Крешенцо, по-стар от нея с двацет и пет години, и неохотно отишла да живее в имението му. Спомням си къщата много добре. Беше истински палат, толкова огромен, че някои части от него никога не се използваша. И беше стар. Толкова стар, че някои помещения просто бяха забравени. Габриела обичаше да се разхожда сама из стаите, да ги изучава. Един ден попаднала на скрит коридор към тайна стаичка, останала неизползвана дълги години. След като разпитала прислугата много дискретно, тя разбрала, че никой дори не подозирал за съществуването ѝ.

Тя стана нейно убежище. Беше ужасно нещастна, не забравяйте. Съпругът ѝ беше жесток и слаб човек, който живееше в сянката на властната си майка и измъчваше нещастната си съпруга заради собствените си неуспехи и разочарования. Правеше всичко възможно, за да унищожи самочувствието ѝ. Караше слугата си Уго, същински звяр, от когото всички се страхувахме, да я шпионира. В същото време той и майка му редовно тършуваха из личните ѝ вещи, така че тя нямаше никакво лично пространство. Освен дневника ѝ, който беше заключен, а ключето висеше на шията ѝ. Аз бях единствената ѝ приятелка. Прекарвахме заедно дълги часове и си говорехме за времето, когато животът ни щеше да бъде различен.

Старицата въздъхна и помълча, потънала в мислите си. Бен се зачуди какво изразява погледът ѝ. Съжаление — със сигурност. А може би и вина?

— Единствената истинска утеха в живота на Габриела тогава беше любовта ѝ към изкуството — продължи Мими след малко. — Графът обаче сложи край и на това. Когато Габриела реши да кандидатства в художествената академия, отказаха да я приемат. Обяснили ѝ, че няма талант. Нямала око за композиция и категорично нямала бъдеще като художник.

— Гадняри! — възкликна Дарси и си наля чаша вино. Бен я стрелна с поглед.

Мими продължи:

— Стана подозрителна, защото знаеше, че има талант. Стана още по-подозрителна, когато научи, че директорът на академията, който най-енергично я бе отхвърлил и бе окуражил колегите си да направят същото, е близък приятел на съпруга ѝ. Тогава Габриела си даде сметка, че Родинго е действал зад гърба ѝ срещу нея, за да унищожи

всичките ѝ шансове. Три месеца по-късно графът обяви, че дава официална вечеря, и тя видя името на въпросния директор в списъка на гостите. Получи възможност да си отмъсти. През седмиците преди вечерята тя се зае да направи копие на една по-малко известна творба на един от любимите ѝ художници. Мисля, че знаете за коя творба говоря, мистър Хоуп?

Не беше трудно да се досети.

— „Покаялият се грешник“ на Гоя. Въглен на хартия върже.

— Точно така — кимна Мими.

— Каква е била идеята? — попита Дарси и отпи глътка вино. Бен видя, че разказът я увлича.

— Идеята ѝ беше да изобличи така наречения академик по изкуствата, който я бе унижил. Когато копието беше готово, аз ѝ помогнах да му направим рамка, както ме бе учила. Един час преди вечерята да започне, докато графът беше твърде зает, за да обърне внимание, Габриела ме накара да окача копието в трапезарията, така че известният експерт да може да го вижда през цялото време. — Лицето на Мими се сбръчка в усмивка. — И планът се осъществи чудесно. Светилото, директор на академията, изведнъж скочи на крака и изкрещя: „Де Крешенцо! За бога! Не си ми казвал, че имаш Гоя!“. Преди Родинго да успее да отвори уста, директорът на академията се спусна към картината, за да я разгледа отблизо. „Великолепно!“ — не преставаше да повтаря той. Аз гледах през ключалката. Видях триумфа по лицето на Габриела.

— Тази жена ми харесва — отбеляза Дарси.

— В този момент Габриела стана и се обърна към него: „Радвам се, че ѝ се възхищавате толкова, господине, но не Гоя я е рисувал, а една жена, която според вас няма таланта да заслужи място във вашата престижна академия“. Родинго побесня. Когато гостите си отидоха, той преби горката Габриела и ѝ забрани да рисува. Даде ѝ един час, за да унищожи всички свои картини, като заплаши да го направи сам, ако тя откаже. Габриела се видя принудена да запали огън в двора на имението. Но не изгори всичко. Много от картините си запази в тайната стаичка, включително съвършеното копие на „Покаялият се грешник“.

— Графиката, заради която хората са убивали и убиват и днес — каза Бен. — Искам да знам защо.

Мими се усмихна.

— Ще научите, мистър Хоуп. За да разберете защо поисках да се срещна с вас, ще трябва да ме изслушате. — Млъкна за момент. — Познавате ли руската история?

Бен се учуди.

— Малко.

— За момент ще трябва да оставим разказа за Габриела и Родинго — каза Мими — и да се върнем към хиляда деветстотин и трета година. В дните на имперска Русия и един аристократ на име Александър Боровски, далечен братовчед на управляващата династия Романови. Боровски бил собственик на най-големите мини за добив на злато в Сибир и един от най-богатите хора в цялата империя. Той и съпругата му Соня имали три деца — Наташа, Кити и най-малкия, Лео, роден през хиляда осемстотин деветдесет и пета година. — Мими пое дълбоко дъх. — А сега стигаме до най-важното. Александър Боровски станал собственик на предмет с невероятна красота и стойност, известен като „Черната медуза“. Когато ви кажа какво представлява, ще започнете да разбирате.

Бен чакаше да чуе още. На терасата беше тихо. Чуваха се само далечният рев на моторница в залива и шумоленето на палмите. Слънцето се спускаше все по-ниско над морето.

— Картина? — обади се Дарси.

Мими поклати глава.

— Не е картина, но е произведение на изкуството. „Черната медуза“ е едно от изгубените ювелирни яйца, изработени от Петер Карл Фаберже, бижутера на руския императорски двор.

Бен мълчеше. Нямаше какво да каже. Възрастната жена продължи:

— Фаберже създал хиляди великолепно украсени яйца, всяко със своя индивидуална украса, а онова, което му поръчал Александър Боровски, било наистина уникално. Князът бил любител на класическата литература и митологията. Бил чел Овидий, Омир и Вергилий на старогръцки и латински и оформлението на яйцето трябвало да отразява тази негова страст. Било толкова голямо — Мими постави двете си тънки длани на около двацет сантиметра една над друга, — направено от бяло злато, инкрустирано с диаманти, а отстрани били изрисувани сцени от митологията. Най-хубавото обаче било вътре. Всяко яйце на Фаберже съдържало „изненада“. Понякога това било фантастично бижу, понякога портрет или икона. А това яйце съдържало малък скъпоценен камък, от който било издялано едно от най-зловещите същества на митологията — Медуза.

— Жената със змии вместо коса — вметна Дарси. — Която превръщала мъжете в камък само с един поглед.

Мими кимна.

— И очите на тази Медуза на Фаберже били също толкова пронизателни. Били изработени от александрит, рядък скъпоценен камък, обявен за национален камък на Руската империя, наречен така на името на цар Александър Втори. Сменя цвета си от плътно червен до яркозелен в зависимост от светлината. Останалата част от

фигурката била от халцедон. Почти черен, с петънца от червен железен окис, които напомняли капки кръв. Фаберже търсил поразяващ, дори плашещ ефект. Нищо чудно, че много скоро започнали да наричат това творение „Черната медуза“.

Бен се мъчеше да отгатне какво се криеше зад тази история. Каква бе връзката между руското бижу и графиката на Гоя, фалшифицирана от италианската графиня.

— Казахте, че това нещо е изгубено. Но го описвате така, сякаш сте го държали в ръката си.

Мими се вгледа в него, присви устни и продължи:

— Това яйце било толкова великолепно, че съперничело на прочутите, така наречени „императорски“ яйца, направени от Фаберже за управляващата фамилия Романови. Запленен от красотата му при едно посещение в имението на Боровски, цар Николай Втори предложил да плати за него на Александър каквато цена поиска. Дори и през хиляда деветстотин и трета година то струвало милиони. Боровски обаче бил твърде горд с притежанието си и отказал да го продаде на царя.

Цар Николай бил алчен и безскрупулен. Обиден, една нощ той изпратил банда крадци, за да откраднат яйцето, докато Боровски бил на опера. Александър бил покрусен от загубата. Подозирал кой е виновникът и смятал, че яйцето вече е в Зимния дворец на царя. Обаче не смеел да се оплаче. Царят не отговарял пред никого, а неговата охрана, тайната полиция, разполагала с неограничени възможности да предизвика безследното изчезване на хора и скъпоценности.

И така, Александър Боровски мъдро си замълчал. Минали години. Нашият разказ сега отива напред, в хиляда деветстотин и седемнайсета година. По това време богатството на Александър било по-голямо от всякога. Синът му Лео вече бил на двайсет и две, красив и очарователен млад княз.

Бен кимна замислено. Разбира се. Сега си спомни защо името Лео му звучеше познато. Картината, която беше видял в галерията. Портретът на млад аристократ, рисуван от Габриела Джордани. Значи той е бил Лео.

— Той не бил като повечето разглезени млади богаташи, които виждаме днес. — Мими махна с ръка към залива и далечните дворци на Монако. — Лео имал много качества. Свирел на цигулка виртуозно,

бил поет, разбирал от коне. Несъмнено щял да се отличи във военната кариера, към която се стремял, когато всичко се променило из основи.

— Революцията от седемнайсега година — каза Бен.

Мими кимна.

— Всички знаят какво се случи след това. За една нощ цар Николай бил свален и затворен. След кратко управление на временно правителство страната била овладяна от революционерите болшевики, водени от Ленин. Страната била хвърлена в хаос, засилен още повече от факта, че по онова време Русия участвала и в Първата световна война. Било време на брутални убийства. Болшевиките ексекутирали царя и семейството му. Новата тайна полиция преследвала аристократите, конфискувала имотите им, капиталите им, всичко. Соня, Наташа и Кити Боровски били хвърлени в женски затвор и никой повече не чул за тях. Александър и по-младият му брат били хвърлени в затвора „Шпалерная“, където през хиляда деветстотин и деветнайсега година били разстреляни по заповед на болшевишки комитет. Единствено Лео успял да избяга. Но нямал никакви пари. Свързал се с контрареволуционна група на хора, недоволни от двуличието и жестокостта на болшевиките. Една диктатура била заменена с друга.

— Е, това го знаем — обади се Бен.

— Междувременно болшевиките пълнели сандъци с плячкосаните богатства на аристокрацията. Лео чул от свои приятели, че „Черната медуза“ била сред съкровищата, задигнати от Зимния дворец и прибрани в склад заедно с безброй картини, злато, сребро и други ценности. Съставили план да си върнат яйцето. Русия била залята с оръжия от войната, така че не било проблем да се снабдят с карабини.

Обирът бил успешен — продължи Мими. — И същевременно бил катастрофа. Лео и приятелите му успели да проникнат в склада, но докато търсели яйцето, революционните стражи били уведомени и мястото било обкръжено. Наложило се да си пробият път със стрелба. Мнозина загинали. Единствено Лео успял да се спаси. И яйцето било у него.

Трябвало да избяга от Русия. Имал достатъчно пари, за да плати подкупите, които да му осигурят преминаване през границата, но пътуването било опасно. Русия била в състояние на анархия. Банди

войници без командири върлували из страната през онези последни дни на войната, нападали селата, изнасилвали и убивали жени и момичета, посичали мъжете с щикове, за да пестят патроните. Всяко придвижване било много рисковано. Лео не смеел да тръгне на път с безценното яйце. Била пролята твърде много кръв за него, за да допусне да го отмъкнат бандитите. И така, скрил съкровището на тайно място и направил карта, за да отбележи къде е, като се заклел, че един ден, когато лудостта премине, ще се върне и ще го вземе.

Имал късмет. Успял да се добере до Европа, където срещнал съчувствието на аристокрацията към страданията на руските благородници. Оцелял с чар и с титлата си, но и като давал уроци по музика на децата на богатите. После, през хиляда деветстотин двайсет и пета година, близо осем години след като избягал от родината си, отседнал при италиански граф близо до Рим.

— Граф Родинго де Крешенцо — обади се Бен. — Познах ли?

Парченцата от пъзела започваха да се подреждат. Бен вече съзираше в мрака първите лъчи на прозрението.

— Представи си очарователния княз до нещастно омъжената млада жена и жестокия ѝ съпруг и резултатът е очевиден — обяви Дарси.

— Княз Лео бе пълна противоположност на студения бездушен еснаф, чиято робиня се бе оказала Габриела — съгласи се Мими. — Е, да, беше неизбежно двамата да станат много близки. Князът насърчаваше любовта ѝ към изкуството, а тя на свой ред му довери, че продължава да рисува в тайната стаичка зад гърба на графа. Започваха да се влюбват, макар че нямаше... — Мими се намръщи. — Как се казва?

— Прелюбодеяние? — подсказа Бен.

— Точно така. Нямаше прелюбодеяние. Нищо подобно. Граф Де Крешенцо обаче не смяташе така. Побесня от ревност заради все по-голямата близост между жена му и техния гост и я обвини в изневяра, изгони Боровски от къщата си и го предизвика на незаконен дуел.

Габриела знаеше, че съпругът ѝ е отличен стрелец с пистолет. Нощта преди дуела тя се измъкна тайно от дома си и отиде при Лео, за да го моли да се откаже. През онази нощ тя остана при него. Преди зазоряване му каза: „Сега наистина сме любовници. Има изневяра, така че вече не е въпрос на чест да се защитаваш, няма причина да се биеш“. Убеждавала го, че е безсмислено да остава и да се излага на риск. Че биха могли да избягат заедно. Тя щяла да рисува, той да преподава музика. Може би никога нямало да бъдат богати, но какво от това? Нали щели да бъдат заедно?

— Но Лео не я послушал — подхвърли Бен.

— Чувството му за чест беше твърде силно — отвърна Мими. — По никакъв начин обаче не е искал тя да пострада. Казал ѝ, че ще ѝ даде нещо, което ще я осигури до гроб. Че ще може да напусне съпруга си и да бъде независима от него. Че ще може до края на живота си да

следва мечтите си, без той да я тормози. Тогава ѝ разкрил тайната за „Черната медуза“. Дал ѝ картата с местоположението на скривалището. Бил убеден, че бедите, сполетели страната му, скоро ще отминат и тя ще може да отиде до там и да вземе съкровището без риск за себе си. След онова романтично randevu с княза... нали това беше думата...

Бен кимна.

— Продължавайте.

— След това тя се прибра бързо у дома, скрила безценната карта в дрехите си. Пуснах я да влезе, преди графът да я хване. Изтичахме заедно в тайната стаичка и започнахме отчаяно да търсим къде да скрием картата. Тогава ми хрумна да я мушнем зад копието на Гоя — никой никога нямаше да я открие там. Така и направихме. Отворихме рамката и мушнахме картата зад картината.

— Какво стана с Боровски? — попита Дарси.

— На сутринта той и графът отидоха на уговореното място край Рим. Всеки изстрелял по един изстрел от четирийсет крачки. Лео не улучил. Граф Де Крешенцо улучил Лео в рамото. — Мими сви рамене. — Защитиха честта си.

— Значи Лео оцеля?

— Във времето, когато нямаше антибиотици, раната се оказа фатална. Той живя още три дни. Габриела беше край леглото му до края. — Гласът на възрастната жена преградна от дългото говорене. Тя отпи голяма глътка от питието си. — Когато Габриела се върнала от болницата с разбито сърце и обляна в сълзи, с кинжал, скрит в полите си и решена да отмъсти за своя любим, тя открила, че графът е оставил куфар с вещите ѝ пред вратата. На ужасния Уго беше наредено да не я пуска в къщата.

Тогава я намерих — добави Мими тъжно. — Седеше сама в градината, неутешима. Прегърна ме. И двете плакахме, когато ми каза, че трябва да си тръгне и вече никога няма да се видим. Пожелах да отида с нея. Тя ми каза: „Полудя ли момиче?! Тук имаш работа. Аз не мога да ти предложа много. Единствените пари, които ще имам, са монетите, които ще получа, като заложа гривната и тези обеци“. Аз обаче настоях, че искам да съм с нея. „И картата — казах ѝ. — С картата пак ще си богата.“ Габриела не се интересуваше от това. „Загубих моя Лео!“ — само това повтаряше. „Лео искаше да я използваш — настоях аз. — Нека отида до стаичката да я донеса...“

Гласът на Мими секна. Обърна бавно глава и се загледа в тъмнеещото море. Когато отново погледна към Бен, той видя, че уморените ѝ старчески очи са пълни със сълзи, които се стичат надолу по лицето ѝ.

— Предадох я... — прошепна тя.

Бен се намръщи, но не каза нищо.

— Върнах се в тайната стаичка — продължи Мими. — Картините на Габриела бяха подпрени до стената. Намерих Гоя. Отворих задната част на рамката — знаех как. И направих нещо, за което съжалявам от двайсет години, откакто Исус Христос влезе в живота ми и се покаях за греховете си.

— Запазихте картата за себе си? — попита Бен.

Мими избърса очи.

— Бях само дете. Предполагам, че можех просто да я взема, да я скрия и да си тръгна. Обаче изпаднах в ужас, че Габриела може да научи какво съм направила. На масата имаше листове и моливи. Прекопирах картата и върнах оригинала на мястото му. После се върнах в градината и казах разплакана на Габриела, че Уго ме е видял и ми е попречил да вляза в тайната стаичка. Беше лъжа, но в следващия момент чух да лаят кучетата. Сега Уго наистина ни беше видял. Трябваше да бягаме. Отидохме в града.

Габриела заложи малкото си останали скъпоценности и с парите успя да наеме евтина квартира в много беден квартал на Рим. Работехме каквото намерим. Чистехме. Кърпехме дрехи. Габриела рисуваше нощем и често се докарваше до изтощение с надеждата един ден да успее като художничка. И през ум не ѝ минаваше, че може да стане известна — или че преди да го постигне, ще минат толкова много години. Светът на изкуството тогава беше безмилостен и тесногръд, какъвто е и днес, а в Италия той беше почти недостъпен за жена.

Мими се загледа за момент в пространството, сякаш за да съживи спомените си.

— Не постигна истински успех чак до средата на седемдесетте години, когато беше прехвърлила шейсет. По това време отдавна се бяхме разделили. Живяхме заедно като приятелки близо трийсет години — добави тъжно тя и поклати глава. — И през цялото това време изобщо не ѝ казах, че съм направила копие на картата.

— Кога отидохте за „Черната медуза“? — попита Бен.

Възрастната жена го изгледа особено и каза:

— Досетихте се, мистър Хоуп.

— Всичко тук е дошло отнякъде — отбеляза той.

— Дълги години кроях планове зад гърба ѝ. Научих много за Русия, за историята и политиката ѝ, дори малко учих и езика. Знаех, че в тази страна не може да се проникне. Йосиф Сталин я беше оковал в пръстен от стомана и беше твърде рисковано жена като мен да се опита да се измъкне от там със съкровище като „Медузата“. Непременно щяха да ме хванат и щях да умра в трудов лагер в Сибир. Затова чаках.

После, през петдесет и трета година, дойде вестта за смъртта на Сталин. Същата година започнах работа в една фабрика, където се запознах с Едуардо. Беше три години по-голям от мен, представител на синдикатите и член на Италианската комунистическа партия, която по онова време беше много силна и имаше връзки със Съветска Русия. Започнах да посещавам политически събрания с него и покрай тези връзки получихме шанс двамата да пътуваме до Русия със специална виза. Моето време най-накрая дойде. Отидохме до мястото, отбелязано на картата. Гробището на полуразрушена църква край Петербург, в гроба на мъж на име Андрей Безухов, точно както беше казал Лео. Беше там. Чакаше ме. Истинска красота.

Мими млъкна за момент.

— Но не задържахте яйцето дълго? — подкани я Бен.

— Трябваше да сме внимателни. Намерихме търговец, който го оцени и срещу доста висока комисиона пое ангажимент да бъде дискретен. Това отне много месеци. Човекът, който в края на краищата го купи, беше арабин, шейх, с много милиарди долари от петрол. Срещнахме се в апартамент на хотел „Риц“ в Париж на двайсет и седми юли петдесет и пета година сред армия от неговите бодигардове, адвокати и експерти, които беше довел, за да потвърдят автентичността на яйцето. Още помня изражението на шейха, когато за пръв път видя „Черната медуза“. Парите бяха в два куфара. Девет милиона щатски долара в единия, осем милиона в другия. След десет минути бяха наши.

— Обзалагам се, че Италианската комунистическа партия не е видяла и цент от тези пари — подхвърли Дарси.

Мими не ѝ обърна внимание.

— С Едуардо така и не се върнахме в Италия. Вещите, които оставихме там, не си струваха завръщането ни. Вместо това се преместихме тук, в Княжество Монако, където знаехме, че парите ни ще бъдат защитени от посегателства от страна на данъчните власти.

— И двамата заживяхте доволно и щастливо — каза Дарси.

Мими въздъхна.

— Първо беше като сън. Цял живот сме били бедни и изведнъж такова богатство. Животът ни стана едно голямо парти. Нямахме истински приятели, но ни беше все едно, защото можехме да си купим колкото искаме фалшиви приятели и се чувствахме добре. Едуардо започна да колекционира скъпи коли — ферарита, бугатита. Купи си и яхта. — Старицата се тупна по гърдите. — Минаха две години и тази дребна италианка на четирийсет и пет вече не го задоволяваше. Започна да търси връзки с други жени. После, когато осъзна, че красивите францужойки са с него само заради парите му и че му се смеят зад гърба и го наричат стар женкар, започна да пие. Една вечер беше много пиян и се скарахме жестоко. Едуардо излезе бесен от вилата ни, качи се на една от бързите си коли и... повече не го видях жив. На следващата сутрин полицаите намериха разбитата кола в подножието на скалите.

За миг на терасата настъпи тишина. Дарси седеше със скръстени ръце. Лицето ѝ не изразяваше и капка съчувствие. Мими беше свела очи и стискаше броеницата с кокалести пръсти, покрити със старчески петна, и леко се поклащаше на стола си. Бен я погледна. Видя единствено една отчаяна старица, обладана от срам. Съвестта ѝ се бе пробудила късно в живота ѝ, но пък я измъчваше сериозно. Разяждаше я, но тя нямаше как да върне миналото и да поправи извършеното зло.

И част от Бен идеално разбираше това чувство.

— Предадох единствената истинска приятелка, която имах — изхлипа Мими. — Когато имах богатство, а тя нямаше нищо, какво направих, за да ѝ помогна? Нищо. И после, благодарение на измамата ми, през хиляда деветстотин осемдесет и шеста година онези мъже влязоха в дома ѝ. И я убиха, за да намерят яйцето. Аз съм виновна, че умря сама в страх. Ако двете бяхме отишли в Русия, за да намерим „Черната медуза“, ако я бяхме продали открито, на търг, както би трябвало... — Мими тъжно поклати глава.

— Мисля, че хората, нахлули в дома на Габриела, са същите, които ограбиха галерията — каза Бен. — Мисля, че онази вечер са открили нещо в дома ѝ. Някаква следа, която ги е отвела до картината на Гоя, която в крайна сметка се появи на изложбата. Мисля, че е бил дневникът ѝ. Вероятно Габриела е написала в него, че картата е в рамката.

Мими кимна тъжно.

— Заради това са знаели, че трябва да търсят „Покаяният се грешник“. Записваше всичко в дневника си.

— Освен местонахождението на тайната стаичка — отбеляза Бен. — Това е останало неизвестно. — Замълча за миг и добави: — Мими, трябва да ви кажа, че човекът зад всичко това е руски гангстер на име Григорий Шиков.

Мими премигна.

— Руснак?

— Той е безмилостен човек, който определено много държи да се сдобие с „Черната медуза“, защото не се колебае да убива заради нея. През всичкото това време някой обръщал ли се е към вас, заплашвал ли ви е? Или някой около вас?

— Не — отговори Мими. — Никога.

Бен си спомни какво му беше казал Пиетро де Крешенцо за мистерията около компаньонката на Габриела Джордани. Никой не знаел второто ѝ име — и Габриела, изглежда, не го беше споменала в дневника си. Човек с ресурсите и влиянието на Шиков би могъл да открие Симонета Ренци, но не и „Мими“. Тя е била свободна да живее богато и комфортно, докато в същото време други са страдали и умирали заради присвоеното от нея.

Бен вече разбра всичко — с изключение на едно.

— А защо искахте да се свържете с мен, Мими? — попита той тихо.

Възрастната жена избърса една сълза от лицето си и го погледна тъжно.

— Мистър Хоуп. „Покаяният се грешник“ не е само картина. Той е жив човек и сега седи пред вас. Не мога да върна назад престъпленията, които извърших в миналото, но е дошло време да платя за тях така както мога. Когато ви видях по телевизията — един добър човек, който рискува живота си, за да спаси други хора, героя от

галерията, си дадох сметка, че искам точно този човек да ми помогне да платя дълга си.

Бен мълчеше.

— След смъртта на Едуардо започнах свой собствен бизнес. Работих много и успях. Сега не съм по-малко богата, отколкото в деня, в който продадох „Черната медуза“ на петролния шейх. Мистър Хоуп, искам да вземете парите ми. Всичките, с изключение на малка сума, с която да доживея дните си. Искам тези пари да бъдат разпределени между семействата, засегнати от трагедията, която причиних. Знам, че не мога да върна скъпите им покойници. Мога да направя само това. — Наклони се напред и се вгледа в очите на Бен. — Ще го направите ли?

— Тя е смахната, порочна, лъжлива стара кучка — обяви Дарси между две хапки пържола от филе. — Не ми харесва.

Беше малко след девет вечерта, а нощта все още беше топла и от морето се носеше лек бриз. Масата за двама беше поставена в задния двор край басейна, пред пристройката за гости към вилата на Ренци, в която Мими настоя да прекарат нощта. Старицата беше помолила да я извинят, че няма да вечеря с тях, защото винаги си лягала рано, като преди това изпивала само чаша топло мляко. Храната и напитките, които беше поръчала за тях, идваха от най-добрите ресторанти в Монако. Вече пиеха втора бутилка „Шато Мутон Ротшилд“.

— Имаше нужда да се изповяда пред някого какво е направила — каза Бен.

Дарси изсумтя.

— Тогава да говори със свещеник.

— Иска да плати за стореното. Разбирам я. Хората грешат, Дарси.

— Да, естествено. — Тя не изглеждаше убедена. — Хората грешат. Само че не чакат да дойде време да ритнат камбаната, за да започнат да се разкайват. Е, ще ѝ помогнеш ли?

— Казах ѝ, че ще помисля — отвърна Бен. — Нещата в момента обаче са малко комплицирани.

— Може да се каже.

Бен бутна чинията си настрана. Вече не беше гладен. Стана, влезе през двойната стъклена врата в луксозната двустайна пристройка и отиде до креслото, на което беше хвърлил чантата си. Разкопча каишките. До намаляващата пачка пари беше списъкът с осем телефонни номера, които беше извадил от апарата на Спартак Гурко, докато пътуваха с влака към Милано. От тези осем Гурко беше говорил най-често и най-продължително с три. Бен ги беше подчертавал с химикалката толкова много пъти във влака, че почти бе разкъсал хартията.

Сега той знаеше какво да каже. Седна на ръба на креслото, включи апарата на Гурко и набра първия номер от списъка. Веднага се свърза с телефонен секретар. Бен изчака сигнала и остави съобщение. Кратко и просто, отчетливо и бавно.

— Това е съобщение за Григорий Шиков. Знаеш кой съм. „Черната медуза“ е при мен. Обади се, ако проявяваш интерес.

Другите два най-често използвани телефонни номера също не отговориха. Остави същото съобщение и се зае с останалите. Отговориха само два номера от списъка. Първият му се стори някакъв бар, защото в слушалката се чуваше силна музика. Не остави съобщение. Вторият беше италианец, който му затвори, преди да е казал и три думи.

Сега можеше само да чака и да се надява съобщението му да стигне целта си.

— Изглеждаш уморен — отбеляза Дарси, когато той се върна на масата. — Може би трябва да поспиш.

— Добре съм — възрази той.

— Не, не си. — Чашите им бяха празни. Дарси вдигна бутилката, но тя вече беше празна. — По дяволите! — изруга тя. — Само толкова ли ни даде?

— Сметнали са, че по бутилка „Мутон Ротшилд“ на човек е достатъчно — каза Бен.

— Трябва да има още бутилки някъде тук.

Дарси скочи и изчезна в пристройката. Върна се след пет минути с доволна усмивка, с бутилка и с две кристални чаши за бренди.

— Ето. Сега вече знаем какво има зад малката врата в края на коридора. Трябва да видиш избата. Пълна е с шампанско. Но виж какво намерих. „Арманяк“, осемнайсетгодишен. Не искаш ли капка силно питие?

— Въздействаш ми лошо, Дарси Кейн.

— И ще продължавам — отвърна тя и разкъса фолиото от гърлото на бутилката. — Дори и да ми струва живота.

Напълни две чаши почти догоре, а Бен запали с кибрит цигара от пакета „Голоаз“, който купи от павилион на гарата в Монако. Още не беше прежалил запалката си. Предложи пакета на Дарси.

Тя поклати глава.

— Не.

След миг колебание добави:

— Добре де, по дяволите! Дай.

Пъхна цигарата между устните си и Бен драсна клечка кибрит, за да ѝ запали. Дарси дръпна силно и се закашля.

— Е, а сега кой на кого влияе лошо? — попита тя. — Какви са тези цигари? Ще ни убият.

— Всички казват така — отвърна Бен. — Ако мога да избирам обаче между цигарите, руската мафия и британското разузнаване, избирам цигарите.

Известно време пушиха мълчаливо и отпиваха отлежалото ароматно бренди. Някъде откъм брега се чуваше смях. Някой свиреше тъжна, меланхолична мелодия на испанска китара.

— Ще ѝ се обадиш ли? — попита Дарси.

Бен вдигна поглед.

— На Брук ли?

— За нея мислеше, нали?

Така беше.

— Не знам как да постъпя — отвърна Бен. — Може би не мога да направя нищо. Може би всичко между нас е приключило и толкова.

Той отпи голяма глътка бренди и реши да смени темата.

— Ти имаш ли си някого? — попита той.

Дарси поклати глава.

— Не в момента. — Усмихна се тъжно. — Е, това е меко казано. Моментът продължава вече две години.

— Доста време — съгласи се Бен.

— Достатъчно, за да се притъпи болката. Казваше се Сам.

Бен я погледна.

— А... не е умрял. Нищо подобно — каза тя, като видя изражението му. — Макар че си го заслужаваше. Вече е щастливо женен за Анджи, която беше най-добрата ми приятелка, а сега държи второто място в личния ми списък на боклуците. — Челото ѝ се сбърчи от гняв. После Дарси се отпусна и се усмихна. — Искам да кажа, разбирам как се чувстваш, Бен. Известно време бях доста зле заради онази история. Една сутрин обаче се събудих в малкия си апартамент и си дадох сметка колко свободна съм всъщност.

Бен се усмихна.

— Благодаря ти, Дарси. — Протегна ръка и докосна дланта ѝ. Тя не я отдръпна.

— Свободна да правя всякакви лоши и чудесни неща — добави тя.

Сплете пръсти с неговите и се премести малко по-близо. Бен също не се отдръпна.

Дарси стана и го дръпна да я последва. Вгледа се в очите му и усмивката ѝ се стопи. Той се изправи, тя обгърна врата му с ръце и устните ѝ се устремиха към неговите. Бен затвори очи. Не можеше да прецени дали му се вие свят от умора, от виното или от нещо друго. Стоеше на ръба на пропаст, всичко се случваше като на забавен каданс и част от него полагаше усилие да не падне в топлите, подканящи го води долу.

— При всички случаи тя губи — промърмори Дарси.

Първата целувка беше предпазлива, почти плаха. После тя го дръпна и впи устни в неговите. Той почувства тялото ѝ да се притиска към неговото и си даде сметка, че всъщност той я притиска. Усещаше колко учестено бие сърцето ѝ.

Дарси се откъсна задъхана и със зачервено лице.

— Ела — каза тя, стисна ръката му и го поведе към пристройката.

Започна отново да го целува още преди да стигнат до стаята. Отвори вратата заднешком и го дръпна на леглото с изненадваща сила. Бен легна на меката завивка, Дарси свали тениската си без ръкави и го възседна, после продължи с целувките, без да му даде шанс да мисли дали иска да продължава, или не. Дарси се плъзна от него, легна по гръб и изрита джинсите си. Отново го възседна, като се опита да откопчае токата на колана му.

Телефонът ѝ иззвъня. Беше в джоба на джинсите на пода. Дватамата се вцепениха.

— Може да е само един човек — каза Дарси.

Устните ѝ бяха на сантиметър от неговите. Тя се откъсна от него, скочи от леглото и опипа джинсите си. Телефонът продължаваше да звъни упорито. Тя го извади, включи го на високоговорител и натисна бутона за връзка.

— Дарси? — Беше мъжки глас, непознат за Бен.

— Мик?

— Добре ли си? Звучиш малко задъхана.

Дарси махна кичур коса от очите си. Усмиваше се.

— Трябваше да тичам за телефона. Какво става?

— Беше в шкафчето — отговори Мик. — Както предположи. Взех го без проблем. — Сниши глас и добави сериозно: — Това е досие, Дарси. Мисля, че трябва да го видиш веднага. Имаш ли факс наблизо?

Бен посочи през отворената врата на спалнята. В началото на коридора имаше поставка с малък телефон и факс.

— Почакай, Мик — каза Дарси.

Отидоха заедно с Бен до апарата и тя издиктува номера на Мик.

— Разбрах — отговори Мик. — Изпращам го. Мисля, че трябва да го пазиш добре, Дарси. Оригиналът ще влезе в банков сейф утре рано сутринта. Ще разбереш защо, когато го прочетеш — добави той тайнствено. — Ще държим връзка, нали?

Секунди след като прекъснаха линията, малкият факс апарат смукна първия лист и принтерът започна да печата.

— Какво ще кажеш? — попита Дарси и бързо се облече.

Бен се вгледа в дисплея на апарата.

— Не знам какво е това, но са дванайсет страници.

Цветният принтер отпечата всичко за по-малко от две минути. Беше цялото досие на операция „Йерихон“.

— Джейми Листър трябва да го е измъкнал от офиса си, преди да изчезне — прошепна Дарси. — По дяволите! Виж това!

Класифицираната операция беше описана подробно. Имаше и официални печати и подписи на високопоставени служители. Някои имена като Ферис, Блекмор и Йем се появяваха непрекъснато. Първите две страници бяха профили на Григорий Шиков и сина му, сниман на борда на голяма яхта с руса красавица по бикини.

Едва когато стигна до третата страница, косата на Бен се изправи. Тя съдържаеше безспорни доказателства, че шефовете на разузнаването, които са ръководили отдела на Листър, са знаели за обира в галерията доста преди да бъде извършен, защото информаторът им, Урбано Тасони, ги е държал в течение.

На следващата страница Бен видя познато от обира лице. Бруно Беломо, един от двамата, които бе провесил от терасата. Истинското

му име беше Марио Бели и беше агент под прикритие с ясни инструкции, подписани и потвърдени от шефовете на Листър.

— Било им е все едно, че могат да загинат невинни хора — отбеляза Дарси с отвращение. — Виж какво пише тук: „Допуска се неизбежен процент косвени жертви, с цел да се улесни изпълнението на операцията“. Точно както каза Листър.

Следващите страници съдържаха сухо, официално описание на натиска, оказан върху Тасони, придружено от няколко снимки, на които се виждаше той с малолетни проститутки, както и резюме на сделката, която му е била предложена. Само тази информация би била достатъчна, за да се предизвика сериозен международен скандал.

И после на следващата страница дойде изненадата.

— Боже! — възкликна Дарси.

Снимка на Тасони с червен печат „Елиминиран“ косо през лицето. Отдолу се виждаха кодовото име на агента, изпълнил задачата, и подписът на шефа, който я бе възложил — Мейсън Ферис. На следващата страница имаше снимка от охранителна камера, на която се виждаше как убиецът влиза в къщата на Тасони няколко минути преди Бен.

Последните страници бяха военното досие на Бен и няколко сателитни снимки как крачи из улиците на Рим в нощта на стрелбата. Той беше твърде стъписан дори да ги погледне.

— Загуба на време, а? — Дарси сияеше.

Точно тогава отново иззвъня телефон. Но този път беше апаратът, който Бен взе от Гурко. Той остави факса на масата, извади телефона от джоба си и се обади. Гласът от другата страна беше дълбок, мрачен и твърд като титан.

— Аз съм Григорий Шиков. У теб има нещо, което искам. Така ли е?

— Довери ми се — каза Бен на Шиков.

Дрезгав смях.

— Точно тук е проблемът. Защо да ти вярвам, че „Черната медуза“ е у теб?

— Защото в момента е пред очите ми — отговори Бен. — Да видим... Бих казал, че яйцето е високо около двацет сантиметра, бяло злато, инкрустирани диаманти, с изображения от класическата митология отстрани.

Шиков млъкна за момент.

— А вътре? — попита той недоверчиво.

— Самата Медуза ли? Миниатюрната фигурка е от халцедон, с червени петънца. Страховита дама. От какво са очите ѝ ли? От александрит, нали?

— Къде я намери? — попита Шиков. Беше потресен и едва прикриваше трепета в гласа си.

— В гроба на Безухов — отвърна Бен. — Точно както беше описано на картата. Ти закъсня съвсем малко, Шиков.

Безумен блъф. Беше достатъчно руснакът да зададе един сериозен въпрос и всичко щеше да приключи. Бен знаеше, че трябва бързо да отклони разговора в друга посока.

— Е, искаш ли я, или не? Има и други заинтересовани купувачи.

— Как е възможно това? — попита Шиков.

— Възможно е, защото съм по-умен от теб — отвърна Бен.

— Искам я — каза Шиков. — Трябва да се срещнем и да разговаряме.

— Аха. След което ще накараш хората си да ме убият заради Анатолий.

— Синът ми беше безполезен боклук — каза Шиков. — Както и Тасони. Яйцето означава нещо много повече. Повярвай ми, аз съм бизнесмен. Освен това трябва да дойдеш сам.

— Смяташ, че ще доведе ченгетата? Помисли още. Аз съм беглец, издирван за убийство. Тасони може да е бил боклук, но е бил важна клечка.

— Тогава имаме сделка. Ти ми даваш каквото искам и аз ти давам каквото искаш. Яйцето срещу живота ти.

— Не става. След това аз ще трябва да изчезна, Шиков. Искан пари.

Докато говореше, Бен занесе телефона в спалнята и затвори вратата след себе си.

* * *

Отвън Дарси го чуваше да говори, но не различаваше думите. Крачеше, прехапала устни, и се питаше защо Бен я изолира. След около минута той млъкна. Телефонът иззвъня отново, тя го чу да говори още известно време. Минаха близо двайсет минути, преди Бен да излезе от стаята и Дарси да го засипе с въпроси.

— Е?

— Уговорихме си среща. По средата. В Берлин.

— Какви бяха тези приказки за пари?

— За да го накарам да повярва, че яйцето наистина е у мен. Никой не би го дал без пари.

— Кой ти се обади след това?

— За миг Шиков остана без покритие. После се обади отново.

— Срещата в Берлин... Определихте ли точно място?

Бен кимна.

— Не смяташ да отидеш, нали?

Бен не отговори.

— Ще бъде лудост, Бен. Не разбираш ли? Всичко се нарежда чудесно. Ще се обадя на Апълуд. Ще заложим най-голямата клопка на всички времена и ще тикнем Шиков в затвора, където му е мястото. Ако някой се опита да ни прецака, имаме това. — Тя посочи страниците от факса. — Нашият билет към свободата. Информацията тук ще ни осигури силни позиции при преговорите, за да можем да се върнем към предишния си живот.

Бен се засмя.

— Знаеш ли, че си права?

— Права съм, разбира се.

— Да го отпразнуваме. Не спомена ли, че има шампанско в края на коридора?

— Достатъчно бутилки, за да се напият всички в княжество Монако — отвърна тя.

— Иди и донеси една. Аз ще взема чаши от кухнята.

— Ето това е приказка, Бен Хоуп.

Дарси изтича по коридора и отвори малката врата, която водеше към избата. После слезе надолу по каменните стъпала. Избата беше като лабиринт. С безброй рафтове до тавана с наредени върху тях прашни бутилки. Дарси извади една и издуха паяжините. „Моят“. Отлежало. Идеално. Докато разглеждаше етикета, тя се замисли за мига, в който бутилката щеше да свърши, тя щеше да дръпне Бен в спалнята и...

Вратата на избата се затръшна. Дарси чу как резето се плъзна на място.

— Бен! — извика тя. Хукна нагоре по стълбите, стиснала бутилката.

На последното стъпало имаше нещо, което преди не беше там. Поднос с цяло печено пиле, увито в целофан, извадено от хладилника. До него имаше двулитрова бутилка с минерална вода. На бутилката беше подпряна бележка, на която пишеше:

Съжалявам.

Б.

Дарси заудря по вратата на избата.

— Пусни ме да изляза, копеле такова!

Но Бен вече не беше там.

Светлините на Монако блещукаха долу, докато Бен тичаше по виещия се между скалите път с чантата си на рамо. Малко по-нататък спря такси, което го откара до пристанището. Седна на ниска ограда и изпуши една цигара, загледан в тъмната вода и заслушан в плискането на вълните в кея и в бордовете на яхтите и катамараните в пристанището. На борда на огромна яхта за милиони се вихреше парти — свиреше оркестър, а по кея, за който беше привързана, се разхождаха дами с дълги рокли. Бен ги гледаше от разстояние и мислеше за Дарси Кейн. Нямаше друг вариант, освен да я излъже, че ще се срещне с Шиков в Берлин, и да я остави затворена в избата. Беше твърде умна и упорита. А следващия си ход трябваше да предприеме сам, както той си знаеше.

После си спомни онова, което за малко не се случи между него и Дарси. Там наистина имаше избор. Въздъхна и реши да престане да мисли толкова много.

Далеч навътре над морето приближаваше хидроплан. Бен проследи с поглед светлините, които се снишиха и докоснаха водата на няколко километра от брега. Точно навреме. Шиков определено беше захапал въдицата.

След няколко минути голяма надуваема моторна лодка премина през пристанището. Бен знаеше, че е за него. Слезе до кея, за да я пресрещне, и двама мъже му кимнаха да се качи. Единият насочи към стомаха му револвер „Смит & Уесън“, а другият го претърси и прерови чантата му за скрито оръжие. После лодката излезе от пристанището и се отправи към самолета. Когато стигнаха, онзи с револвера му кимна да се качи на хидроплана „Бомбардиър“. След като Бен седна и закопча колана си, от двете му страни се настаниха други двама въоръжени мъже. Машината набра скорост, подскочи леко и се издигна във въздуха.

„Бомбардиър“ напусна Лазурния бряг и се отправи към сушата. Бен прецени по звездите, че летят на североизток. Не попита, защото

не очакваше да получи отговор. Мина много време, преди най-накрая да кацнат на отдалечена частна писта, която можеше да е навсякъде между Женева, Милано и дори Цюрих. От там ги взе мерцедес и ги откара няколкостотин метра по-нататък по пистата до блестящ турбореактивен „Гълфстрийм“, готов за излитане. Избутаха Бен най-безцеремонно нагоре по стълбичката и го сложиха да седне на място в задната част. Беше малко по-комфортно от летящата лодка. Без да обръща внимание на домакините си, Бен се изтегна на мекото кожено кресло и затвори очи.

Загуби представа колко часа самолетът остана във въздуха — може би шест, може би повече. Когато самолетът се спусна под облаците, бяха минали две часови зони и сега слънцето надничаше над див пейзаж от планини и борови гори, които Бен виждаше през илюминатора.

След като прелетяха ниско над гориста долина, машината се спусна рязко и кацна на писта, която сякаш бе набързо изградена преди много години от военни инженери. Бен забеляза надупчения от ракети бетон и се зачуди в коя бивша европейска военна зона са го довели. В Грузия може би.

Грузинският регистрационен номер на черното хъмви, което ги чакаше в края на пистата, потвърди предположението му. Двете въоръжени горили го изведоха от самолета към хъмвито, от което слязоха други двама мъже. Никой от тях не изглеждаше да е Григорий Шиков. Бен реши, че няма да има честта да се срещне веднага с него. Мъжете от хъмвито стискаха автомати „Калашников“ със сгъваем приклад. Единият изкрещя нещо и друга горила от самолета извади от джоба си качулка. Пристъпи към Бен и грубо я нахлузи на главата му. Бен почувства как го хващат за лакътя и го повеждат към хъмвито. Качиха го на задната седалка.

Последва ново пътуване, с друсане и подскачане, на изток, към изгрева, чиито отблясъци Бен виждаше през плата на качулката. Изминаха около двайсет минути. После спряха за момент, за да преминат през портал. Когато най-накрая горилите слязоха от колата, очите на Бен бяха уморени от напрегане да долови какво става наоколо. Вратите се отвориха и го измъкнаха. Влязоха в хладно обширно помещение. Минаха по коридор и се озоваха в стая, която миришеше на старинни кожени мебели и оръжейна смазка. Бутнаха го

на един стол. Чуваше разговори. Усети лош дъх, когато някой приближи и свали качулката от главата му.

Бен се оказа седнал пред голямо бюро, лице в лице с Григорий Шиков.

Възрастният мъж беше със светлосив костюм, който беше прекалено силно изопнат на широките рамене. Големите му, груби като на работник ръце бяха свити в юмруци отпред върху кожения плот на бюрото. Раздалечените му, засенчени от гъсти вежди очи се взираха в Бен. Вляво от Шиков стоеше по-млад мъж, около петдесетгодишен, с оредяваща коса, с костюм, с очила и с нервна усмивка.

Шиков се взираше в Бен доста време. Бен не отклоняваше поглед от неговия, макар че с периферното си зрение успя да преброи колко души има в стаята. Стояха в полукръг от двете му страни. Освен двете горили от самолета и двамата от хъмвито, тук имаше и още двама мъже, които Бен виждаше за пръв път. Доколкото можеше да прецени, всички имаха пистолети. Автоматите „Калашников“ бяха насочени към главата му. Оръжията, които сееха смърт от разстояние два километра, бяха само на два метра от него. Бен седеше абсолютно неподвижен.

— Знаеш кой съм аз — обади се дрезгаво Шиков.

— Знам — отвърна Бен.

Шиков посочи по-младия мъж до себе си.

— Това е моят помощник, Юрий Майски. — После хвърли мрачен поглед към чантата на Бен, която беше обърната с хастара навън и оставена на стол в средата на стаята. — Виждам, че не носиш много багаж, мистър Хоуп — процеди Шиков.

— Ще действаме така, както говорихме по телефона — каза Бен. — Даваш ми половината пари авансово. После те завеждам там, където е яйцето, и ти го давам срещу остатъка.

Шиков въздъхна дълбоко и го погледна като търпелив учител, който разговаря с бавноразвиващ се ученик.

— Мога да накарам хората си да изтръгнат от теб всякаква информация.

— Сигурен съм, че не изтезаваш хора за пръв път — каза Бен и се обърна към Майски, който гледаше още по-намръщено. — Ако обаче нещо се случи с мен и не се обадя по телефона през следващите два часа, сътрудникът ми ще разбере, че нещо не е наред. Тогава ще виждаш яйцето само в сънищата си.

Погледът на Шиков отново се впи в Бен, като че ли искаше да прочете мислите му. Бен не отклони очи. След няколко секунди, Шиков кимна.

— Добре. Покажи му парите, Юрий.

Майски направи знак на Бен да се изправи и да го последва. Заведе го до шкаф с мраморен плот в другия край на стаята, върху който имаше дипломатическо куфарче. Бен остана с лице към Шиков, докато Майски набра комбинацията.

— Преброих парите лично — каза Майски. Ключалките щракнаха.

Бен дръпна куфарчето към себе си. Вдигна бавно капака. Погледът му се плъзна по пачките банкноти, подредени вътре. Извади една пачка, после още една. Огъна ги и ги пусна през палеца си.

— Е? — Шиков наруши тишината.

— Всичко е наред — отвърна Бен и кимна на Майски.

После бръкна в пространството под пачките с банкноти.

Пръстите му докоснаха студена стомана и стиснаха ръкохватката на голям автоматичен колт .45. Ударникът беше дръпнат назад, но трябваше да приеме на доверие, че в цевта има патрон. Опря оръжието в дъното на куфарчето и натисна спусъка. Трясъкът на изстрела изпълни стаята. Куршумът разкъса куфарчето и улучи мъжа, който стоеше най-близо до Шиков. Още преди той да падне, Бен приклепна зад старинния шкаф и стреля по следващата горила.

Елементът изненада имаше страхотен ефект. Въпреки че стискаше готов за стрелба „Калашников“, онзи нямаше време да осъзнае какво се случва достатъчно бързо, за да натисне спусъка, преди вторият куршум на Бен да пробие черепа му и да го стовари на килима. Двама бяха елиминирани. Настъпи хаос. Започнаха да вадят оръжия и всеки миг щяха да завалят куршуми.

Бен обаче не беше сам. Юрий Майски бръкна в джоба на самото си и извади пистолет. Прицели се напосоки и пистолетът гръмна. Шофьорът на хъмвито се свлече на пода.

Колтът в ръката на Бен изтреця още три пъти.

Майски също изстреля още два патрона.

После за част от секундата след хаоса настъпи пълна тишина. Шестте горили на Шиков лежаха безжизнени на пода. Дупката в дъното на куфарчето още димеше.

Бен погледна Майски. До момента, в който отвори куфарчето, той не знаеше дали може да разчита на помощта му. Онзи стоеше колебливо, адреналинът караше оръжието в ръката му да трепери. По очите му Бен позна, че дотогава не беше стрелял по човек.

Шиков не бе помръднал от мястото си. Челюстта му беше увиснала и той гледаше стъписано ту Майски, то Бен.

— Обзалагам се, че се чудиш какво точно се случи, Григорий — каза Бен.

Истината беше, че Бен излъга Дарси: след прекъсването на връзката му бе позвънил Майски, а не Шиков. Разговорът с боса на мафията бе продължил точно колкото трябва, но след него Бен не беше сигурен дали постъпва правилно.

Второто позвъняване беше от друг човек, който отговаряше на съобщението, оставено на телефонните номера от апарата на Гурко. Бен не бе очаквал обаждане от него.

Със силен руски акцент мъжът се представи като Юрий Майски.

— Григорий Шиков е мой чичо. Работя за него.

Бен седеше на ръба на леглото, стиснал слушалката, и чакаше.

— Казваш, че „Черната медуза“ е у теб.

— Да. В момента е пред очите ми — отвърна Бен.

— Трябва да си луд, ако смяташ, че чичо ми ще се занимава с теб. Ще накара да те изтезават и убият.

— Обикновено съм внимателен.

Колебливо мълчание. Типично за човек, който всеки момент трябва да вземе необратимо решение.

— Мога да ти предложа нещо друго. Раздели парите за „Черната медуза“ с мен и ще останеш жив.

— Ами Шиков?

— Ще го убедя да те пусне.

— Просто така?

— Разполагам с много информация. Знам много тайни.

През следващите две минути Бен слушаше, докато Майски сподели някои от тях. Онова, което знаеше този човек, бе предостатъчно, за да бъде премахнат Шиков заедно с цялата му империя.

— И ще го заплашиш, че ще издадеш всичко това на властите, само за да не насъсква кучетата си срещу мен? Защо?

— Защото искам да се махна — отвърна Майски. — Преди да е станало прекалено късно. Имам жена и дъщеричка на три месеца.

Имам нужда от пари, за да ги отведа някъде на безопасно място и да започнем нов живот.

Бен стана и се заразхожда из стаята, докато слушаше. Човекът му изглеждаше искрен. И нещо повече — стори му се, че е отчаян.

— Шиков струва... колко? Десетки, стотици милиони? Защо си чакал да се появи тази възможност? Можел си да го шантажираш по всяко време. Твоята свобода срещу неговата.

— Не го познаваш — настоя Майски. — Никога не би ми дал пари. Щеше да намери начин да ме прецака.

— Сигурно. Дори и да му отнеме времето до края на живота. Каквото и да направиш, ще намери начин да те открие. Никъде на тази планета няма да има безопасно място за теб и семейството ти.

Майски преглътна.

— Това е единственият начин.

— Не, Юрий. Това е единственият начин да заколят жена ти и детето ти пред собствените ти очи, а после да пуснат куршум в мозъка ти. Няма да стане. Мога обаче да ти предложа споразумение. Чичо ти ще изчезне заедно с цялата му организация. Аз ще се погрижа да изчезне.

— Не искам да отида в затвора.

— Няма. Не и ако ми помогнеш.

Последва дълго, предпазливо мълчание. Бен имаше чувството, че долавя бясното препускане на мисълта на този човек.

— Нямах друг избор, Юрий. Сам го каза. А ако имаше, нямаше да ми се обадиш. Сега слушай внимателно и ще ти кажа точно защо трябва да ми се довериш и точно какво ще направим.

В тишината на кабинета Григорий Шиков гледаше стъписано трупове на хората си. Продължаваше да стои зад бюрото. Лицето му беше бледо като на мъртвец. Юрий Майски наблюдаваше чичо си с изтерзано изражение.

Бен заобиколи един от трупове и застана пред бюрото на Шиков.

— Не само ти получи съобщението ми — каза му той. — С Юрий проведохме дълъг разговор. Той реши, че вече не иска да работи за теб. Исква свой собствен живот. Смятай това за негова оставка.

Майски свали пистолета.

— Чичо...

Лицето на Шиков от бяло стана червено, докато гледаше свирепо племенника си.

— Юрий! Това не може да е истина.

— Юрий иска да склучи сделка с властите — продължи Бен. — Никой не познава твоята организация по-добре от него. Може да им предостави информация за имена, адреси, сделки и контакти. Къде са скрити трупове в цяла Европа. Подробности за всичко, което си правил в продължение на десетилетия. Достатъчно гадости, за да влезете всички в затвора за вечни времена.

— Ще умреш за това, Юрий.

— Не, няма да умре — възрази Бен. — С него всичко ще бъде наред. Той и семейството му ще получат нова идентичност и нов живот, далеч от тук, благодарение на програмата за защитени свидетели на британското правителство. Просто му беше нужен някой като мен, който да му помогне.

Шиков гледаше Бен изненадано.

— Но...

— Знам какво си мислиш — каза Бен. — Аз не съм агент. Не съм ченге. Вчера бях извън закона и ме издирваха за убийство. Откъде един беглец намира лостове, за да обърне нещата в своя полза и да започне да диктува условия на властите? Нека просто да кажем, че сега нещата са различни. Благодарение отчасти на твоето приятелче, Тасони, сега имам преимущество, с каквото преди не разполагах.

От гърлото на Шиков се изтръгна странен, пронизващ вой. Цялото му лице се тресеше. Дланите му върху бюрото бяха побелели от натиска.

Бен го държеше на прицел.

— Ако говорим за теб, Шиков, обещах си да те убия заради онова, което направи с Донатела и Джовани Страда и с останалите, които умряха в галерията. Сега обаче виждам един слаб, болен и жалък старец, който ще прекара остатъка от живота си в затвора.

Шиков изведнъж пое въздух. Тялото му като че ли изпадна в конвулсии. Посегна към вътрешния джоб на самото си и го скъса, докато извади флакон с хапчета. Треперещата му ръка ги изсипа на

бюрото, грабна две, натъпка ги в устата си и ги преглътна на сухо, като кашляше и се давеше.

— Лекарствата не ти помагат вече, чичо — обади се Майски. — Имаш нужда от помощ. Мога да се погрижа да попаднеш в добри ръце.

Бен наблюдаваше Шиков, докато се съвземе от пристъпа. Щракна предпазителя на пистолета и го спусна до тялото си.

— Юрий твърди, че страдаш от сърдечна недостатъчност. Можеш да се надяваш на максимум година живот. Ако зависеше от мен, бих те оставил да изгниеш в затвора. Обещах на племенника ти обаче, че ще прекараш дните, които ти остават, в относителен комфорт.

— Така ще е най-добре — обади се Майски.

Шиков го изгледа с омраза.

— И, между другото, Шиков — добави Бен, — искам да знаеш, че безценното ти яйце е било намерено и продадено години преди дори да станеш пълнолетен. Пропиля целия си живот да го търсиш. Възможно е и арабският шейх, който го е купил за милиони през хиляда деветстотин петдесет и пета, вече да не е негов собственик. Кой знае? И на кого му пука? За теб то е загубено. Много отдавна. И завинаги.

Като чу тези думи, Шиков сякаш вътрешно рухна, като сграда, заредена с контролирани взривове, които се възпламеняват последователно и я срутват до основи. Той се отпусна бавно над плота на бюрото, после назад в стола с ръка на гърдите. Дишаше учестено и се задъхваше заради течността в белите дробове.

После ръката му се устреми към чекмеджето на бюрото пред него. Преди Бен да успее да реагира, дебелиите пръсти на руснака сграбчиха дръжката на чекмеджето и го отвори, бръкнаха вътре и извадиха стар пистолет маузер. Бен се просна на пода в мига, в който изтрещя изстрелът. Зад него се строши витрина. Шиков насочи оръжието към Майски...

И Бен го застреля в челото.

Григорий Шиков отвори уста и очите му се разшириха от изненада. От дупката на челото му потече струйка кръв.

Маузерът падна от ръката му. От устата му се разнесе продължително кърваво, пенесто хриптене, после тялото му се отпусна на стола пред бюрото.

Юрий Майски се вторачи в трупа на чичо си. Бен го погледна.

— Добре ли си?

Майски прокара пръсти по лицето си. Кимна.

— Да, добре съм.

Тогава главата му експлодира.

Бен се обърна рязко. Ушите му още пищяха от силния гръм, изтрещял само на метри зад него. На прага на кабинета стоеше Спартак Гурко. На мястото на дясното му ухо имаше дебела превръзка, а в ръце стискаше руска военна карабина „Сайга-12“. Дебелата цев сочеше право към стомаха на Бен.

Бен стисна колта и мускулите на ръката му се подготвиха за движението, отработвано толкова пъти в миналото. Беше му нужна половин секунда, за да поразии целта. На Гурко обаче не му трябваше толкова, за да натисне спусъка, а „Сайга-12“ можеше да отдели краката му от торса и да го размаже на далечната стена. Така всичко щеше да приключи доста бързо.

Бен остави колта да виси до тялото му.

— Трудно умираш, а? — подхвърли той.

Погледът на Гурко се насочи към бившия му работодател.

— Ти ли направи това? — попита той и посочи Шиков с пушката. Хватката върху спусъка се разхлаби. Не много, но достатъчно.

Бен кимна.

— Свършил си работата вместо мен — каза Гурко. — Трябва да ти благодаря. Старецът беше слаб. Беше време аз да поема бизнеса. Сега аз ще бъда Царя.

— Ще получа ли награда?

Гурко се ухили.

— Ти си моята награда.

Бен видя как пръстите се свиват около ръкохватката на карабината. Показалецът побеля около спусъка. При необходим натиск от може би три килограма Гурко беше осигурил два и половина, когато Бен се хвърли заднишком през голямото бюро с всичките сили и ловкост, които успя да събере. Събори стола на Шиков, заедно с трупа и използва инерцията, за да блъсне бюрото с дебелия плот напред.

Карабината на Гурко изтреця и откъсна голямо парче дървесина от преобърнатото бюро. Около главата на Бен се разлетяха трески. Когато вдигаше колта, за да го насочи, той се закачи за падналия стол на Шиков и излетя от ръката му. Гурко се засмя и щракна лостче на карабината си. Бен знаеше какво означава това. Всеки момент щеше да настане същински ад.

На пълен автоматичен режим при зареден пълнител с голям капацитет „Сайга-12“ беше може би най-разрушителното оръжие от близко разстояние след ядрената бойна глава. Кабинетът изригна. Оглушителен трясък, парчета мазилка, стъкло, дървесина и прахоляк изпълниха въздуха. Само тежкият махагонов плот спаси Бен от сигурна смърт. Карабината изстреля трийсетте патрона от пълнителя за по-малко от две секунди. Бен видя своя шанс. Грабна голям глобус и го запрати към прозореца. Хвърли се след него, без да усеща стъклените иглички, които се забиха в ръцете и краката му, и се претърколи навън.

Намираще се на територията на имението на Шиков. Сградата, от която току-що се бе измъкнал, се намираще на самия бряг на езеро, което се простираше чак до далечните планински върхове. Главната къща беше на стотина метра, продълговата и ниска, заобиколена от цветни лехи и дръвчета. Между двете къщи имаше покрит с бетон двор.

Черното хъмви беше паркирано до джип ранглър, на около петдесет метра от Бен. Хукна към него. Когато стигна, Гурко изскочи през прозореца с гневен рев и насочена карабина. Още един страховит трясък и бетонът около краката на Бен закипя, а ламарината на колата се нагъна като настъпена консервна кутия.

Бен обаче нямаше къде другаде да се скрие. Отвори рязко вратата на хъмвито и се просна на предната седалка. В този момент предното стъкло се пръсна и го засипа със ситни парченца. Протегна ръка, за да напипа стартера, като се молеше ключът да е оставен на място. Улови висящото дистанционно на ключа. Завъртя го. Включи автоматичните скорости и натисна здраво педала на газта.

Хъмвито оживя и полетя напред. Гурко стреля отново и двете странични стъкла на вратите изчезнаха. Бен шофираше почти слепешком, под нивото на арматурното табло. Натисна педала докрай и рязко завъртя волана. Хъмвито поднесе и направи почти пълен кръг,

после мина през телената ограда на терена, опъната между бетонни колове. Машината прегази падналата мрежа и продължи нататък по неравния терен към гората.

Бен усети как по кожата му се съсирва кръв от хладния полъх през счупените прозорци. Не беше само кръвта на Юрий Майски. Престана да обръща внимание на болката от срязванията и подкара побързо. Нямаше представа накъде се движи. Засега просто трябваше да се измъкне от Гурко.

В остатъка от страничното огледало видя, че Гурко се качва в рангльра и тръгва след него.

Бен настъпи педала нагоре по стръмен склон. Не виждаше нищо освен муцуната на хъмвито. После изведнъж премина билото и започна да се спуска към камениста падина, която приличаше на каменна кариера с около километър между двете стръмни стени. Изглежда, отдавна не се използваше като кариера, а за други цели. В средата, зад дървен портал и ограда от бодлива тел, се виждаха няколко метални халета, боядисани в масленозелен цвят.

Секунди след това с бясна скорост през билото премина и джипът на Гурко и се понесе надолу върху големите си гуми. Беше свалил предното стъкло, беше насочил оръжието напред с лявата ръка и държеше волана с дясната.

Бен чу изстрелите и усети как едрите куршуми разкъсват ламарината на хъмвито. Склонът ставаше по-стръмен. Ако ускореше повече, имаше опасност да загуби управление. Той натисна спирачката. Не усети никакво съпротивление в педала. Остана залепен за пода, а хъмвито продължаваше да набира скорост. Вероятно куршум беше прекъснал спирачен маркуч и налягането в системата беше паднало до нула.

След като нямаше как да спре, единственото, което му оставаше, беше да удържи волана и да насочи колата към дървения портал. Удари го с над осемдесет километра в час. Залитна рязко напред при сблъсъка. Навсякъде се разлетяха парчета дърво.

Ударът в портала почти не се отрази на скоростта на хъмвито и то продължи да се носи напред. Бен сви, за да избегне металното хале, но хъмвито поднесе и се блъсна странично в съседното. Бен се удари във волана и усети как едно от ребрата му изпука.

Отвори с усилие вратата и на пода падна парче изкривен метал. Измъкна се с мъка и се огледа. Нямаше прозорци и единствената светлина влизаше през дупката в стената, през която беше влязъл. Очите му бързо привикнаха към тъмнината и Бен видя много сандъци — един върху друг, стотици, навсякъде наоколо. Хъмвито беше съборило няколко продълговати сандъка, надписани с бяла боя на кирилица. Два бяха разбити и вътре се показваха наредени автомати „Калашников“. Миришеше силно на смазка. Вероятно това беше оръжейният склад на Шиков.

Бен чу джипът на Гурко да спира отвън.

Той огледа съборените сандъци. Щеше да е добре, ако успееше да намери патрони за АК-47, но те вероятно бяха складирани някъде сред стотиците сандъци и нямаше да е лесно да ги открие. Огледа се и си представи как Гурко влиза с карабината в ръце. Отвори с ритник друг сандък.

Вътре видя масивна стоманена тръба, с двунога стойка в единия край и груб приклад в другия, с издут дулен компенсатор колкото ауспух на кола. В сандъка имаше и патронташ, с ред патрони, дълги петнайсет сантиметра, със заострени върхове.

Беше бронебойна карабина, руско производство. Може би заделена за приятелите на Шиков — талибаните. Точна на хиляда и петстотин метра. Идеална за ликвидиране на патрулиращите бронирани коли на британската армия в провинция Хелманд.

Бен с усилие извади тежкото оръжие от сандъка и усети болка в гърба си. Преметна колана с патроните през рамо. Щом като Спартак Гурко иска да си играе с големи оръжия, щеше да си го получи. Нямаше време да зарежда пълнителя. Дръпна затвора, мушна един от огромните патрони и го щракна на място. Отнесе карабината до дупката в металната стена.

Рангльърът беше спрял на осемдесет метра от него. За карабината в ръцете на Бен това беше изстрел от упор. Той залегна и подпря оръжието на стойката, откри джипа с оптичския мерник и натисна спусъка. Карабината го удари жестоко по рамото и изтреця като гръмотевица. Болката в ранената ръка беше непоносима. Почти мигновено джипът изригна в огнена топка и към небето се издигна кълбо черен дим.

Ушите на Бен зазвъняха от гърмежа. Дотолкова, че не чу собственото си удивено подсвирване заради мощта на карабината.

Но все пак чу засилващото се боботене на мощен двигател, някъде между металните халета. Той се изправи с гримаса заради болката в ребрата. Погледна по посока на звука и си даде сметка, че онова хале няма покрив. Лоша новина.

Шумът бързо се засили и се превърна в оглушителен вой. Бен дръпна затвора на карабината и празната гилза, с размерите на малка бирена бутилка, изхвърча на земята.

Преди да успее да зареди нов патрон „Черната акула“ се издигна над стените на халето, а роторите вдигнаха буря от прахоляк и отломки. С леко наведената муцуна и вдигната опашка, приличаше на голям метален хищник, тръгнал на лов. В сравнение с 30-милиметровото оръдие отстрани на корпуса, карабината на Бен приличаше на детска играчка.

Докато чудовището приближаваше, Бен зареди нов патрон в цевта, бутна затвора напред и го заключи. Принуден да стреля нагоре под ъгъл, нямаше как да използва подпорите на цевта. Откатът едва не го събори.

Ако това беше филм, хеликоптерът щеше да избухне в огнено кълбо и да се разбие. Но не беше филм. Куршумът отскочи сред искри от дебелия броня на корпуса и толкова. Беше ред на Гурко.

Бен хукна. Оръдието на хеликоптера оживя. Беше толкова скорострелно, че не звучеше като картечница, а като непрекъснат рев. Снарядите, които следваха Бен по петите до халето, в което се скри, дълбаеха дълбоки кратери. Със същия успех Бен можеше да се скрие в картонена кутия. Ламарината на покрива стана като дантела. Една подпорна греда се скъса на две и половината падна с трясък на пода. Бен я прескочи и хукна на метър пред следващия го откос, като за малко не изпусна карабината. Изскочи през задната част на халето секунди преди то да се срути с трясък.

Бен си представи усмивката на Спартак Гурко в кабината на хеликоптера. Прелетя ниско и въздушната струя едва не залепи Бен за земята. Той стисна оръжието. Хеликоптерът зави остро и отново се спусна към него. Беше доста по-бърз и маневрен от всеки друг боен хеликоптер, който Бен беше виждал.

Трябваше да се скрие някъде. Но нямаше къде.

Освен...

Беше безумно. Самоубийствено. Но можеше и да се получи.

Бен хукна към близката стена на кариерата. Отчаян, задъхан, непоносим спринт от двеста метра с тежката бронебойна карабина в ръце. „Черната акула“ увисна на разстояние, сякаш за да види какво ще направи плячката му. После опашката леко се издигна и започна следващата атака.

Гурко се забавляваше.

С оглушителен писък, който смрази кръвта във вените на Бен, от корема на машината се отделиха две ракети и полетяха към него. Той се просна по очи. Ракетите прелетяха отгоре и го опърлиха с реактивните си струи. Взривиха се в стената на кариерата отпред. Заваля дъжд от камъни и отломки. Бен вдигна очи и се закашля, почти заслепен от огромния облак прах.

Точно това, от което имаше нужда. Ако можеше да го прикрие достатъчно дълго...

Той пробяга останалото разстояние до подножието на скалите и се закатери бясно нагоре, без да изпуска карабината. Постепенно прашният облак започна да се сляга и Бен видя тъмния силует на хеликоптера на около триста метра по-нататък. Скри се в пролуката между две големи канари, подпря карабината и бързо зареди последните четири патрона в пълнителя.

Гурко го видя и се спусна, за да нанесе последния удар бързо и неотклонно като скоростен влак. Само че скоростните влакове не са натоварени с оръжия, които могат да срутят планина. Сега вече Бен нямаше къде да се скрие, нямаше къде да избяга.

Стой спокойно. Дишай. Овладей се. Бен укроти биенето на сърцето си, прицели се с оптичния мерник в муцуната на хеликоптера и стреля.

„Черната акула“ продължаваше атаката, все едно не бе станало нищо.

Бен дръпна затвора, зареди и стреля още веднъж. *Бум!* Болката отново го прониза.

Нищо. Хеликоптерът вече беше на по-малко от двеста метра.

Още два патрона. Бен отново стреля. Видя искрите от рикошета на сантиметри от единственото слабо място на непробиваемата

машина — дебелото бронирано стъкло на кабината, което издържаше попадения с нормални амуниции, но не и бронебойни патрони.

Сто и петдесет метра. Приближаваше.

Бен извади горещата гилза и щракна затвора за последен път. Спря дишането си. Мишената подскачаше бясно в паяжината на мерника.

Един изстрел, едно попадение.

Натисна спусъка. Миг преди откатът да отклони гледката от визьора, Бен като че ли видя в единия край на стъклото на кабината да се появява малка дупка.

Хеликоптерът приближаваше. Сто метра.

Бен дръпна затвора и се взря в празния пълнител. Това е. Беше дал последния изстрел.

Дисплеят пред очите на Гурко показваше, че ракетите са готови за изстрелване. Палецът му беше на пусковия бутон, но той искаше да изчака до последния момент. Искаше да види очите на Бен миг преди тялото му да се превърне в каша сред скалите. Въобразяваше си, че може да му направи нещо с някаква си малка карабина...

Гурко гледаше увеличеното изображение на фигурата във визьора. *Сега си в ръцете ми.* Натисна бутона.

Натисна го пак. Не последва нищо.

Ракетите не излетяха.

Стената на кариерата бързо приближаваше. Гурко дръпна лоста, за да се издигне за ново нападение.

Тогава разбра, че нещо не е наред. Приборите вече не реагираха. За пръв път в живота си Спартак Гурко изпита ледените тръпки на страха. Размърда се на седалката, видя дима, който започнаха да изпускат кутиите с електроника зад гърба му, където, както сега установи, беше попаднал куршумът.

Повреда. Нефункционални системи.

Стената на кариерата приближаваше.

Гурко имаше само една възможност. „Ка-50“ беше единственият боен хеликоптер в света с възможност за катапултиране. Посегна към бутона за активиране, натисна го, подготви се. Дръпна силно лоста.

И в кошмарния миг, който му се стори, че продължава вечно, преди зарядите под седалката да се запалят и да го изстрелят на безопасна височина, той разбра, че електронният предпазител, който би трябвало да откачи витлата на ротора, преди да се включи самата система за катапултиране...

Не е...

От мястото си между скалите, стиснал празната карабина, без да е в състояние да направи каквото и да било, освен да чака смъртта, Бен видя как кабината на хеликоптера се разпуква. В следващия миг Спартак Гурко излетя като човешка ракета.

Право между витлата на двата ротора.

Нямаше време да извърне поглед. От седемдесет и пет метра Бен видя как Гурко отвори уста, за да изкрещи, и тялото му избухна като облак червена мъгла, раздробено от въртящите се перки на роторите.

Изпръскан с кръв и парчета човешка плът, носът на „Черната акула“ се наклони и започна финалното гмуркане. Точно към мястото, откъдето го наблюдаваше Бен. Той хвърли карабината и започна отчаяно да се катери нагоре по ската.

Хеликоптерът се блъсна в стената със сила, която напомняше земетресение. Роторите се изпочупиха, бронираният корпус се смачка и избухна в пламъци. По стената на кариерата се посипаха отломки, след като бяха излетели на стотина метра във въздуха. Бен се залепи плътно за скалите. За момент имаше чувството, че огненото кълбо е обгърнало целия склон и ще го изпече жив там, където е. После горещата огнена вълна изведнъж се оттегли и го обгърна черен задушлив дим. Разкашля се, но продължи да се катери, докато не се изкачи най-горе и не се строполи на върха.

Погледна надолу към кариерата. Димът от горящия хеликоптер се издигаше високо в небето.

— Значи не било толкова трудно да го свалиш — промърмори Бен сам на себе си.

Обърна се. В далечината видя езерото и къщата на Шиков, която изглеждаше така, сякаш нищо не се бе случило в нея. Той тръгна нататък.

— Ти гадно, долно копеле!

Като чу гласа ѝ, Бен се усмихна.

— Здравей, Дарси!

— Минаха шест часа, преди да се измъкна от проклетата изба!

— Знаех си, че ще намериш начин да излезеш в края на краищата — каза той. — Изобретателна си. Как беше шампанското?

Със свободната си ръка той отвори бутилката отлежало малцово уиски „Баумор“, която откри, приятно изненадан, в добре заредения шкаф за напитки в луксозната кухня на Шиков. Дори някои от хората на руснака да бяха останали живи, те отдавна бяха изчезнали.

— Къде си сега? — Бен долови тревогата в гласа ѝ.

— Мисля, че съм в Грузия — отговори той. — Но не знам точно къде. — Наля си два пръста уиски в кристалната чаша върху блестящия дървен плот. — Шиков е труп — добави той. — Ще ти разкажа подробно.

— Ти добре ли си?

Бен внимателно докосна гръдния си кош и присви очи от болката в реброто.

— Трябваше да видиш деветте му горили.

Дарси замълча за момент.

— Направи го, за да ме предпазиш, нали?

— Имах чувството, че ще искаш да дойдеш. Упорита си за тези неща.

— Каква чудесна двойка — отбеляза тя. — Аз съм упорита, а ти си луд.

— Може би. Малко.

Дарси въздъхна.

— Значи всичко свърши.

— Не съвсем. Къде си сега?

— Където ме остави. В къщата на старата. Къде другаде да отида?

Бен се усмихна.

— Кажи на старата, че ще направя каквото иска от мен — отговори той. — При едно условие.

— Какво условие?

— Тя и шофьорът ѝ да те закарат до Рим на задната седалка на онази лимузина. Ще се срещнем там утре по обед. Пиаца дел Кампидолио.

— Знам го — каза Дарси. — Защо в Рим?

— Защото ми се яде сладолед. И... Дарси... не забравяй да вземеш онзи факс.

Когато свърши разговора с Дарси, Бен се обади в „Льо Вал“. Джеф беше излязъл, така че му остави съобщение, че всичко е наред и скоро ще се прибере.

После си наля още малко уиски и се загледа в телефона. Пред очите му беше лицето на Брук.

Дори не знаеше къде е. Може би се бе върнала в Лондон или още беше в Португалия с... Заболя го от спомена. А мисълта, че може да ѝ се обади и да говори с нея го объркваше и ужасяваше дори повече. Преглътна, грабна слушалката и набра мобилния ѝ номер. Докато чакаше да зазвъни, отпи глътка уиски и се замисли какво би искал да ѝ каже. Не му хрумна нищо.

Спря да диша, когато чу женски глас, но... след миг разбра, че е записът от гласовата поща.

Затвори.

Пиаца дел Кампидолио, Рим

Пътуването от Грузия до Рим се оказа дълго и Бен няколко пъти си помисли, че няма да успее да стигне навреме за срещата. В края на краищата стигна петнайсет минути по-рано. Стоеше в средата на площада с фунийка ванилов сладолед в ръка и се любуваше на фасадата на Палацо дей Консерватори, творение на Микеланджело. Белите статуи сияеха на фона на синьото небе. Гълъби се боричкаха за трохите, които туристите им подхвърляха.

Той видя Дарси да си пробива път през тълпата към него точно в дванайсет. Беше с нови дрехи и чанта през рамо. Не можеше да не се усмихне при вида ѝ.

Тя изтича последните няколко крачки, сложи длани на раменете му и го целуна леко.

— Толкова огромно разстояние заради един сладолед?

— И още едно-две неща — каза той.

— Аз едното от тях ли съм? — попита Дарси с усмивка.

Бен огледа просторния площад.

— Трябва да дойде тук всяка минута. Ето я.

Дарси проследи погледа му и видя висока brunетка в костюм с панталон забързано да прекосява площада към тях.

— Страхотна е. И ми се струва позната. Коя е?

— Може скоро много често да я гледаме по телевизията — отвърна Бен. — Името ѝ е Силвана Лученци, репортер.

Дарси повдигна вежда.

— Може да я гледаме много често?

— Зависи, Дарси. Зависи от теб. Носиш ли досието?

Дарси кимна, бръкна в чантата си и извади прозрачна пластмасова папка.

— Можем да постъпим по два начина — каза Бен. — Единият е да се обадим на Мейсън Ферис, да му кажем, че имаме доказателства, които могат да го закопаят заедно с целия му отдел и да го изнудим да свали всички обвинения срещу нас двамата, а теб да те върне на работа. С повишение, разбира се.

Дарси не каза нищо.

Бен кимна към Силвана Лученци, която приближаваше.

— Второ, можем да дадем тази папка на Силвана и да я оставим да си свърши работата. Да натиснем ядреното копче и да ликвидираме тези хора. Светът никога вече няма да е същият. Нито пък твоята кариера. Ти решаваш.

— Мислиш, че ще се колебаея? — попита Дарси. — Да вървят по дяволите. Да действаме.

Силвана Лученци застана пред тях и се втренчи стъписано в Бен.

— Какво правиш тук? Търси те цялата полиция!

— Вече не — възрази Дарси и ѝ подаде папката. — Не и след като тази информация излезе наяве.

Силвана Лученци пое колебливо папката. Отгърна пластмасовата корица, прелисти страниците и очите ѝ се разшириха. Когато стигна до последната страница, не беше в състояние да говори.

— Всичко е автентично — каза Бен.

— А ако искаш оригиналите, ще трябва да дойдеш с нас до Лондон. Само кажи дата и час.

Журналистката бързо се съвзе от първоначалния шок. Бен усещаше как мисълта ѝ трескаво препуска. Възможностите минаваха през ума ѝ по-бързо от вестници през печатарска машина. Очите ѝ блестяха.

— Току-що получи най-горещия репортаж в историята на медиите, Силвана — каза Бен. — Сега иди и покажи на какво си способна.

— Не искате ли да изпием по едно кафе? — попита Силвана.

Бен и Дарси се спогледаха.

— Някой друг път — каза Дарси.

Двамата тръгнаха през тълпата на площада и оставиха Силвана, закована на едно място, загледана в папката.

— Бомбата е пусната — засмя се Дарси. — А сега какво, Бен? Ще се върнеш във Франция?

— Мислех да остана тук още ден-два. А ти?

— Сега съм без работа, така да се каже, нали?

— Тогава нека те поканя на обяд.

Дарси се усмихна.

— Обядът е добро начало.

ЕПИЛОГ

Лондон, по-малко от час по-късно

Мейсън Ферис седеше зад бюрото си и преглеждаше някакви документи, когато телефонът иззвъня. Протегна спокойно ръка и вдигна слушалката.

— Слушам.

Изплашеният, треперещ глас от другата страна беше на Брустър Блекмор. Докато Ферис слушаше, челюстта му увисна, кръвта във вените му сякаш спря.

— *Те КАКВО...?!*

БЛАГОДАРНОСТИ

За голяма част от историческите данни в книгата съм безкрайно задължен на моята покойна приятелка графиня М. Манцини, чиито увлекателни спомени за живота ѝ през 1920-те години в Италия отчасти ме вдъхновиха да напиша „Изгубената реликва“.

Благодаря също и на Тим Бозуел за безценната информация за Агенцията за борба с тежката организирана престъпност и специалните полицейски операции; както и на всички други, чиито усилия, било то големи или малки, допринесоха за написването на тази книга.

Издание:

Автор: Скот Мариани

Заглавие: Изгубената реликва

Преводач: Владимир Германов

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

Редактор: Матуша Бенатова

Технически редактор: Людмил Томов

Художник: Десислав Аспарухов

Коректор: Здравка Славянова

ISBN: 978-954-769-257-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6206>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.